JANICE BARTLETT

Salvamarul

ALCRIS

Capitolul 1

Megan Lovell ezită la stop, apoi în cele din urmă coti la dreapta spre lac. Autostrada ar fi trebuit să fie mai liberă la ora asta; era o seară minunată și se hotărî să se bucure de ea.

Cerul strălucea în nuanțe de auriu și roz, ca un vitraliu, deasupra șoselei care șerpuia spre lac. Cu excepția câtorva bărci cu motor aflate pe lac, suprafața acestuia era liniștită, reflectând cerul și umbrele văii, aducând amurgul aici mai devreme ca în restul globului. Priveliștea o făcu să regrete că nu luase aparatul de fotografiat.

Trecu prin fața căsuțelor de vacanță, unde oamenii strângeau resturile de la cină, apoi pregăteau copiii de culcare, pentru ca mai apoi părinții să se poată liniști și ei citind sau discutând. Apa lacului mai strălucea ca o oglindă, dar curând întunericul urma să pună stăpânire pe ținuturi.

Megan lăsă în urmă satul de vacanță, luând-o pe un drumeag ce se îngusta la un moment dat din cauza unor stânci care scoteau capetele semețe din apă. Prin crăpăturile lor răzbătuse câte un brad. Opri mașina într-un nor de praf și coborî. Găsi o stâncă pe care se așeză confortabil. Vederea care se deschidea în fața ei îi tăie respirația. Aceste momente unice de frumusețe, de pace, de liniște făceau ca viața să merite trăită. Culorile erau incredibile, incandescente, moi, subtile, culori de acuarelă.

Zgomotul făcut de motorul unei bărci întrerupse liniștea. Curând, ambarcațiunea apăru în raza ei vizuală, tăind suprafața apei, făcând mici valuri care se loveau de maluri. Nu vedea plasele pescărești obișnuite, dar tipul de barcă îi era cunoscut; era probabil închiriată din port. Motorul se opri, iar barca se deplasa spre centrul acelui mic golf, care părea părăsit la această oră.

Megan urmări scena fără prea mult interes la început, întrebându-se dacă cei aflați la bord aveau probleme cu motorul sau voiau doar să se bucure de liniștea serii. Se îndoia că o puteau vedea la înălțimea la care se afla pe stâncă, dacă-i puteau distinge contururile în amurg.

De fapt, era momentul să plece din acel loc. Deveni dintr-o dată conștientă că-i era foame și că era foarte obosită. Umerii arși de soare o cam dureau, iar pometii obrajilor erau și ei marcați de ziua petrecută sub razele soarelui.

De toamna până primăvara, Megan preda la grădinița din localitate și lucra ca salvamar pe plaja publică. Aceste două

slujbe erau bune pentru ea, pentru că-și putea face programul așa cum dorea. Avea vechime de șase ani ca salvamar, iar de patru era șefa echipelor de salvamari de pe plajă.

„Ar fi trebuit să fii sătulă de acum de apă“ se gândi ea ridicându-se alene; dar știa prea bine că nu se va plictisi niciodată de ea, de aceste locuri. Se simțea ca acasă la Devil's Lake. Iar dacă vreodată ajungea să creadă că va trebui să plătească un preț pentru cât de bine se simțea aici, ei bine, era un gând pe care-l ținea doar pentru sine.

Era pe punctul de a se ridica și a se îndrepta spre mașină, când văzu ceva mișcându-se. Erau doi bărbați care stăteau în picioare. Își închipui că erau bărbați. Barca se unduia de parcă ar fi avut ceva greu pe ea, lupta parcă să rămână la suprafață. Apoi, acel contur lung, întunecat se scufundă împroșcând apa în jur, provocând valuri pe suprafața liniștită a apei. Pentru o secundă, i se păru că vede o umbră care lupta să rămână deasupra apei, apoi aceasta începu să se deplaseze, deși putea fi doar o iluzie optică, după care se lăsă înghițită de suprafața apei.

Megan asista la scenă cu mirare, vru să strige, dar cumva îi era imposibil s-o facă. Nu înțelegea ce se petrecea sub ochii ei. Deja valurile făcute de înaintarea acelei ambarcațiuni începură să se micșoreze, iar umbra cea întunecată pieri de parcă n-ar fi existat niciodată. Când motorul bărcii murea cu ultimele zvâcniri, Megan sări de pe stâncă și alergă cât putea de repede.

Tălpile sandalelor îi alunecară, căzu în genunchi, dar nu se lăsă marcată de durere. Găsi mai repede de cât și-ar fi închipuit cărarea spre apă, cu privirea nedezlipită de locul în care se petrecuse accidentul.

Megan se opri pentru a-și scoate sandalele și a-și arunca blugii. Nici măcar nu avu timp să se gândească. Un salvamar nu avea timp pentru asta, când știa că viața cuiva este în pericol. Era gata să sară în apă, când văzu ceva care sparse suprafața liniștită a apei chiar în mijlocul lacului. Era un braț care probabil cerea ajutor. Asta putea să vadă. Lupta cu ultimele puteri.

Megan sări, lovind apa cu putere, conștientă că era extrem de rece pentru ora aceea. Nu trebuia să-și ia ochii de pe locul în care văzuse victima, dar acesta era încă prea departe. Viteza era foarte importantă acum.

Înotă ridicând capul de câteva ori, pentru a se convinge că mergea în direcția dorită.

Când i se păru că ajunge aproape, ridică repede capul deasupra apei.

Încearcă să reziști, îi spuse Megan în gând. Încearcă, mai rezistă o clipă. Pentru o secundă i se păru că lacul câștigase în fața ei, că pierduse din priviri locul în care trebuia să ajungă, dar atunci un cap apăru din nou la suprafață. Era un bărbat care plutea pe spate, cu ochii închiși, apa șiroindu-i pe față. Părea mort.

Megan se strecură sub trupul acestuia, îl prinse de bărbie, își trecu brațul peste pieptul lui, și-l trase pre ea. Era

pregătită ca acesta să opună rezistență, dar nu cedă greutății și forței lui. Când acesta cedă, Megan îi strigă:

– Stai liniștit, nu te mai agita, sunt aici ca să te ajut. Mă auzi? Relaxează-te!

Omul se agită necontrolat o clipă, dar apoi cedă și spuse:

– Nu știu să înot.

– Nu-i nimic, zise ea destul de tare, prinzându-l cu putere. Bărbatul era greu, mult prea greu pentru ea. Fu nevoită să iasă la suprafață de câteva ori, să tragă aer. Întunericul se lăsase cu o repeziciune uimitoare. Era un miracol că-l văzuse la ora aceea; după alte zece minute probabil că nu l-ar mai fi văzut. Dacă ar fi putut înota până la prima stâncă, ar fi fost foarte bine; cunoștea prea bine acele stânci destul de abrupte. Se simțea deja fără putere.

Îl amăgise. Nu era bine; n-ar fi trebuit să facă asta. Dacă nu reușea... dar refuză să se gândească la această variantă. Se opri, ridicând capul bărbatului deasupra apei.

– Trebuie să mă ajuți, îi spuse. Mă auzi?

I se păru că trece foarte mult, apoi, el parcă mișcă încet capul.

– Vreau să faci pluta pe spate, cu mâinile pe umerii mei. Poți face asta?

Din nou tăcere, o tăcere mult prea lungă. El mișcă abia imperceptibil din cap. Megan se întrebă dacă și mintea îi lucra la fel de încet.

Bărbatul făcea acum pluta pe spate, iar ea îi sprijinea capul cu un braț, pentru a se asigura că nu înghițea apă. Schimbară apoi pozițiile, el prinzându-se de umerii ei fragili. Pentru o secundă deschise ochii. Nu știa ce culoare aveau pentru că era prea aproape. Observă însă că făcea un efort disperat de a se ține de ea. Încercă să-i spună ceva, dar nici vorbele ei nu mai ieșeau cu ușurință.

Încercă mișcări învățate la cursurile de perfecționare în echipa olimpică. Secundele treceau în defavoarea lor; era un coșmar, ea temându-se de întunericul tot mai accentuat și de răceala apei. Ce făcea dacă o lăsau puterile? Ar avea sufletul să-l lase să se ducă la fund, în adâncuri?

Auzi motorul unei mașini în depărtare, apoi strigătul unei bufnițe. Se întrebă dacă acest bărbat ar muri și ar rămâne cu mâinile încleștate în umerii ei, ce-ar face? Dar respirația lui răsunătoare îi alungă această teamă.

În fața lor se vedea o stâncă, iar ea se rugă să ajungă cu el până acolo, purtați de valuri dar fără a-l lăsa să se lovească la cap.

Erau acum aproape de stâncă. Apa rece îl lovea peste față pe bărbat și acesta respira greu.

Deodată, Megan văzu două lumini pe drumul de deasupra golfului trecând pe deasupra copacilor, peste mașina ei parcată acolo. Își imagină că șoferul care admira căderea întunericului nu ghicea drama care se petrecea sub ochii lui. Dumnezeule, numai dacă ar coborî vreunul la apă să verifice dacă mai era cineva acolo! se gândi ea.

Dar mașina nu opri, ci își continuă drumul. Poate că șoferul se uitase la mașina ei Honda, parcată acolo, întrebându-se pe unde ar putea fi proprietarul, dacă avea nevoie de ajutor. Da, avea.

– Am ajuns într-un loc ferit; acum trebuie să te desprinzi de mine, strigă la bărbatul agățat de ea.

El execută ce i se spusese, dând drumul la un deget, apoi la celelalte. Megan se strecură dedesubt, încercând să-l orienteze spre stâncă dar să-l și protejeze. Se lovi rău la mână și la genunchi, dar nu avea timp să simtă durerea acum. Stânca era prea abruptă; trebuia să-l ducă în continuare, spre un loc unde să-l poată ridica.

Deodată, zări un astfel de loc; era destul de îngust și cu un ultim efort se ridică trăgându-l și pe cel salvat. Îi așeză capul pe stâncă apoi se luptă să-i tragă tot corpul din apă. Era atât de greu!

Megan tremura de teamă, de frig, de epuizare. Dar reușise, era sigură de asta. Rămase alături de el, jumătate pe stâncă jumătate în apă, respirând greu.

După câteva secunde, începu să se gândească la cine putea apela după ajutor. Nu-l putea lăsa singur. Îi era teamă să oprească vreo mașină care trecea pe acolo. Nu știa cum arătau acei bărbați din barcă. Cine erau? Dacă vor veni după el să-l ucidă, după ce ea se luptase din greu să-l salveze?

Era prima oară că salva pe cineva aflat atât de departe de plajă, unde se putea chema imediat ambulanța, care nu făcea mai mult de zece minute până acolo.

Dacă ar fi fost pe plajă, ar fi trebuit să fixeze capul acestui bărbat, pentru că era lovit. Dar când trecu o altă mașină pe drum, Megan deveni și mai conștientă de vulnerabilitatea lor. Bărbatul nu fusese victima unui accident; cineva încercase să-l omoare. Cei doi bărbați din barcă n-ar fi prea fericiți să vadă că dăduseră greș.

Megan oftă, și cu ultimele puteri se ridică în capul oaselor. Tremura din tot trupul... Întinse o mână spre bărbatul pe care-l salvase. Acesta gemu.

– Mă auzi? îl întrebă ea. Poți să te ridici în picioare?

Se făcu din nou tăcere, apoi el repetă:

– Să mă ridic?

Megan sesiză că omul se lupta să înțeleagă.

– Da, cred că da. Mă doare capul...

– M-aș putea duce după ajutor, zise Megan, dacă aș ști că ești în siguranță aici.

Trecură câteva clipe.

– Nu, zise el cu un geamăt puternic. Ajută-mă să mă ridic.

Megan îl ridică nu știu nici ea cum, cu ce puteri, pentru că și ei îi tremurau picioarele. Era înalt și destul de solid și se împiedică imediat ce ea îl puse în picioare, iar ea trebui să-l prindă de mijloc ca să nu cadă.

Tălpile o dureau cumplit din cauza pietrelor care-i zgâriaseră pielea. Nici nu mai știa unde-i erau hainele. Nu avea decât tricoul ud, care nu-i oferea nici o protecție. Dar acum era prea târziu.

Bărbatul avea totuși tricou, pantaloni, ba chiar și pantofi.

Cât fusese în apă, ea crezuse că era doar un coșmar, dar acum realiză că era mult mai rău. Aveau de urcat stânca pe care reușise să-i ridice trupul. Îi alunecau picioarele, iar greutatea lui îi dădea de furcă. Brațul așezat pe umerii ei se simțea ca o bară de fier, pe care în condiții normale n-ar fi putut s-o ridice niciodată.

Cu toate acestea, parcă nu mai raționa; continua să înainteze foarte greu, rănindu-și și mai tare tălpile, sprijinindu-l cu ultimele puteri, oprindu-se, împiedicându-se, îngenunchind, încercând să-l încurajeze.

– Fii atent aici. Să evităm copacul. Haide, rezistă, aproape am ajuns.

Și chiar dacă nici ei nu-i venea să creadă, reușiseră. Ajunseseră la un loc nivelat, de unde se vedea mașina ei. Găsiră și capătul care nu era împrejmuit cu gard, îl ocoliră și în cele din urmă bărbatul se sprijini de capota mașinii în timp ce ea căută cheile, să descuie portiera. Tocmai atunci realiză cu oroare că nu știa unde erau cheile.

– Dumnezeule! Unde le-am pus?

În buzunarele blugilor? Nu-și amintea. Dar portiera era deschisă și când se aprinse becul din plafon, lumină cheile aflate în contact, Megan simți o mare ușurare, așa cum poate nu simțise până atunci vreodată. Îi mulțumi cerului pentru că fusese ... neatentă!

– Se aude o mașină, spuse bărbatul cu o voce care o alarmă din nou.

– Urcă, zise Megan; grăbește-te. Aproape că-l împinse în mașină, apoi trânti portiera și alergă spre locul șoferului. Când mașina ei fu luminată de farurile celei care se apropia, erau așezați.

Megan nici nu respiră până când mașina care trecu pe lângă ei se depărtă îndeajuns.

Îi tremura mâna când răsuci cheia în contact. Motorul izbucni imediat la viață.

Se uită la cel de lângă ea, de parcă devenise tocmai atunci conștientă de el, într-un mod destul de straniu și înfricoșător. Întorcând capul spre el, se așteptase să-l vadă stând cu ochii închiși, dar acesta o privea cu niște ochi albaștri expresivi. Fusese destul de puternic, reușind să reziste până acum, lucru destul de rar în cazul unui bărbat. În puțina lumină de la bordul mașinii, văzu că era înalt, puternic, cu umerii largi, dar cu figura marcată de durere. Avea părul blond. Citi ceva în privirile lui, poate era prea circumspect, care o făcu să se teamă și mai mult. Nici un om obișnuit nu este lovit din senin apoi aruncat peste bordul unei bărci.

– Cine ești? o întrebă el din senin. De ce m-ai ajutat?

Ea trase aer în piept.

– Sunt Megan Lovell. Mă ocup de plaja publică. Tocmai plecam când... aici se opri o clipă, mușcându-și buzele; trebuie să te duc la spital.

Îl simți tensionându-se în tăcerea care urmă, dar apoi el lăsă capul pe spate și închise ochii.

– Bine, zise el, dar nu spune nimic... pe naiba! Trebuie s-o faci! N-ar avea sens!

– Nu te înțeleg. Ce nu ar avea sens? Ce să nu spun?

Megan apăsă pe accelerator, luând-o spre oraș. De jur-împrejur, doar întunericul. Pentru prima oară în ultima oră, începu să se simtă în siguranță.

El nu-i răspunse direct.

– Ce ai văzut?

Megan spuse adevărul.

– Doi bărbați care te-au aruncat din barcă.

Vocea lui sună și mai distant, de parcă ar fi făcut un efort deosebit să răspundă.

– I-ai văzut?

– Vrei să știi dacă i-aș putea identifica? Nu! Dar tu îi cunoști!

El nu-i răspunse.

Când îl privi din nou, observă că-i alunecase capul pe marginea geamului portierei. Arăta ca și cum ar fi adormit, dar era sigură că nu era așa. Chiar și în întuneric se vedea sângele curgându-i pe frunte.

Megan apasă pe accelerator și mașina zvâcni nervos. Începură să-i treacă tot felul de gânduri prin minte. Dacă va rămâne paralizat pentru că-l forțase să meargă? Dacă murea? Nici măcar nu știa cum îl cheamă.

Din fericire, clinica medicală care avea câteva paturi afectate accidentelor de pe plajă se afla destul de aproape. Trase mașina chiar în fața intrării puternic luminate.

Chiar înainte ca ea să coboare din mașină apăru o asistentă care estimă dintr-o privire starea bolnavului și dădu ordine alteia care venea în spatele ei.

Megan oftă ușurată pentru că o recunoscuse pe asistentă. O cunoștea pe Pam, care avea reputația unei asistente foarte competente. Deveni dintr-o dată conștientă că era udă, că era dezbrăcată, dar deja pacientul fusese luat pe targă, după ce i se verificase tensiunea.

Când asistenta se întoarse, o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– L-am salvat de la înec, răspunse Megan. În ce stare crezi că se află?

Femeia ridică din sprâncene, apoi spuse:

– Dumnezeule, ești udă leoarcă. Stai aici, nu te mișca!

Megan se trezi într-un scaun cu rotile, cu picioarele introduse într-un lighean cu apă și o substanță care ustura cumplit. Asistenta îi aplică un antiseptic pe genunchiul care sângera, apoi un bandaj.

– De ce n-ai chemat ambulanța?

– Pentru că asta nu s-a întâmplat pe plajă, răspunse Megan, după ce ezită o secundă. Apoi se hotărî: Pam, niște bărbați l-au aruncat în lac, era inconștient. Cred c-ar fi bine să chemi poliția.

Amica ei o privi lung.

– Ești sigură? Apoi scutură din cap. Nu-i nimic, o să le explici tu cum s-a întâmplat.

În timp ce aștepta să vină poliția, Megan acceptă un halat și niște papuci. Privindu-se, strâmbă din nas; oricum, nu mai era ca mai înainte, foarte sumar îmbrăcată.

Megan cunoștea aproape toată lumea din acel orășel, așa că n-o miră când sosi tatăl unui puști pe care-l învățase să înoate.

Răspunse bucuroasă la salutul lui.

– Domnule Tevis! Sau nu, domnule ofițer Tevis ar trebui să vă spun!

– Pete este mai bine. Asta dacă nu te sperie uniforma.

– Din contră, mă bucur că este cineva cunoscut. Cum se simte bărbatul? întrebă ea privind spre camera de gardă.

– Este încă inconștient. A suferit o lovitură puternică, dar nu mă surprinde. A reușit să vorbească? Ți-a spus ceva?

Megan încuviință.

– Se exprima greoi, dar părea... rațional.

Pam dispăruse din nou. Pete Tevis privi curios ligheanul în care Megan avea picioarele cufundate.

– Ai sângerat? Ce poți să-mi spui?

Megan începu să-i povestească totul de la început. El făcu însemnări, apoi o privi lung:

– Ești sigură că barca venea dinspre port?

– Se poate, dar nu pot fi sigură.

Fără un cuvânt, el se ridică și porni spre biroul de la recepție de unde telefonă. Nu auzea ce spune, dar reținu un singur nume:Joe Carlson din port. Când se întoarse, era cam încruntat:

– Niște străini au închiriat o barcă după-amiază, spre amurg. Apoi au înapoiat-o și au plecat. O să vedem ce au scris pe formularul de închiriere, dacă au dat date reale. Nu sunt sigur dacă pe ei îi căutăm.

Megan aștepta.

– Știi ceva despre acest bărbat pe care l-ai salvat?

Nu era un bărbat pe care să-l uiți ușor, se gândi ea. Scutură din cap.

– Este prima oară că-l văd. Nu reținem toată lumea care trece vara pe aici, dar nu cred să-l mai fi văzut. Nici nu mi-a spus numele.

– Pam zice că nu are acte. Tevis o privi lung apoi zise: sper să-mi poată spune singur ce s-a întâmplat. O să încerc să dau și de cei doi care au închiriat barca, dacă datele lor sunt reale. Ei bine, o să mă descurc cumva. Ar trebui să te duci acasă, să-ți usuci părul, să bei un ceai fierbinte. Nu cred că te simți prea grozav.

– O să mă simt mai bine când o să aflu că bărbatul și-a revenit.

Pete ridică din umeri.

– Dacă a avut forța necesară să iasă din lac și să străbată drumul, nu mă îndoiesc că-și va reveni destul de repede. Nu-ți face probleme pentru el, nu va muri, este un tip tare.

Megan își aminti că bărbatul avea o figură foarte încordată, că era puternic, că făcuse un efort supraomenesc

să meargă cu capul ridicat, apoi să și schimbe câteva vorbe cu ea. Iar cuvintele lui fuseseră raționale. Ar fi fost mult mai panicat dacă ar fi fost un tip obișnuit.

Dar apoi își aminti când îl zărise prima oară și îi păruse mort. Apoi, în mașină, cu chipul palid, cu sângele șiroindu-i pe față. Încercând să-și ascundă frisoanele zâmbind.

– Mulțumesc, Pete.

După ce salută, omul plecă, iar ea își scoase picioarele din ligheanul cu soluție. Erau acum roșii și ardeau. Ca să nu mai vorbim de tăieturile din tălpi. Dar Pam apăru imediat cu plasturi și pansamente și altă pereche de papuci.

– Te poți ridica?

– Încerc, zise Megan. Mă anunți dacă-și revine?

– Du-te acasă, acum. Te sun eu când va putea vorbi.

Ar fi vrut să-l mai vadă o dată înainte de a pleca, dar i se păru absurd să ceară permisiunea. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru el. Nu-l cunoștea; nu putea să-l placă, pentru că nu știa ce fel de om este. Dar avea această tendință de a-l proteja, tot așa cum ar fi făcut și cu un câine rătăcit.

Iar când asistenta o conduse tot cu căruciorul spre ieșire, se simți de parcă l-ar fi părăsit.

Spitalul era doar la cinci minute de casa ei, o căsuță de pe plajă unde era mereu rece și întuneric. După ce intră, îl hrăni pe Zachary câinele ei Golden Retriever care o așteptase răbdător pe trepte, după care aprinse focul.

Nimic din ce avea în frigider n-o inspira, dar în cele din urmă își făcu un sandviș cu brânză și roșii, se cuibări pe

canapea, se acoperi cu o pătură groasă, luă cana cu cacao fierbinte pe care și-o pregătise și începu să citească. Dar era prea neliniștită.

Nu avea imagine prea clară la televizor pentru că-i lipsea o antenă satelit; ar fi preferat o emisiune distractivă.

Dar pe la unsprezece când sună telefonul, ridică imediat receptorul. Era Pam.

– Știam că nu te-ai culcat! Cum sunt picioarele tale?

– Destul de bine, răsunse ea. Cum este bărbatul?

– Conștient, dar confuz, nu cred că mai știe ce s-a întâmplat.

Oare de asta o întrebase dacă-i văzuse pe cei doi? Pentru că el nu și-i mai amintea? Dar nu putea crede asta. Era conștient că nu este în siguranță, chiar și când ajunseseră la mașină. Iar ce citise în ochii lui nu se potrivea cu imaginea unei victime în stare de confuzie, care nu avea idee ce se petrecuse. Poate că nu voia să-și amintească.

Iar dacă-i uitase pe agresori, de lovitura de la cap, uitase și de ea.

– A cerut să te vadă, îi spuse Megan.

Inima începu să-i bată inexplicabil.

– Vrei să spui că mi-a pronunțat numele?

– Nu... Pam deveni brusc nesigură. Cel puțin, așa cred. Nu-ți știa numele? Sunt sigură că i-am vorbit eu despre tine, de aceea a vrut să-ți mulțumească.

De ce se simțea teribil de dezamăgită? Începu să se mire de ce se simțea astfel. Ce-ar fi vrut, ca un străin să aibă nevoie de ea în continuare?

– Lasă-mi puțin timp să mă îmbrac și...

– Nici vorbă! Poți veni mâine, dar nu acum. Este sub observație. Și nici nu poți călca pe tălpile rănite.

– Acestea sunt singurele picioare pe care le am, glumi Megan.

– Și nici nu le poți schimba cu unele noi, îi cântă Pam în strună. Eu plec, ies din tură peste câteva minute dar mâine te aștept aici. Apoi, închise.

Puse receptorul în furcă încet. Ar fi trebuit să se simtă mai bine, mai liniștită acum, dar nu era așa și asta o nedumerea.

Se gândi c-ar fi fost bine să afle dacă Pete Tevis descoperise ceva, dar Pam probabil nu știa.

Poate ar fi bine s-o sune pe mama ei. Nu, era prea târziu. O va suna dimineață. Se duse la culcare.

Revăzu cu ochii minții scena salvării de câteva ori. De fiecare dată i se părea mai imposibilă, mai terifiantă. Dacă ar fi gândit înainte oare s-ar mai fi aruncat să-l salveze?

Când în cele din urmă reuși să adoarmă, somnul nu veni ca o eliberare. Era la fel de încordată și continua să aibă frisoane. Visă că se afla la Jocurile Olimpice, deși nu-i vedea pe ceilalți concurenți. Dar când plonjă în apă, era atât de rece și de întunecată, și gândul că putea lua o medalie nu avu darul s-o încălzească. Dar cursa părea fără sfârșit. Nu-i

vedea pe ceilalți concurenți, înota în întuneric, nu atingea niciodată peretele, nici nu știa unde voia să ajungă. Sau dacă era urmărită de cineva.

Dacă ucigașii bărbatului se întorceau?

Dar asta nu mai era problema ei, ci a lui. El știa, desigur, de ce voiseră să-l omoare acei bărbați și va face ceva. Se va duce la el să-l vadă, îi va accepta mulțumirile, apoi va pleca. Era un străin pe care nu-l va mai vedea vreodată.

Sună la clinică mai întâi, apoi la mama ei. Doamna Lovell o ascultă în liniște apoi îi spuse:

– Parțial mă bucur c-ai fost acolo, că l-ai salvat.

– Dar?

– Ar fi fost mai bine să fi venit acasă, să nu fii acolo, să nu fi văzut nimic.

– Nu înțeleg, zise Megan uimită.

– Megan, nu crezi că acei oameni, când vor afla c-a fost salvat, vor vrea să știe dacă i-ai văzut? Nu le place asta.

– Dar nu i-am văzut! Nu i-am văzut atât de aproape ca să-i pot identifica!

– Crezi că se vor mulțumi cu această ipoteză?

– Mă sperii, mamă.

– Asta am și vrut. Vocea mamei deveni mai blândă. Fii atentă, Megan, îmi promiți? Pete a aflat ceva?

– Voi fi foarte atentă, promise Megan. Voi spune tuturor că nu-i pot identifica. Bine?

– Să sperăm că va fi bine, oftă doamna Lovell. Lucrezi astăzi?

– Glumești? Cum să nu lucrez? Doar e duminică, va fi multă lume pe plajă.

– Bine, în acest caz, îți doresc o zi ușoară. N-ai putea veni mâine la noi, măcar la micul dejun?Nu te-am mai văzut de câteva săptămâni.

– Bine mamă, voi veni.

Era mai bine dacă nu-și suna mama, se gândi după ce închise. Acum, sigur era îngrijorată. Numai că de data asta avea și motive să fie. Oare visul din timpul nopții încerca s-o atenționeze că răul nu se terminase pentru ea?

– Mi se pare ridicol, se trezi vorbind cu voce tare. La auzul vocii ei Zachary câinele sări în sus, ciulind urechile. Nu nu plecăm nicăieri, mai precis tu nu mergi nicăieri. Stai jos, Zachary. Jos.

Dezamăgit, câinele se reașează. Megan își luă loțiunea de plajă, un sandviș, o carte în caz că avea vreo clipă liberă, apoi, în dreptul oglinzii își strânse părul într-o coadă, pentru ca fața să-i rămână liberă.

După zece minute, oprea mașina în fața clinicii. Se pare că era așteptată, așa îi spuse asistenta de serviciu. Cât de sigură era clinica pentru acel bărbat? se întrebă.

Ezită înainte de a intra, apoi trase aer în piept și bătu la ușă. Era inexplicabil de nervoasă. Imediat, o voce gravă îi spuse:

– Intră!

Deschise și intră.

Bărbatul era acoperit, deși în salon era destul de cald. Numai pieptul și umerii îi erau goale. Era bine făcut, cu mușchii bine formați, pielea frumoasă, bronzată. Dar ce cicatrice urâtă avea în dreptul abdomenului! Nu părea prea veche. Era dovada că acest accident din care-l salvase nu era prima oară că trecuse pe lângă moarte.

Ridică privirea și-i întâlni ochii albaștri. Bărbatul o privea fix , privire care o făcu să se înfioare, de parcă ar fi știut ce gândește. N-o privea ca un bărbat care privește o femeie. Cu toate acestea, ceva anume din privirea lui, îi spunea că acesta așteptase multe ore s-o vadă.

Megan se simțea foarte ciudat.

– Bună, sunt Megan Lovell.

El îi răspunse cu o voce dură.

– Știu.

– Am vrut să văd cum te simți. Te mai doare capul?

– Mă doare ca naiba! El îi zâmbi, sau mai precis încercă să-i zâmbească. Cum naiba de a-ți dat acest nume lacului ăsta? I se potrivește perfect.

– Este foarte adânc și rece. Circulă multe legende despre el. Indienii bănuiau că există un monstru în adâncuri. Îl evitau. Devil's Lake este numele dat de ei.

– Iar eu am fost la un pas de a-l cunoaște.

Megan îi înfruntă privirea.

– Cred că deja l-ai întâlnit sub formă umană.

El o privi printre gene.

– Dar tu? Și tu l-ai întâlnit?

Ea se simți iar ciudat sub intensitatea privirii lui.

–M-ai mai întrebat dacă i-am văzut. Contează asta?

– Nu știu, dar sper că nu i-ai văzut.

– Dacă nu i-aș fi văzut deloc, acum ai fi fost mort.

Bărbatul îi păru dintr-o dată epuizat.

– Mda. Ai avut curajul să-ți periclitezi viața pentru un străin, iar eu nici n-am apucat să-ți mulțumesc, nu?

– Nici nu trebuie s-o faci. N-a fost mare lucru. Sunt bucuroasă că...

– Cred că sunt cu foarte multe kilograme mai greu....

– N-am știut asta când am sărit în apă. Dar am fost toată viața salvamar. Am știut întotdeauna ce fac, sau mă rog, cam întotdeauna. Sincer îți spun că am reacționat din obișnuință. Nu cred că din curaj. Unii ar spune din prostie.

El zâmbi și chipul i se lumină.

– Poți să-i spui cum vrei, dar puțini ar reacționa așa cum ai făcut tu.

Ea ridică din umeri.

– Bine că s-a terminat; nu vreau să te simți...

Bărbatul îi făcu semn să se așeze pe pat lângă el.

– Nu vrei să stai cu mine, să mai vorbim câteva minute?

– Sigur că da. De ce nu? Dar nu voia să se așeze pe pat, așa că trase un scaun lângă pat. Observă că zâmbi ușor amuzat.

Nici unul nu vorbi imediat și tăcerea părea nefirească.

– Nimeni nu mi-a spus cum te numești, începu Megan.

El păru ușor dezorientat, ezitant, șovăitor.

– Ross, zise el. Ross McKenzie. Prietenii îmi spun Mac.

Se priviră din nou fără să vorbească. Megan încerca să-l compare cu ce reușise să vadă atunci când îl salvase. Observase de atunci că era un bărbat atrăgător, poate chiar frumos, că avea o figură deosebită. Nu greșise afirmând față de Pete, că dacă l-ar mai fi văzut vreodată l-ar fi recunoscut.

Avea pomeții proeminenți, un nas patrician, gura cu buze pline, senzuale. Părul castaniu, aproape blond, depășea baza gâtului și se bucla deasupra bandajului. Nu fusese bărbierit și avea un aer ușor primitiv, periculos. Dar aparențele sunt adesea înșelătoare, știa asta.

Ar fi vrut să-l întrebe de unde avea acea cicatrice. Dar se trezi întrebându-l politicos:

– Locuiești aici?

– Temporar; lucrez la construcții pentru Jim Kellerman.

– Oh! Nu cred că te-am mai văzut.

– Eu sunt absolut sigur că nu te-am văzut.

Altă pauză în care continuară să se privească. Nu vom ajunge nicăieri așa, se gândi Megan. Așa că îl întrebă direct:

– Îți amintești ce s-a întâmplat?

Pe figura lui nu se mișcă nici un mușchi, deși din felul în care-i evită privirea înțelese că avea rețineri.

– Destul de vag. Îmi amintesc că m-am dus să văd o casă pe marginea lacului. După asta... el ridică din umeri. Nu-mi mai amintesc decât răceala apei.

Megan nu-l slăbea din priviri.

– Și nu știi din ce motiv?

– N-ar fi ceva ușor de uitat.

Nu era răspunul pe care ar fi vrut să-l audă.

– Poate este mai bine să te las să te odihnești, zise ea ridicându-se. Mă bucur că te simți mai bine, domnule McKenzie.

El întinse mâna și-i atinse obrazul, ușor.

– Îți datorez viața.

Megan nu-și putea desprinde privirea de a lui, și-i simțea încă atingerea pe obraz, deși mâna lui se odihnea acum pe marginea patului.

– Nu vreau să pari melodramatic. Este meseria mea; am salvat mulți oameni, nu trebuie să-mi mulțumești.

– Când salvezi viața unui om se spune că acela îți aparține din acel moment. Ce vei face cu viața mea?

Capitolul 2

Mac spusese aceste vorbe sub formă de glumă. Cu toate acestea, după ce le rosti, realiză că și-ar fi dorit să fie adevărat. Megan își riscase viața pentru el, dar pentru ea primejdia nu trecuse încă. Iar el ar fi trebuit să plece departe de aceste locuri, să înceapă altă viață, în altă parte, sub alt nume. Dar dacă făcea asta, pe ea o lăsa fără apărare. Îl văzuse aruncat peste bord. Iar asta constituia o amenințare pentru cei care voiseră să scape de el.

Urmări cum privirea ei exprima brusc uimire, apoi făcu un efort să ascundă asta.

După câteva clipe, încercă să-i zâmbească:

– Te voi lăsa să-ți conduci singur viața, numai că de data asta va trebui s-o faci bine. Da?

Mac se simți dintr-o dată frustrat.

– Te-ai gândit cumva că...

– Acei bărbați nu vor fi prea fericiți să afle că i-am văzut, nu? Și mama mi-a reamintit asta și crede-mă, mi-a fost de-ajuns...

El ridică din sprâncene.

– Îți reamintesc cumva de mama ta?

Privirea ei alunecă spre cicatricea de pe pieptul lui, apoi reveni asupra feței.

– Nu, sigur că nu, atâta timp cât nu te agiți inutil.

El continua s-o fixeze cu privirea.

– Este timp și pentru asta...

– Refuz să mă tem de ceea ce nu cunosc, îl sfidă ea, ridicând bărbia. Nu văd de ce acei bărbați m-ar considera o amenințare. Era destul de întuneric, nici măcar n-am văzut ce culoare de păr aveau! Erau doar niște figuri... Dacă se vor interesa, asta vor afla, că nu i-am văzut... Așa că dacă este cineva în primejdie doar tu ești acela, domnule McKenzie.

– Sunt foarte conștient de asta, răspunse el, dar atâta timp cât nu știu motivul, nu știu cum să reacționez.

Ea îl privea circumspectă, dar spuse doar atât:

– Dacă aș fi în locul tău, m-aș întoarce de unde am venit. Nu te reține nimic aici...

– Te am pe tine, îi spuse el.

Megan fu luată prin surprindere.

– Nu, nu trebuie... nu este cazul... nu am nevoie... nu doresc nimic de la tine. Ceea ce am făcut pentru tine aș fi făcut pentru oricine. Nu aștept nimic.

El îi ignoră spusele.

– Poate te-ai putea folosi de acest prilej ca să dispari o vreme; dacă vor afla asta nu te vor urmări.

Ea începu să râdă:

– Domnule McKenzie!

El o întrerupse iritat.

– Mac... mi se spune.

– Am o slujbă, familie și prieteni. Aici este casa mea. N-am de gând să-mi dau viața peste cap nici măcar pentru câteva luni. Nu, aici mă simt cel mai bine, sunt în siguranță.

Mac strânse din dinți.

– Pe naiba...

– La revedere, domnule McKenzie.

Cu aceste vorbe, Megan plecă.

El rămase cu privirea ațintită asupra ușii de spital. Îl durea capul de parcă i-ar fi fost recent zdrobit de copitele unui cal. N-o mințise în totalitate: chiar nu știa ce era mai bine să facă, ar fi vrut s-o știe protejată.

Își aminti cum o văzuse prima dată, crezând că era o sirenă coborâtă din visurile sale. Părul închis la culoare plutea pe apă, ochii ei mari îl priveau, brațele ei îl strânseseră ca ale unei mame care se teme să nu-și piardă copilul drag. El era pe moarte, se pierduse într-un caleidoscop de amintiri, apoi parcă se scufunda în întuneric. Și atunci apăruse ea. Nu putea uita legătura care se crease atunci între ei.

Dar el, care învățase de la viață să nu aibă încredere în nimeni, începea să se îndoiască de asta. Poate doar amintirile și forța lăuntrică îl ținuseră în viață chiar și atunci când un altul ar fi murit. Și tocmai aceste amintiri îl făceau să creadă c-o mai văzuse undeva.

Nu că ar fi fost frumoasă. Avea trăsături prea puternice, parcă, privirea prea rece. Bărbia îi era a unei femei încăpățânate. Avea nasul mic, puțin cârn, mulți pistrui, dar gura îi era neașteptat de plină, rotundă, cu buzele foarte generoase, răsfrânte. Părul ei avea culoarea ciocolatei, cu firul puternic și gros. ÎI strânsese într-o coadă la spate.

Avea șolduri înguste, picioare lungi, umerii îi erau destul de lați, ca ai unei atlete.

Mac nu-i atribuia conotații sexuale, deși îi plăcea trupul ei. Dar n-o putea uita datorită ochilor.

Ar fi putut jura c-o mai întâlnise undeva. Făcu eforturi disperate să-și amintească și fu chiar la un pas de a reuși.

Trecuse ceva timp de atunci, iar ea arăta altfel. Era o fată vulnerabilă la vremea aceea. Dar era ea, acum era sigur. Lucrul acesta îi creă o stare de nervozitate. O cunoscuse, dar nu putea spune în ce situație. Era sora, fiica unei cunoștințe? Sau poate îi văzuse fotografia în vreun ziar, sau trecuse din întâmplare pe lângă ea?

Își dori s-o fi văzut din întâmplare, doar.

Făcuse deja prostia de a se lăsa pe mâinile celor doi străini. Posibilitatea ca Saldivar să-l fi găsit tocmai aici era

destul de redusă. Tocmai se bucura de drumul cu barca pentru ca mai apoi să simtă o lovitură cumplită, o durere, iar capul aproape să-i explodeze. Dacă n-ar fi fost contactul cu apa foarte rece, ar fi murit imediat. Dar fusese foarte aproape de moarte. Copilăria lui, foarte nefericită de altfel, nu inclusese cursuri de înot, așa că dacă n-ar fi existat această minunată Megan Lovell ar fi zăcut pe fundul lacului.

Închise ochii pentru că durerea de cap îl forța la asta. Se gândi să cheme o asistentă, să-i administreze vreun calmant, dar se răzgândi pentru că de obicei calmantele îi provocau somnolență și nu de asta avea nevoie acum. Trebuia să gândească.

Trebuia să hotărască ce are de făcut. Oare Saldivar îl descoperise ? Nu putea face asta fără ajutor. Încercă să-și readucă în fața ochilor chipurile celor patru bărbați care știau unde se află. Era evident oricum că încercase cineva să scape de el omorându-l; dar cine era acela? Oare altă umbră întunecată din trectul său îl prinsese din urmă tocmai acum?

Numai Dumnezeu știa că erau destui cei care aveau ceva împotriva lui. Fusese mâna destinului dacă dăduse din nefericire peste vreunul din ei tocmai acum. Poate fusese o greșeală să se întoarcă într-o zonă în care mai lucrase cândva. Era imposibil ca printre pescarii sau vâslașii de aici să nu-l fi recunoscut vreunul. Dacă așa era, făcuseră o mare

greșeală încercând să-l elimine. Iar dacă în zona asta deranjase pe cineva în vreun fel va încerca să afle.

Între timp, va face totul să se convingă că această tânără minunată, Megan Lovell nu va avea de suferit de pe urma lui. Nu se va putea așeza în fața glonțului s-o salveze, deși se îndoia că se va răzbuna careva pe ea. Altceva se putea întâmpla cu ea; putea fi speriată de moarte de vreun presupus hoț, sau putea fi victima vreunui accident.

Își va suna partenerul și-i va da o temă de gândire. Dacă Saldivar îl găsise aici, lucrurile nu se opreau până nu era eliminat complet. Iar acum Saldivar va căuta să-și facă public succesul. Oare Saldivar aflase că nu reușiseră să-l ucidă?

Poate că se afla într-un alt moment crucial al vieții sale. Avea acum o obligație față de această femeie curajoasă care-l salvase. Și mai mult, voia să știe dacă trebuie să părăsească locul și cine voia să-l vadă mort. Curiozitatea fusese dintotdeauna slăbiciunea lui.

Dar când în cele din urmă nu mai rezistă și apăsă pe buton nu se mai gândea la cel care voia să-l omoare. Nu vedea în fața ochilor decât chipul lui Megan, cu ochii albaștri atât de expresivi.

***

– Am auzit că aproape ai devenit eroina locului!

Megan gemu de neputință; se îndrepta spre mașină.

Fratele ei mai mare îi aruncă o privire plină de suspiciune, apoi se orientă spre mașina sa parcată în spatele Hondei lui Megan.

– Te pot ajuta cu ceva? M-au sunat vreo zece persoane!

– Pariez că mama e prima!

– De fapt, a fost tata.

Megan ridică exasperată ochii spre cer.

– Avantajele de a avea familie...

John trânti portiera mașinii sale și se apropie de ea.

– Ai mai slăbit puțin?

– Probabil. Astăzi însă, lucrez. Am trecut pe la mama să mă bucur de una din copioasele ei mese. Sper doar că nimeni nu este în pericol astăzi: m-aș scufunda și eu ca un sac plin de nisip.

Fratele care o tachina în copilărie dar o și încuraja ori de câte ori avea vreun succes o prinse după umeri. Era destul de înalt în comparație cu ea. Era un bărbat foarte atrăgător, așa pistruiat cum era și femeile întorceau capul după el. Uneori, chiar și Megan îl privea uimită, nerecunoscându-l pe fratele ei cel deșirat de odinioară. Poate și el gândea la fel în privința ei. Megan plecase de acasă la vârsta de paisprezece ani pentru a-și împlini visul legat de olimpiada de înot; se antrenase în California și locuise la internat. Apoi urmase liceul și stătuse departe de casă; iar acum acele goluri nu se puteau umple.

Așteptă ca ea să deschidă poarta casei vechi în care crescuseră împreună.

– Nu-ți iei niciodată zi liberă?

Ea ridică din umeri.

– Doar dacă sunt bolnavă.

– Am ajuns, în sfârșit! exclamă fratele ei.

– Da, noi și hainele tale pentru spălat! De ce nu te maturizezi odată, frate?

El o privi uimit.

– Ce vrei să spui?

– Cât o să-i mai aduci mamei rufele la spălat? N-ai auzit de Laundromat?

– Nu prea am timp.

– Mda, așa să fie, zise Megan. Mama ar trebui să refuze să se mai ocupe de rufele tale.

– Pe ea n-o deranjează.

– Da, așa e mama, suportă multe.

Mama ei era o femeie mică de statură cu părul încă negru și ochi albaștri ca ai lui Megan, pregătea mâncarea la mașina de gătit din bucătăria lor sărăcăcioasă.

Megan o sărută pe obraz, trăgând pe nări mirosul de pâine, proaspăt scoasă din cuptor.

– Dar văd că șchiopătezi, Megan.

– Mamă, te rog să nu te îngrijorezi, dar am o tăietură la picior; nu este gravă, așa că odată pomenită, s-o dăm uitării.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Megan simți că inima începe să-i bată mai repede. Îi spusese și lui același lucru. Deodată și-l aminti pe patul de spital, tras la față, obosit, încruntat. Fusese prea dură cu el? Prea dură pentru a nu-l face să se simtă obligat că-i salvase viața?

– Stai jos, zise mama, foarte hotărâtă, ca de obicei. John, du hainele în dulapul pentru haine murdare apoi așază masa.

Megan și John își ascultară mama.

– Cine mai vine? o întrebă Megan.

– Linda cu fetele. Bill este plecat.

Fratele mai mic, Bill, era șofer de tir și cel mai rebel dintre ei. Megan îl iubea cel mai mult deși nu aveau prea multe în comun. Uneori se simțea vinovată că familia, mai ales frații ei, se sacrificaseră pentru ca ea să-și urmeze cursurile de înot, apoi pentru ca să participe la olimpiade.

Dar acum nu mai putea da nimic înapoi, așa că, în următoarele două ore nu se mai gândi la asta. Mâncă exagerat de mult își ținu în brațe nepoțica de șase luni, discută cu cealaltă nepoată de șase ani.

După câteva minute se scuză la toată lumea că avea treabă și trebuia să plece iar tata o conduse la mașină. Era un bărbat înalt, cu mișcări lente, căruia îi plăcea să gândească de două ori înainte de a acționa.

– Megan, ce-ar fi să te întorci acasă o vreme? spuse el dintr-o dată, fără altă introducere.

Ea îi zâmbi.

– Mulțumesc pentru invitație, tată, dar nu cred că ai de ce să-ți faci probleme.

Acesta, care avea o scobitoare între dinți, se opri.

– Mă refeream la bărbatul pe care l-ai salvat. Ți-a spus ceva?

– Nu știe de unde i se trage. A lucrat în vara asta pentru Joe Kellerman. Bănuiesc că este tâmplar.

Domnul Lowell o privi lung.

– O să-l sun pe Jim, să vedem ce crede despre acest individ.

– Te interesează atât de mult?

– Nu-mi place să fii implicată în ceva necurat, Megan. Nu fi mândră de asta.

Megan îl strânse în brațe.

– Stai liniștit, tată. Nu se va întâmpla nimic.

Bătrânul era tot încordat, nemulțumit de reacția ei.

– Uneori, cred că ești prea independentă. Și ea credea la fel, întrebându-se cum s-ar fi descurcat dacă n-ar fi învățat cum să trăiască pe propriile-i picioare prea devreme. Ar fi fugit plângând acasă? Linda așa ar fi făcut. Chiar și Bill care recurgea la părinți pentru rezolvarea oricărei probleme. Iar Bill încă își mai ducea la mama rufele murdare la spălat. Era un nonsens; se întorsese în oraș pentru că avea nevoie de familie, dar nici nu voia să se lase cotropită de aceasta. Avu norocul unei zile fără incidente pe plajă.

Spre prânz, nori negri începură să se adune deasupra munților. Lacul era calm încă dar în aer plutea o tensiune greu de suportat.

– Trebuie să ne așteptăm la o furtună puternică, zise Megan. Să scoatem lumea din apă?

Megan își ridică privirea spre cer.

– Să-i mai lăsăm câteva minute, zise Rick, celălalt salvamar. Dar nu prea mult și oricum nu aștepta confirmarea mea dacă simți că așa trebuie.

Megan observă un grup mare și zgomotos de adolescenți care juca volei, în timp ce pe iarbă câteva familii se aflau la picnic.

La primul tunet, îi trimit pe toți acasă, se gândi Megan.

Și pentru că nu mai era prea multă lume la plajă, îl observă imediat. Sprijinit cu umărul de ponton, el privea copiii care jucau volei. Era îmbrăcat în blugi, cu un tricou verde cam vechi cu mânecile suflecate. Era relaxat căci nu observase că Megan se afla în preajmă. Deodată se întoarse brusc și privirile li se întâlniră.

– Am crezut că ești încă la spital, îi spuse ea.

– M-au externat, cu condiția să urmez tratamentul.

Ea ezită.

– Mă bucur c-ai scăpat de spital. Pot face ceva pentru tine?

El nu-i răspunse imediat. Îi privea insistent trupul și Megan deveni brusc conștientă că era cam expusă.

Costumul Speedo dintr-o singură piesă descopera mai mult decât acoperea. Fără să vrea se înfurie, pentru că n-ar fi trebuit să se lase scrutată astfel.

– Ei? insistă ea.

Când își ridică privirea spre chipul ei, bărbatul era încruntat. Megan avu sentimentul că era descumpănit, dar fără să știe din ce motiv.

– Aș vrea să accepți protecția mea, măcar câteva săptămâni.

– Protecție? Fu rândul ei să se simtă descumpănită. Sper că nu vorbești serios.

– Sunt foarte serios, Megan.

Ea nu observase că bărbatul avea un ziar sub braț.

– Citește, zise el întinzându-i-l brusc.

Cu atenție, pentru a nu-i atinge mâna, ea luă ziarul uitându-se pe prima pagină. Era Devil Lake Caller. Își văzu acolo chipul râzând fericită. Era o fotografie care apăruse în toată America. Sub ea sta scris:

„ Campioana olimpică salvează un bărbat de la înec“

Megan nu era surprinsă că se găsise cineva care să nu poată păstra secretul, cineva care dăduse acest subiect presei. În localitățile mici este cam greu să păstrezi un secret. Se uită la el și spuse:

– Și? O să fie dat uitării ca orice minune în câteva zile. Bine că n-au publicat fotografia ta!

El făcu un gest impacientat.

– Nu te prosti, Megan! Toată lumea va citi acest articol. Megan Lovell l-a salvat pe Ross McKenzie de la moarte.

– Devil's Lake nu este toată lumea, îl corectă ea. Nu sunt decât o mie de rezidenți permanenți.

– Sper că nu ești atât de naivă, o opri el. Fiecare ziar mare din țară va prelua acest articol. Ești de acum eroină.

– O! exclamă Megan care deja era încurcată. Bănuiesc că... dar nu... nu văd de ce....

– Chiar dacă pleacă din oraș, tot vor citi articolul.

Megan îl privi indecisă dar nu fără să simtă fiori pe șira spinării. Începu să citească articolul.

După câteva clipe, îl privi din nou.

– Dar scrie foarte clar că nu i-am văzut clar pe cei doi, pentru a-i putea identifica.

– Și te vor crede?

– De ce nu?

– Pentru că viețile lor depind de asta.

Din nou, se simți cuprinsă de teamă.

– De ce ai venit aici, de fapt?

El nu-i răspunse imediat.

– Ți-am mai spus, îți sunt dator.

Megan era pe punctul de a începe să se teamă de el , dar după ce-i văzu privirea simți nevoia să reacționeze.

– Și vrei să-mi fii recunoscător speriindu-mă astfel?

– Nu, nu vreau să te sperii, ci doar să mă asigur că ești în siguranță. Dacă nu vei fi destul de speriată, nu vei lua măsurile necesare.

Megan se dădu un pas înapoi, scuturând din cap.

– Mi se pare ridicol. Dacă am nevoie de ajutor chem poliția. Nu am nevoie de bodyguard, sau orice altceva îmi oferi tu. Vreau să duc o viața normală.

– Normală? pufni el. Ce înseamnă normal pentru tine, o medaliată olimpică?

– Tot ce vezi aici, zise ea făcând un gest larg. Casa, prietenii, plaja, oamenii pe care-i cunosc dintotdeauna.

– Megan, știam că te-am mai văzut undeva. Numai că nu-mi puteam aminti unde. Dar când ți-am văzut fotografia mi-am amintit: erai fata cu acel zâmbet dulce care a cucerit întreaga Americă. Ai apărut și pe coperta de la Sports Illustrated. Mi-amintesc că am urmărit o emisiune la televizor cu tine și mă întrebam cum o fată așa mică de statură are atâta forță și curaj să atace medalia de aur?

Se priviră o clipă în tăcere, apoi el întinse mâna și-i atinse ușor buzele pline. Megan se trase imediat înapoi.

– Te rog să pleci imediat. Ți-am acceptat recunoștința, dar nu vreau nimic de la tine. Mă înțelegi?

– Da, te înțeleg. Ți-a spus cineva vreodată că ești încăpățânată?

Megan vru să plece apoi se întoarse și-i spuse peste umăr:

– Adesea, dar eu cred că sunt doar foarte hotărâtă.

În clipa aceea auziră amândoi primul tunet.

– Scuză-mă, trebuie să plec, spuse ea.

Cu toate acestea, apa era foarte limpede și liniștită, dar aerul era foarte dens, apăsător, iar norii se adunaseră deasupra lacului ca o pânză deasă. Se auzi alt tunet.

Afișă pancarta pe care sta scris: „Salvamarii nu vă mai pot ajuta în aceste conditii, înotați pe riscul dumneavoastră“ și se uită din nou spre locul în care stătuse Mac. El plecase.

După o oră, parcarea era goală, lacul turbulent. Tunetele și fulgerele luminau cerul. Megan trebuia să rămână până la ora opt când se închidea plaja oficial. Cine știe ce puștan brava rămânând în apă!

Începu să se întunece. În jumătate de oră se făcu întuneric. Lămpile din parcare cu lumina lor nu prea puternică o făceau să pară și mai izolată, părăsită.

Chiar dacă Ross McKenzie avea dreptate, se gândi Megan, simțind fiori pe șira spinării și chiar dacă alt ziar prelua povestea ei, probabil va apărea într-o zi sau două. Dar fiind prevenită, atenția ei era acum încordată.

Dar lui îi spusese adevărul; nu voia să se lase speriată de umbre. Îl va suna pe Pete Tevis când ajungea acasă și va afla și părerea lui.

Își luă sacul de gimnastică și porni prin iarbă spre locul în care-și lăsase mașina. Deodată pe autostradă apăru o

mașină cu faruri foarte puternice venind direct spre ea. Megan îngheță, apoi reacționă din instinct, ca un animal urmărit. Mașina dispăru, lăsând doar luminile din spate iar ea expiră puternic și o luă la fugă spre mașină.

Se uită împrejur înainte de a deschide portiera dar nu era nimeni. Se așeză, se mai uită odată împrejur să se asigure că nu era nimeni și porni în trombă.

Aproape imediat apărură alte lumini pe care le văzu în retrovizoare. O așteptaseră? Nu, era ridicol să gândească așa. Dacă ar fi fost așa, o puteau lovi când au trecut la câțiva centimetri de ea.

Apăsă pe accelerație și un al doilea set de lumini se văzu imediat în spatele ei. Nu știa de unde apăruseră cele două mașini. Se uita atentă în retrovizoare când tot cerul fu luminat de un fulger care aproape o orbi.

Ajunsă la intersecție trecu pe roșu, lucru care-l făcură și urmăritorii ei. Poate era doar o coincidență, se gândi din nou.

Când ajunse aproape de casa ei, mașinile erau tot în spatele ei destul de aproape. Ajunsese în dreptul magazinelor, al caselor luminate, unde era sigură că urmăritorii vor renunța și vor dispărea.

Asta doar dacă nu erau cumva vecini din cartier. Dar un gând i se contură chiar atunci în minte. Se înfurie. El nu plecase. Cu sau fără voia ei o proteja.

„La naiba cu acest bărbat“ murmură.

Întoarse furioasă spre garajul ei și pietrișul sări sub roțile mașinii. Văzu cum prima mașină încetinește, apoi prinde din nou viteză. Cu frâna de mână trasă, Megan deschise ușa garajului. Nu se miră deloc când a doua mașină apăru chiar în spatele ei. Îl recunoscu pe Mac.

Coborând geamul îi strigă:

– Cine naiba te crezi să mă urmărești pe furtuna asta? Dacă voiai să știi unde stau, ți-aș fi spus eu!

– Îți sunt dator , vrei sau nu!

– Nu vreau să te mai văd! Intru în casă și sun la poliție!

– Chiar n-ai văzut că ai fost însoțită tot drumul, Megan?

Megan izbucni furioasă:

– Dar ce crezi? Că locuiesc doar eu în cartierul ăsta? Iar lacul nu este proprietate privată!

Mac îi spuse pe un ton implacabil:

– Erai așteptată. Știi ce ușor i-ar fi fost să te arunce de pe drum direct în lac? M-am gândit că îți cauți necazul cu tot dinadinsul stând până la ora asta pe plajă. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus?

– Asta este munca mea, fu răspunsul ei. Și mă voi ține de cuvânt. Intru în casă și sun la poliție. Cu aceste cuvinte, trânti ușa.

Capitolul 3

Megan îngheță. Nu mai putea scoate un cuvânt. Intrarea casei arăta ciudat, ca într-un film de groază.

Unde era Zachary? se întrebă simțindu-se și mai speriată. Știa că-l lăsase afară; își făcuse probleme din această cauză când începuse furtuna. Era greu de crezut, dar câinele ei se temea foarte tare de tunete și fulgere. De obicei, se ascundea sub scara de la intrare, dar n-ar fi lăsat pe cineva să intre în casă.

Când simți cum i se așează o mână pe umăr, inima i se opri dar reuși să se întoarcă destul de repede. În spatele ei se afla Ross McKenzie.

– Ce este? Te-am speriat? o întrebă.

– Ușa ... ușa de la intrare este deschisă. Știu sigur c-am încuiat-o.

Observă cum se crispează brusc, apoi privi dincolo de ea. Luându-și mâna de pe umărule ei umblă în buzunarul

jachetei de blugi pe care o purta. Scoase un pistol. Megan tresări. El întoarse capul spre locul în care se afla mașina.

Megan nu făcu nici o mișcare. Lăsând-o nedumerită Mac se strecură spre ușă. Când se ivi fulgerul din nou se opri apoi cu mișcări agile, ca ale unui animal de pradă, se apropie și mai mult de ușă.

O deschise ținând pistolul în mână și intră.

Megan ezită, simțind ploaia rece pe față, dar îl urmă. Era casa ei, câinele ei care lipsea.Trebuia să știe ce se întâmplase. Dacă cumva Mac îl împușca pe Zachary?

Nici nu apucă să facă un pas în casă că-l auzi pe Mac strigând:

– Rămâi acolo unde ești, sau trag!

Auziră o voce:

– Ce naiba!

Megan nici nu mai știu cum ajunse în bucătărie. Scena pe care o văzu o sperie.

Mac stătea cu picioarele desfăcute la intrare, cu pistolul îndreptat spre un bărbat cu părul negru așezat pe scaun.

– Mac! strigă ea. Nu trage, e fratele meu!

Încet Mac se detensionă și lăsă mâna în care ținea pistolul să-i cadă de-a lungul trupului.

– Nici nu intenționam să trag, pentru că nu era cel care ar fi trebuit să fie.

Bill se așeză din nou pe scaun.

– Ce naiba se petrece aici? A intrat nebunul ăsta în bucătăria ta cu pistolul îndreptat spre mine! Dumnezeule, cred că mi-a scurtat viața cu zece ani!

– Îmi pare rău, bâigui Megan. Bill, unde este Zachary?

– Sus, s-a ascuns sub pat. Era mai bine dacă mă duceam și eu cu el! bombăni Bill.

– Parcă spunea mama că ești plecat...

– M-am întors în seara asta, tocmai am trecut pe aici să te văd.... reuși el să spună. Am găsit ușa de la intrare deschisă.

– La naiba! exclamă Megan, cred că nu s-a încuiat bine!

– Nu înțelegi c-ai speriat-o pe Megan? Vine seara de la serviciu și găsește pe cineva în casă. Nu crezi c-ar trebui să fie speriată?

– Nu, zise Bill, doar nu suntem la New York. Și, de fapt, vin destul de des pe aici. De ce s-a speriat tocmai acum?

Megan se întoarse revoltată spre Mac.

– Am reacționat așa numai pentru că m-ai speriat; aproape că l-ai împușcat pe fratele meu și asta doar pentru că ai devenit isteric în privința unei amenințări inexistente, de fapt! Cu asta am terminat-o, nu vreau să te mai văd!

– Cine naiba este tipul ăsta? întrebă Bill.

O clipă de tăcere, apoi ochii albaștri ai lui Megan îl străfulgerară pe Mac.

– Parcă acum câteva minute ți-a părut bine că mă vedeai! spuse el.

– N-a fost așa! îi reproșă ea. Sau poate dacă a fost, s-a datorat sperieturii!

– Și ce-ar fi trebuit să fac? Să te las să intri în casă?

– Da, era casa mea. Megan se apropiase foarte mult de el, sfidându-l. Nu voia ca Mac să intuiască teama din spatele revoltei ei. Dar de fapt, se temea de altceva. Se simțea în mod inexplicabil atrasă fizic de acest bărbat. Domina întreaga încăpere cu inconfundabila sa carismă. Și ea ar fi vrut să afle cine este, să știe mai multe despre el. Scosese pistolul cu atâta dexteritate de parcă o făcea zilnic. Avea acea cicatrice urâtă pe piept și o mulțime de ucigași pe urmele sale.

– Nu ești tâmplar cum am vrut să cred, nu?

Văzu cum figura lui până atunci crispată se tensionă și mai mult. Apoi el îi evită privirea, oftă și spuse cu voce joasă:

– Poate n-o să crezi dar știu să ridic o casă. Apoi se uită spre frigider. Ai vreo bere?

– Depinde, îi răspunse Megan cam în doi peri.

– Nu vrei să mituiești un ofițer?

Megan îl privi uimită.

– Ești ofițer de poliție?

– De fapt, țin de FBI.

Bill care își revenise din sperietură vorbi și el.

– Cum poți demonstra?

Mac nu-și luă privirea de la Megan.

Le întinse insigna, apoi se așeză la masă. Lui Megan i se păru foarte ciudat să vadă cum stau toți trei în jurul mesei. Mac nu avea ce căuta între ei. Îi privi încă o dată umerii largi, chipul cu trăsături dure, ochii cenușii, albaștri.

– Ce căutai aici? îl întrebă Bill.

– Mă ascundeam. Și am venit chiar aici pentru că-mi place să pescuiesc. Mi-am amintit că este un loc liniștit și că nu am ocazia să întâlnesc nici o cunoștință pe aici.

Apoi se lăsă tăcere.

– Știi, zise Bill, n-am reținut cum te numești.

Megan așteptă intrigată răspunsul lui. Își aminti că ezitase când îl întrebase dimineața la spital cum se numește. Deși fără să știe de ce ea nu-l asocia nici unui nume. Îi era mai ușor să și-l amintească înalt, musculos, bine făcut, dur.

El i se adresă :

– Te-am mințit când mi-am spus numele. Nu mă cheamă Ross McKenzie.

– Am știut că m-ai mințit, zise Megan zâmbind.

– Prietenii îmi spun Mac. Numele meu este James McClain. Cu acest nume m-am născut, adăugă el.

– Născut?

– Am mai folosit câteva nume de atunci, mărturisi el. Spuse asta cu indiferență, așa i se păru lui Megan, care totuși sesiză și oarecare amărăciune.

Din impuls, îi atinse mâna încet.

– Bine, vei fi Mac și pentru noi.

El o privi lung, scrutător chiar, apoi se mai relaxă, zâmbindu-i. Zâmbetul lui era fermecător, senzual, dar și periculos. Inima lui Megan începu să bată mai tare.

– De ce ai folosit atâtea nume?

El își trecu degetele prin păr.

– Ultima misiune a fost sub acoperire. Am petrecut aproape un an încercând să penetrez un grup periculos de criminali din Miami, care făcea afaceri cu droguri. Oricum, cel care mă acoperea a fost împușcat. Nu aveam destule dovezi ca să-i dovedim pe criminali. Au realizat imediat ce rol aveam eu în organizația lor, așa că a trebuit să mă ascund o vreme. Dar pe Saldivar o să-l prindem mai devreme sau mai târziu.. Până atunci... ridică din umeri.

– De acolo te-ai ales cu cicatricea? întrebă Megan.

Mac încuviință. Bill îl privi lung, apoi o privi pe Megan, dar nu făcu nici un comentariu.

– Dar cum te-au descoperit?

– Nu cred că au făcut-o încă, deși nu poți fi niciodată sigur.

Megan se încruntă.

– De ce ar vrea altcineva să te omoare?

– Am destui dușmani...

– În Devil's Lake?

El își duse mâna la frunte, iar Megan observă că era foarte obosit. Avea cearcăne adânci și era tras la față.

– Din câte știu, nu. Am ales acest loc de fapt tocmai pentru că este foarte liniștit și pot pescui. Am amintiri plăcute de aici. Pare desprins din basm, uitat de lume. De fapt, am mai lucrat aici în Northwest și poate vreunul care știe că am mania pescutitului nu m-a uitat. Totul este posibil

– N-ai recunoscut pe nimeni?

– Nu. Și atunci cum naiba m-au găsit?

Megan încercă să găsească un răspuns dar era cam greu pentru că nu știa aproape nimic despre cel aflat în fața ei.

– Nu se poate să nu fi știut cineva unde te afli.

– Știu câțiva, dar asta nu este problema ta.

– Dar sunt implicată! ripostă Megan.

– Iar eu vreau să te țin cât mai departe ! O să dispar din nou, imediat ce o să mă conving că nu este nimeni interesat de tine.

Megan încercă să-și imagineze ce dificil era să-ți atribui o altă indentitate, să schimbi orașul, casa, numele, să ajungi să te întrebi cine ești.

– Spus de tine totul pare foarte simplu.

– Chiar este, zise el surprins.

– Și familia? Prietenii? Dar deodată se opri. De ce conta pentru ea? De ce argumenta? Nu ai pisică sau câine? Casă... lucruri...

Chiar și Bill o privea nedumerit.

– Lucrurile se pot înlocui, răspunse Mac. Ești același nu contează în ce casă cu cine te afli...

– Nu. Megan scuturã cu putere din cap. Nu este adevărat. Ne formăm după oamenii care ne iubesc. Omul nu este ca o insulă.

– Am mai auzit asta, o întrerupse el cu o voce dură. Nu este adevărat. Dacă ar fi așa, eu n-aș mai exista.

– Ce vrei să spui? îl întrebă Megan, surprinsă de răspuns.

– Nimic, zise el și se ridică în picioare să arunce cutia goală de bere. Apoi începu să-și maseze gâtul de parcă ar fi vrut să scape de tensiunea nedorită care se acumulase și continuă: lucrez cam tot timpul sub acoperire. Știi ce s-ar întâmpla dacă aș sta să mă gândesc la câinele meu? Sau la televizorul din dormitor? Sigur aș uita cine sunt. Singura posibilitate de a funcționa este să nu te legi de nimic.

Megan simți fără să vrea o durere puternică în piept.

– Înțeleg. Dar de ce oare simțea nevoia să-i aline suferința întipărită pe chipul dur?

– Ei, ce zici? Te poți descurca, să dispari?

– Nu pot face asta.

– La naiba! exclamă el lovind cu palma în masă. Nu fi naivă!

Megan nu zise nimic, privind cu încăpățânare în altă parte.

Mac îl privi pe Bill.

– Nu poți s-o convingi?

– S-o conving să ce? Nu înțeleg!

– Trebuie să plece de aici o vreme, până se lămuresc lucrurile.

– Dar dacă n-a văzut nimic...

Mac scăpă câteva vorbe nu prea ortodoxe.

– N-aș fi crezut că poți fi atât de naivă!

– Mai bine naivă decât paranoică! ripostă Megan.

Mac pufni în râs, dar imediat redeveni serios.

– Măcar lasă-mă să stau aici peste noapte!

Megan reacționă imediat.

– Ce vrei să spui?

– Nimic din ce-ți închipui! Voi dormi pe canapea, o să mă feresc din calea ta...

– Asta poate nu este o idee prea rea, zise Bill. Doar dacă nu... dar de ce nu vii cu mine acasă? Poți dormi în patul meu. Sau în camion. Nu te va găsi nimeni acolo.

– Stai puțin! exclamă Megan, furioasă. Totul este atât de ridicol, de nebunesc! Refuza să se simtă amenințată în propria-i casă. Ajunge! Dacă asta vrei, poți dormi pe canapea, nu-mi pasă. Dar să nu-ți închipui că o să cred o iotă din ce spui!

– Calmează-te, Megan, o opri Bill, nu încerca decât să te protejeze.

Megan îi aruncă o privire cruntă.

– Ne-am înțeles, da? Când văzu că nici unul din bărbați nu-i răspunde, Megan se îndreptă spre unul din dulapurile de pe hol de unde scoase un set de cearșafuri și o pătură,

apoi întinse sofaua din camera de zi. Cu mișcări repezi de om furios, făcu patul încercând să nu se gândească la trupul musculos care urma să-și petrecea noaptea aici.

Când ridică privirea, observă că el o studia din cadrul ușii cu o expresie ciudată.

– Îmi pare rău, murmură el. Acum trebuie să plătești pentru că mi-ai salvat viața, nu este cinstit.

Dar mânia ei începuse să se risipească.

– Întotdeauna plătim un preț pentru ceea ce alegem să facem. Nu ai nici măcar periuță de dinți, reveni ea din cugetare.

– O să supraviețuiesc și fără, o liniști Mac.

– Ți-ai putea aduce...

– Lucrurile? completă Mac.

– Da, lucrurile, mi se pare normal să te poți spăla pe dinți, apoi să te schimbi de lucrurile purtate.

El o privea zâmbind; Megan observă cu stupoare că el zâmbea șăgalnic iar zâmbetul îi îndulcise trăsăturile. Megan își mușcă buzele: acest bărbat nu era pentru ea. Nu trebuia să mai reacționeze ca și când ar fi fost.

Curând, el va dispărea din viața ei fără a mai privi înapoi. Dacă-l va lăsa să-i pătrundă cât de puțin în suflet, va regreta.

–Foarte bine. Dacă fratele tău mai rămâne până când mă întorc cu lucrurile, aș putea să plec chiar acum. Apoi i se adresă lui Billy; nu poți s-o convingi?

– S-o conving? Ce să facă?

– Trebuie să plece de aici o vreme, până se clarifică încurcătura asta.

– Dar dacă n-a văzut pe nimeni...

Mac scăpă o înjurătură.

– N-am crezut că mai există oameni atât de naivi!

Mac dispăru.

Billy se întoarse spre ea:

– Nu știu dacă ar trebui să credem tot ce ne spune acest bărbat. Ceea ce susține el pare desprins dintr-un serial ieftin. Poate ar fi mai bine să vii cu mine acasă, la părinți.

– Eu sunt convinsă că spune adevărul. I-am salvat viața și nu-i place să rămână dator nimănui. Iar acum vrea să-și plătească datoria, având grijă de mine. Cred c-ar trebui să-l las s-o facă.

– Ascultă, Megan, începu Billy, este ceva între voi?

– Nu! replică ea nervoasă. Este ceva special, o relație mai ciudată; când treci cu cineva printr-o situație ca asta încep să te lege anumite lucruri...

Privindu-și fratele, Megan nu era prea convinsă că-l lămurise. Nici ea nu era, de altfel.

După douăzeci de minute, Mac se întoarse cu o valiză mică.

Billy plecă imediat după ce-i repetă să-l sune, dacă va avea nevoie de el.

– Noapte bună, Mac, zise ea imediat ce încuie ușa. Mă duc la culcare; sunt foarte obosită.

– Nu trebuie să fugi de mine, Megan, zise el.

– Nu fug; mă gândesc doar că ai și tu nevoie de odihnă. Cred că doctorii când ți-au dat drumul din spital nu ți-au spus că poți alerga toată ziua după mine.

– Asta am făcut? zise el foarte amuzat.

– Asta când nu m-ai speriat de moarte.

– Am avut intenții bune.

– Dacă n-aș fi fost convinsă de asta, acum nu te-ai afla aici. Și acum, te rog să mă scuzi...

Mac zâmbi, făcându-i loc să treacă. O prinse de mână și o trase spre el.

– Știu că ar fi trebuit să te las să treci, murmură el.

– Eu... începu Megan, dar nu mai știu ce voia să spună. Își aminti doar în clipa în care se simți sărutată.

Megan, fără o vorbă, se desprinse din îmbrățișarea lui și urcă spre dormitor, iar el rămase privind cum se închide ușa în urma ei.

Capitolul 4

Faptul că o sărutase pe Megan Lovell fusese o greșeală. Mac începu să se răsucească în așternut, fiindu-i imposibil să adormă.

Nici nu voia să admită că femeia îl atrăgea; voia să considere că-i datorează viața, atâta doar.

Instinctele de agent secret îi spuneau că este mai bine să se retragă la timp, sau că poate de data asta avusese noroc și cei doi n-o văzuseră pe Megan. Dar el nu credea în noroc...

În cele din urmă, reuși să adoarmă, dar nu profund. Greșise sărutând-o pe Megan; nici nu putea să-și explice de ce o făcuse. Simțise dintr-o dată nevoia să atingă un trup sinuos, cu contururi moi, simțise nevoia de pasiune, de o voce de femeie care să-i rostească numele. Nu, era mai mult decât atât. Își amintise ce mult îi lipsise mama în copilărie,

mama care să-l sărute spunându-i noapte bună, care să-i facă prăjituri și să-l ducă la liga de baschet, să-l învețe să scrie...

Iar Megan ce-i amintea? De o aventură urâtă și mai ales de apă. Mac ura apa. Dar iubea libertatea mai presus de orice. Iar Megan putea deveni o amenințare la adresa libertății lui.

Megan se trezi a doua zi în mirosul apetisant al cafelei și al omletei pregătite de Mac. Ea se îmbrăcase deja în blugi, cu un pulovăr alb, iar părul și-l împletise într-o coadă.

– Cum bei cafeaua? Cu zahăr sau fără?

– Cu tot ce este necesar, zise ea luând din mâinile lui cana aburindă.

– Unde ai găsit șunca? îl întrebă ea.

– De la micul magazin din vecinătate.

– Bucata de grăsime te rog să i-o dai lui Zachary.

– N-am găsit hrana lui și este cam supărat pe mine, după felul în care mă privește.

– Sacul lui cu hrană este în dulapul din hol. Acolo mi s-a părut potrivit să-l păstrez.

– Mănânci omletă? o întrebă Mac.

– N-ai auzit de colesterol?

– În ziua în care voi scăpa de meseria asta, poate mă voi gândi la colesterol, dar până atunci...

Megan nu era înfometată, dar mâncă pentru a-i face lui plăcere.

După ce terminară, ea îi spuse:

– Cred că mă voi muta acasă la părinți o vreme; mi-au și oferit fosta mea cameră.

Ce altă alternativă avea? Să-l lase pe el s-o protejeze? Erau atât de diferiți! Nu se putea îndrăgosti de un bărbat dezrădăcinat, care nu avea cum să înțeleagă nevoia ei de stabilitate.

– De fapt, ei pe tine te vor, Mac. Te-ai gândit la asta?

– Sigur că m-am gândit! exclamă el nervos. Am vorbit dimineață cu partenerul meu care mi-a transmis că Saldivar este furios; al naibii de furios.

– Voi fi în siguranță la părinții mei, zise ea. Tu, în schimb, va trebui să ai multă grijă...

El scutură furios din cap.

– Cel care vrea să te ucidă nu va ezita să adauge și alte victime. Le pui alor tăi viața în primejdie. Te-ai gândit?

– Ce-ar fi mai bine să fac? Să-l alertez pe Pete?

– Poate.

Megan formă numărul lui Pete, care se oferi imediat să vină la ea să discute.

***

Mac știa prea bine că Megan avea resentimente. El era amintirea vie a unor lucurri pe care ea dorea să le uite. Nu pregetase să sară în apă să-l salveze și iată cu ce se alesese.

După multă gândire, se hotărî s-o lase să-și continue în mod normal activitatea pe plajă.

Primul lucru pe care-l făcu, fu să se ducă la biroul firmei de construcții a lui Jim Kellerman, unde lucrase în ultimele luni.

– Văd c-ai revenit din moarte, spuse acesta văzându-l în biroul său.

– Da, am avut un mic accident, zise Mac.

– Am auzit de la Pete Tevis. Ai avut noroc cu Megan, care te-a salvat.

– Am înțeles de la ea că-i cunoști tatăl.

– Este adevărat; și pe ea o cunosc de mică, a fost un copil foarte talentat.

– Singurul lucru pe care-l știu despre ea este că nu renunță niciodată, este foarte hotărâtă în tot ce face.

– Ce dorești de fapt de la mine?

Mac îi spuse.

Kellerman se încruntă.

– Ce ai lucrat aici la șantierul meu? Știi că acei indivizi care te-au lovit, au întrebat aici de tine? Au sunat și au întrebat unde te pot găsi. Lucruri ca acesta nu prea se întâmplă aici la Devil's Lake. Sigur că te putem ajuta. Molly, secretara mea, îți poate oferi o listă cu cei despre care ai vrea să afli mai multe. Nu sunt prea mulți străini aici la Devil's Lake. Dacă vreodată renunți la munca de la FBI, ți-aș putea oferi de lucru aici.

– Îți mulțumesc, domnule Kellerman. Cine știe? Poate voi avea nevoie de puțină liniște și atunci...

Zilele care au urmat au fost frustrante pentru Mac. Devil's Lake era o comunitate mică, dar și așa trebuia să existe și aici câteva „mere stricate". Numai că el nu le-a putut găsi foarte repede.

Întors acasă la Megan, luă legătura cu Norm Eaton.

– La naiba, McClain, nu pierde vremea degeaba! Schimbă locul, fă ceva, fă-l pe Saldivar să iasă din bârlog, să vină după tine.

– Nu pot lăsa femeia aici fără apărare.

– Atunci, ia-o cu tine.

– Aș vrea să fie posibil...

***

Pe de altă parte, Megan nu suporta să depindă de el. Voia să-l dea uitării, să-și reia viața dinainte de el. Se afla în orașul ei natal, singura constantă din viața ei în continuă schimbare. Aici, în Devil's Lake se simțea în siguranță, aparținea acestui loc.

Le spusese părinților ei despre Mac la câteva zile după incident.

Își informase pe mama la telefon că bărbatul pe care-l salvase locuia la ea pentru a o proteja, desigur. Urmase un moment de tăcere, după care mama exclamase:

– Slavă Domnului! Am fost atât de îngrijorați!

Bineînțeles că n-a putut evita invitația doamnei Lovell de a veni la masă împreună cu Mac.

De cum îl văzu, doamna Lovell se interesă dacă fiica ei îi gătea acestui bărbat atât de atrăgător.

– Veți fi poate surprinsă, zise Mac. Megan mă hrănește foarte bine.

Domnul Lovell se arată mai interesat de ceea ce i se întâmplase lui Mac, dar după ce ascultă povestea încercă să-l liniștească, spunându-i că foarte probabil cei care încercaseră să-l ucidă nu vor repeta fapta lor.

Capitolul 5

A doua zi după- amiază, burnița se permanentiză. Pe la ora cinci, ploaia făcu plaja să se golească. Megan și ceilalți salvamari se retrăseseră în încăperea lor de la far. Megan rămăsese în cadrul ușii, urmărind cum ploaia, care se încăpățâna să cadă neîncetat, răpăia asupra lacului cu zgomote sacadate. Ascultă zgomotul făcut de picăturile de ploaie și trase în piept aerul umed, curat.

Unde se dusese Mac? se întrebă ea. Ajunsese oare până aici?

În zilele însorite, când plaja se aglomera, parcă îi simțea prezența. Dar acum, conștientă de parcarea goală, începu să se simtă nefiresc.

– Bine, zise ea, presupun că și noi ne-am putea retrage.

– Vrei să spui că vom avea toată noaptea liberă? o persiflă unul dintre salvamari. Am putea da o petrecere pe plajă...

Megan zâmbi.

– O s-o facem, dar nu aici.

Se despărțiră ca să aducă echipamentul și să afișeze plăcuța indicatoare pe care sta scris: „SALVAMARII NU MAI SUNT AICI".

Îi auzi pe doi dintre colegii săi discutând despre formele unei fete de pe plajă. Grozav!

La ce trebuia să se aștepte? Ce-și putea dori? O ceașcă de ciocolată caldă? Făcu un gest copilăresc spre cei doi colegi mai glumeți, doar pentru a mai uita de Mac.

Plecă o dată cu ceilalți salvamari. Parcarea era la fel de întunecată și cenușie ca și marea.

Alergă și ea ca și ceilalți până la mașină, dar era udă până la piele când ajunse acolo. Dar imediat portiera mașinii se deschise pentru ea, oferindu-i refugiu.

– Urcă mai repede, Megan, îi spuse Mac cu vocea sa profundă care ar fi trebuit s-o ia prin surprindere. Cu toate acestea, ea nu fu surprinsă.

Se lovi cu cotul de volanul mașinii, înainte de a reuși să se strecoare și să trântească portiera. Se scutură, mai precis își scutură părul ud de picăturile de ploaie.

– Grozavă vreme!

– Privește din acest unghi, îi sugeră Mac. El își dăduse scaunul spre spate pentru a avea mai mult spațiu. Mac era uscat, lucru pentru care îl invidia. Te duci acasă să faci duș fierbinte, să mănânci, să citești o carte bună....

– Mă trimiți din nou la culcare de la ora opt? îl interpelă Megan. Și dacă am chef să petrec?

– Adevărat?

Ea îl privi cu un aer glumeț.

– Tu ce crezi?

– Cred c-ar fi bine să cumpărăm pizza pe drumul spre casă. De ce nu și câteva beri?

– Acum te-ai hotărât să mă îmbeți?

El zâmbi cu acel zâmbet care lui Megan îi furase inima definitiv.

– De ce ești atât de dificilă?

Conștientă de provocare, Megan răspunse:

– Mi se pare firesc să mă port așa.

– Am observat, insistă el, cu un soi de bucurie răutăcioasă, cu ochi la fel de reci ca și ploaia de afară. Ei, cum rămâne?

– Bine, m-am decis pentru pizza, conchise Megan și porni motorul.

După o jumătate de oră, stăteau la masa din camera ei cu o pizza mare în față. Ea își șterse părul și-l lăsase liber să se usuce. După ce-și schimbase hainele ude, Megan îmbrăcase o pereche de pantaloni și un tricou larg.

Primul comentariu al lui Mac a fost:

– Arăți de șaisprezece ani!

– O, ce mult a trecut de atunci!, zise ea întinzând mâna spre o sticlă de bere.

– Cred că ai fost foarte des sărutată în perioada aceea.

Oare avea idee că vocea îi trăda gândurile? se întrebă Megan.

– Ce pot să spun? rosti ea pe un ton ironic. Că n-a fost așa? Te rog, servește-te.

Deodată, el o întrebă:

– Megan, de ce îți iei slujba asta pe timp de vară? Doar nu ai nevoie de bani, nu?

Megan îi dădu răspunsul ei standard:

– Mă plictisesc altfel. Ce să fac toată vara? Să stau?

– Să călătorești, de pildă. Să citești, să te culci devreme.

Ea îi evită privirea care începuse s-o deranjeze, fiind prea pătrunzătoare.

– Am călătorit mult pe vremea când făceam înot de performanță. Atunci era distractiv. Am văzut China, Australia, Mexic. Acum nu vreau decât să mă stabilesc undeva.

– Vrei să -ți retrăiești copilăria?

Megan, cu ochii în farfurie, încercă să ridice privirea spre el, apoi renunță.

– Este posibil, admise ea, apoi se simți surprinsă de ceea ce rostise. Când fac o faptă bună mă simt aici ca acasă. Dar când nu fac nimic deosebit....

Mac lăsă cutia de bere și o privi lung. Ce știa ea despre cei ce se simt dezrădăcinați? se gândi el cu amărăciune.

Erau momente în care Megan arăta foarte tânără; asta până îi vedeai ochii. Erau foarte albaștri, îți lăsau impresia că zâmbesc mereu dar nu era așa. Își controla permanent expresia feței. Ca și el, de altfel.

– Nu așa te vede lumea din jur, zise el cu mare atenție. Ești ca și a lor. Sunt mândri de tine.

Ea ridică resemnată din umeri.

– Cred că nu sunt diferită de ceilalți oameni.

– Dar ai vrut să te faci remarcată, ca oamenii din jur să fie mândri de tine. N-ai înotat pentru tine, nu?

Din nou, privirile li se întâlniră și el citi emoție în ochii ei.

– Nu. Cum aș putea? Știi câți oameni au contribuit la formarea mea profesională? Știi câtor oameni le sunt datoare? Am făcut parte din echipa olimpică și asta datorită sacrificiilor făcute de familia mea, datorită concitadinilor care mi-au oferit mijloacele materiale pentru a mă antrena... uite acolo toate scrisorile primite de la ei, în care îmi scriau că așteaptă calificarea mea, în care-mi spuneau că sunt mândri că sunt americancă. Știi cum te simți când primești așa ceva?

Când el scutură din cap în tăcere, ea continuă:

– Suprasolicitată; simți că duci în spate așteptările tuturor, nu numai pe ale tale. Cum aș fi putut pierde? Aș fi dezamăgit atâția oameni! Și știi că, deși am câștigat, mă simt vinovată? În special față de frații și surorile mele. Părinții mei și-au cheltuit prea mult timp și energie pentru antrenamentele mele, ducându-mă la ele, aducându-mă, plătind să pot concura cu alți înotători de nivelul meu.

El nu îndrăznea să facă vreo mișcare. Dacă ar fi încercat s-o calmeze, să-i prindă mâna în palmele sale mari, ea s-ar fi închis în sine, ca de obicei. Așa că, o întrebă:

– De ce te simți vinovată? Frații tăi au resentimente în ceea ce te privește?

Megan trase aer în piept.

– Nu, sigur că nu.

Zâmbi.

– Asta nu înseamnă că nu mă pot frământa după bunul plac, nu?

– Nu știu ce să spun... este viața ta și trăirile sunt tot ale tale.

Ea îl privi lung dar în ochii ei el citi admirație, lucru pentru care se felicită. Dar ea gesticulă cu cutia de bere, pe care o avea în mână de cel puțin douăzeci de minute. Probabil se amețise.

– Văd că știi tot despre mine; acum este rândul tău să te destăinui. Te ascult.

El încercă să evite invitația.

– Ce să-ți mai spun; știi deja destule despre mine. Suntem foarte diferiți. Mie nu-mi pasă unde trăiesc.

– Nici lucrurile pe care le folosești. Îmi amintesc. Nu știu însă de ce este așa.

Mac mai luă o gură de bere.

– Am crescut în orfelinat, asta te face să simți că nu aparții nici unui loc.

Megan își mușcă buzele.

– Iar eu ți-am tot ținut teorii cum că nu mă simt ca aparținând acestui loc, zise ea cu blândețe. Îmi pare rău...

– Suntem foarte diferiți.

Mac se simți cercetat de privirea ei pătrunzătoare.

– Ai trăit în internate. Te-ai mutat des?

Mac se simți dintr-o dată fără să știe de ce rușinat de propriile-i afirmații și-i evită privirea.

– De zece sau douăsprezece ori. Nu mă obișnuiam, nu mă integram defel.

Adevărul era că și-ar fi dorit încă de pe atunci să fie iubit chiar dacă era un rebel, dar nu fusese așa. Poate părinții își iubesc copiii, indiferent dacă aceștia greșesc, dar nimănui nu-i păsase de acel puști înalt și slab, cu personalitate puternică, acel rebel care-i sfida pe toți.

Vocea ei suna acum cu totul altfel și se uita la el cu admirație nedisimulată în priviri, cu ochii sclipindu-i:

– Și părinții tăi? I-ai cunoscut?

– Pe tata nu l-am cunoscut. Mac spuse acestea încercând să nu pară afectat. Cred c-a plecat imediat....mama... Mac ridică din umeri. Era prea tânără, prea săracă, prea slabă... n-a știut să facă față... m-a dus la început la internat până găsea o slujbă, un loc decent în care să trăim. Aveam pe atunci cinci sau șase ani. La început venea des la mine, dar cu timpul vizitele s-au rărit, apoi au încetat. Mac luă o gură de bere, care nu-i oferi însă tăria unui whisky bun. Am vrut s-o caut, dar cu timpul n-am mai avut dorința asta.

El fu surpris că Megan îl privea șocată.

– N-ai fost nici măcar curios?

– De ce aș fi fost? răspunse el rece.

– Poate i s-a întâmplat ceva. Poate n-a mai făcut față. N-ar fi mai bine, nu te-ai simți mai împăcat dacă ai ști de ce te-a abandonat?

El se gândise prea mult la această problemă pentru a mai ezita asupra răspunsului.

– Nu, nu poți schimba trecutul. A ieșit din viața mea cu prea mult timp în urmă ca să ne mai pese unul de celălalt.

Mac observă că Megan își mușca buzele.

– Poate ai dreptate. Eu aș avea curiozitatea să aflu, dar poate pentru că-mi place să mă autotorturez.

El zâmbi cam fără convingere.

– Am și eu astfel de momente. Mac împinse farfuria cu pizza pe jumătate mâncată, care se răcise și nu mai avea farmec. Nu-l mai interesa de fapt mâncarea ci femeia din fața sa, pe care voia s-o sărute, să-și treacă degetele prin părul ei lung, care-i ajungea la umeri... Voia să-i simtă trupul svelt. Voia...

Mac decise că o dorea pe Megan. Dar de ce îl mira?

Pentru a scăpa de acea dorință care începuse să-l obsedeze, spuse pe un ton cu totul diferit:

– L-am sunat din nou pe Norm, astăzi.

Ochii ei sclipiră.

– Partenerul tău?

– Mda. Mac mai luă o gură de bere și-i spuse: m-a trădat careva, altfel nu-mi explic.

Megan se încruntă.

– Careva? Vrei să spui cel cu care ai lucrat?

– Cine altcineva?

– Bănuiesc că mai există și alții; de exemplu, cineva care ți-a ascultat telefonul... doar suni tot timpul.

– Nu aveau cum s-o facă; m-am asigurat că nu sunt ascultat.

Ea îl cerceta cu privirea.

– Chiar nu putea nimeni să-ți asculte conversațiile?

– Nu, nu mai știu, nu mai știu nimic, acum. El făcu o grimasă. Mai vrei o bere? Spune-mi, Megan, știai că MacLain a venit aici în Devil's Lake, Oregon? Lucrează pentru un tip numit Jim Kellerman.

Ea strâmbă din nas.

– Nu știu dacă este o alternativă fericită pentru el. Cred că nu te simți prea bine știind că unul din tovarășii tăi, cineva pe care-l cunoști...

– Crede-mă, Megan, m-am gândit mult, am întors lucrurile pe toate fețele. Mac simți o durere surdă în stomac datorată unui ulcer mai vechi și începu să regrete că mâncase pizza.

– Câte persoane...?

– Cinci. Numai cinci persoane știau unde mă aflu, asta dacă nu cumva vreunul vorbește în somn. Nu-mi sunt prieteni toți, dar apropiați.

Ea spuse încet:

– Vrei să vorbim despre asta?

Voia oare? Nu. Dar cu sine purtase discuții îndelungi fără

a găsi și răspunsuri. Putea fi Gary? Dar de ce ar fi făcut-o? Ce motiv ar fi avut? Frank? Fiul lui avea nevoie de o intervenție reparatorie la vălul palatin. Iar asigurările nu-i plăteau mare lucru...

La naiba, ajunsese chiar în punctul în care se îndoia și de Norm. Se surprinse analizând fiecare inflexiune a vocii acestuia.

Abia reuși, din cauza durerii, să rostească:

– De la accident, nu fac altceva decât să rememorez fiecare discuție cu ei, să le analizez mișcările, privirile și să ajung la o concluzie, să văd ce l-ar putea face pe vreunul din ei să se întoarcă împotriva mea.

Ea scutură din cap.

– Chiar și eu aș putea găsi în cazul fiecăruia câte un motiv; toți avem slăbiciuni.

– Așa este, zise Mac. Bill Marshall iubește banii. Are un Porsche, a divorțat de prima soție și acum și-a găsit o femeie de mare clasă, cum spune el. Trăiesc o viață palpitantă, el se îmbracă doar cu lucruri originale, de marcă. Noua lui iubită a devenit între timp model, câștigă ceva, dar și-au cumpărat o casă care costă jumătate de milion. Te face să te întrebi cu ce bani...

– Dar care este atitudinea ta față de el?

Mac ridică din umeri.

– Mergem la pescuit din când în când... nu pot spune că nu este un om cinstit, mai precis nu am motive să-l suspectez, dar cine știe...

– Și ceilalți? întrebă Megan, încruntându-se.

Mac îi vorbi despre Frank, apoi despre Gary.

– Pe ăsta îl cunosc destul de bine; este cel mai tânăr, a venit doar de un an la biroul nostru. Are reputație bună, este căsătorit, are două fetițe.

– Asta poate fi un punct slab? întrebă Megan.

– Dacă poți fi manipulat din cauza asta? Mac scutură din cap. Cum să nu!

Ochii lui albaștri o fixau.

– Ăștia sunt toți?

– Ar mai fi Miguel Ramosa; e căsătorit, dar nu are copii. Este un tip prea temperamental, nu prea se poate controla. Nu stă prea mult nicăieri, pentru că reușește să-și înfurie șefii.

– Vrei să spui că ar fi putut avea ceva împotriva ta?

Mac se rezemă de spătarul scaunului și luă altă cutie cu bere.

– Dumnezeu știe! Ne-am înțeles destul de bine... Este un tip imprevizibil, dar...

– Ultimul este Norm.

Mac făcu o grimasă, simțind durerea de cap accentuându-se. În zilele care urmaseră accidentului, durerea de cap cedase; asta era probabil provocată de ulcerul redeschis.

Începu să gândească abătut cu voce tare:

– Mda, Norm. Știi, aș fi vrut să-l scot de pe listă, dar, din păcate, el îmi cunoaște cel mai bine toate problemele, toate traseele. Ar vrea să se pensioneze devreme dar nu-și poate permite deocamdată. Nu cred că el ar...

Megan izbucni:

– Este oribil că trebuie să... să judeci oamenii apropiați! Aceștia sunt prietenii tăi. Despre Norm mi-ai vorbit mai mult. Știu că ai încredere în el. Nu cred că te-ar fi trădat doar ca să se poată pensiona devreme. Ce-ar zice dacă ar ști ce gândești despre el?

– La naiba! izbucni Mac. Dacă Norm s-ar afla acum cu noi, s-ar îndoi de sănătatea mea mintală!

Megan scutură din cap.

– Eu n-aș fi așa de sigură. Poate că viața pe care ai dus-o și munca ta, te fac să fi circumspect. Te-ai gândit că ar putea exista și alți vinovați?

El îi răspunse forțat, printre dinți:

– Ce crezi c-am făcut toată săptămâna?

– Poate ai făcut verificări printre cei de aici. Dar cu birocrația care a pus stăpânire pe FBI! Totul ar trebui computerizat. Acum, orice hacker poate intra în orice bază de date a lor. Ca să nu mai vorbim de cei care lucrează acolo: secretare, funcționari...fiecare poate fi corupt...

Mac spuse tot printre dinți:

– Crezi că n-am avut și asta în vedere?

Megan făcu o grimasă.

– Sunt sigură că da. Dar spune-mi, cum ești plătit?

– Norm ia cecul și mi-l aduce. Apoi, cu răbdare exagerată îi spuse: nu, administrația și asigurările nu cunosc numele meu nou, nici adresa. Nu-mi sun vecinii de două ori pe săptămână să aflu dacă mi s-a spart casa, n-am sunat pe nimeni. Când spun că doar cinci persoane știau unde sunt, așa este.

– Adică prietenii tăi nu știu ce ți s-a întâmplat?

– Prin familie și prieteni poți afla cel mai ușor traseul cuiva.

Mean ridică mâinile în sus, exasperată.

– Dar nu înțeleg!

– Ar trebui s-o faci, spuse Mac, înfruntându-i privirile. Adevărul este atât de urât uneori! Crezi că am încredere în oricine? Când a sărit cineva vreodată în ajutorul meu?

Dar chiar în clipa în care rosti aceste cuvinte, își dori să n-o fi făcut. Aceste vorbe dădeau glas durerilor resimțite în copilărie, când, cu durere învățase să nu aibă încredere în nimeni.

Megan îl privea acum altfel. Citi compasiune, tandrețe și milă în ochii ei. Mila îl afectă cel mai tare.

– Am avut încredere oarbă în cei cinci bărbați, începu el. Dar lucrurile s-au schimbat, iar acum, viața mea depinde de felul în care pot să evit orice greșeală. Aș fi un naiv dacă aș considera că oamenii de rând, oamenii decenți nu pot fi cumpărați.

– Te înșeli, zise ea scuturând din cap. Nu este adevărat! Nu toți oamenii sunt slabi. Eu de pildă, nu mi-aș trăda un prieten pentru nimic în lume. Cred că nici tu n-ai putea face asta.

– De ce faci astfel de afirmații când nici nu mă cunoști bine?

Mac se duse spre frigider după altă bere. Alcoolul era o formă de evadare de necazuri pe care o evita, dar în seara

asta era singura pe care și-o putea permite. Ar fi vrut s-o ia în brațe pe Megan, s-o ducă sus în dormitor, s-o sărute, să n-o lase să vorbească, să-i vadă ochii arzând de dorință. Să i se dedice trup și suflet, să uite de necazurile lui, de faptul c-o pusese și pe ea în primejdie.

– Nu este adevărat! Răspunsul ei era la fel de pasionat ca tot ce făcea ea.

Megan nu făcea nimic pe jumătate, fără convingere, poate numai că luptase împotriva atracției pe care o simțea față de el. Dar pe asta o făcuse pe jumătate pentru că ochii o trădau.

– Care crezi că este cea mai mare slăbiciune a mea, Megan?

– Este simplu de spus, zise ea fără ezitare. Nu ai încredere în nimeni.

– În lumea mea, asta este semn de putere.

Megan îl privi dintr-o dată cu o mină diferită.

– Ai fost căsătorit vreodată?

Mac deschise cutia de bere apoi îi răspunse:

– Nu.

– De ce?

– Pentru că... aici se opri. Nu se gândise niciodată să se căsătorească, nici atunci când fusese îndrăgostit de o femeie. De ce? Poate Megan avea dreptate. Nu era nevoie de prea multe cunoștințe de psihologie ca să știe că nu voia să repete situația mamei sale. Poate că dacă ești destul de puternic, reușești să eviți căsătoria.

Megan zâmbi.

– Ești cinic, poate într-o zi cineva te va vindeca de cinism.

– Dacă nu ești atentă, zise el cu multă seriozitate, într-o zi, și pe tine te va vindeca cineva de prea multa încredere pe care o ai în oameni. Dar lecția va fi amară.

– Tu ai încredere în mine? îl întrebă ea brusc.

Mda, dacă avusese încredere în cineva, aceasta fusese doar ea, Megan Lowell. Ce ironie! Ciudat era că avusese încredere în ea chiar și acolo în mijlocul lacului, în timpul acelor scene de coșmar. Ochii ei îl vrajiseră, vocea ei calmă îi dăduse putere. Renunțase la propriul său control, predându-se în mâinile ei.

Răspunsul la întrebarea ei îl șocă. Poate îl șocă pentru că veni fără ezitare.

– Nu. Mac își drese vocea. Nu cred că tu m-ai trăda.

– Ce miracol! exclamă Megan. În ochii ei el citi adevărul, emoție care-l afectă și pe el la fel de puternic.

– Nu mă privi așa, murmură el.

– Așa? Așa ... cum?

– De parcă ai cere ceva ce nu-ți trebuie.

Megan nu pretinse că nu înțelege.

Mac își aminti brusc că trebuia să iasă din această încurcătură, nicidecum să se afunde mai tare. Cu maliție voită îi spuse:

– Așadar, te-ai îndrăgostit de mine numai pentru că sunt aici.

Ochii ei aruncară scântei.

– Ai uitat că tu m-ai sărutat?

– Foarte bine! Dacă voi repeta gestul, vom vedea dacă vom putea trăi împreună. Mac nu mai făcuse presiuni asupra vreunei femei, dar putea fi acum prima oară. Dar cum putea preveni faptul că se îndrăgostea de ea?

Veni mai aproape de ea.

– Te rog să nu...

Mac o prinse de bărbie, ridicându-i capul spre el.

– Atunci... oprește-mă.

Se priviră lung. În privirea ei se putea citi că pierduse un război, cel cu ea însăși. Mac citi asta în ochii ei.

O sărută cu pasiune. Sărutul lor îi făcu să-și piardă controlul. Mac își înfipse degetele în părul ei și o trase mai aproape lipind-o de trupul său. Avea o gură frumoasă, cu buze generoase. Mac o sărută cu toată pasiunea pentru ca ea să nu-l uite.

Mac simțea că-și pierde controlul, dar când vru s-o sărute din nou observă că femeia avea lacrimi în ochi.

Ochii îi erau închiși, dar pe la colțuri se scurgeau lacrimile. I se păru o eternitate cât o privi. Dumnezeule, cum o dorea pe această femeie... dar nu așa. Nu sub presiune.

Ea deschise ochii, iar el se pierdu din nou în albastrul lor.

– Mac? șopti ea.

El lăsă mâinile să-i cadă de-a lungul trupului.

– Nu putem continua așa.

Ea nu făcu nici o mișcare, închise ochii din nou și păli mai tare.

– La naiba, Megan, spune ceva!

– Foarte bine, murmură ea. Ridică ochii și-i întâlni privirea, deși nu mai putea să-i citească gândurile. Ochii ei erau acum... orbi, de parcă nu-l vedea.

– Ai câștigat, Megan. Plec. Nu va dura mult până voi pune mâna pe acela care a vrut să mă omoare și atunci ne vom putea relua viețile, așa cum au fost.

– Sigur, răspunse ea. Acum, cred că mă voi duce la culcare, dacă nu te superi.

El făcu un pas în spate.

– Pleci mâine?

– După ce termin programul. Va trebui să mai aranjez unele lucruri. Va trebui să preia altcineva plaja și ... trebuie să discut și cu ai mei. Și să împachetez.

– Bine, Megan. Îmi pare rău.

Megan trecu pe lângă el, fără să mai spună ceva.

Capitolul 6

Departamentul acceptă fără discuții demisia lui Megan. O bună prietenă avea o sarcină dificilă și avea nevoie de ajutorul ei, le spuse ea.

Ziua următoare, ultima la această slujbă, și-o petrecu strângându-și lucrurile personale, lăsând bilete celorlalți salvamari.

Mac o aștepta în mașină. Mai avea o singură zi să-și mai facă probleme în privința siguranței ei. Ea se va duce undeva la un hotel, iar el va căuta ucigașii.

Se gândi să-i facă o vizită unei foste prietene din liceu, care știa că o aștepta de multă vreme, dar își aminti ce-i spusese Mac. Cea mai ușoară modalitate de a ajunge la cineva este de a-i urmări familia și prietenii. Nu putea să rișteze. Dacă Mac avea dreptate, dacă era cineva care voia s-o omoare, o punea în primejdie pe Anne.

Mac urmări cum își aruncă poșeta pe bancheta din spate a mașinii, apoi se așeză la volan. După toate acestea, îl privi.

– Ce zici, aș fi în siguranță dacă aș conduce în seara asta?

– Mi se pare, sau ești cam sarcastică?

– Nici nu mă gândesc la asta. Făcuse o greșeală privindu-l. Simți un nod în gât, dar se concentră asupra bordului mașinii, apoi la ieșirea din parcare. Merseră o vreme în tăcere. Megan nu știa ce să spună. A doua zi urma să-și ia rămas- bun. Iar într-o bună zi va primi un telefon de la el, îi va spune că se poate întoarce acasă.

Numai că acea casă nu va mai constitui un refugiu pentru ea. Casa, lacul, orașul, vecinii, cunoscuții încă din copilărie nu vor mai prezenta de acum siguranță. Mac reușise să-i inducă teama.

Din impuls, porni spre lac. Mac nu zise nimic.

Era la apus și lacul începea să se învăluie în întuneric.

Megan conduse cu grijă, dar de cum trecu de locul în care văzuse incidentul în acea seară ridică piciorul de pe accelerație.

Mac o privi uimit, așteptând o explicație.

– Se vede ceva?

– Aici parcasem când te-am zărit, zise ea. Bănuiesc că nu-ți mai amintești.

– Nu eram într-o stare prea bună, după cum știi.

Megan apăsă pe accelerație și porni. Nu era trecut de ora nouă. Deodată, o lumină care-i apăru brusc în retrovizoare o făcu să tresară.

– La naiba! exclamă ea, mașina din spate merge cu faza lungă.

Mac se uită peste umăr.

– Și vine cam repede. Grăbește-te și tu, vezi dacă poți să rămâi în fața lui.

– Mac...?

– Nu-mi place ce văd, zise el.

Megan apăsă accelerația la maximum. Mașina din spate câștiga teren. Nu vedea nici măcar ce culoare are din cauza farurilor.

Mergeau prea repede, dar așa era bine, îi spusese Mac. La prima curbă, auzi cum roțile scrâșnesc pe asfalt. Aici, drumul trecea la înălțime deasupra lacului, la poalele unei stânci. Nu aveau unde să mai meargă, nici unde să oprească. Megan strânse volanul până când îi transpirară palmele.

– Dumnezeule, ăsta încearcă să treacă! strigă Mac. Nu-l lăsa, Megan!

Megan era încordată, rigidă, dar reuși să tragă de volan chiar în fața mașinii care încerca să i-o ia înainte, și-i bloca drumul.

Cu un scrâșnet, Megan reuși să păstreze mașina pe șosea. Cu coada ochiului, văzu cum Mac scoate pistolul.

Mașina ei Honda alunecă, iar ea renunță să se mai roage. De data asta, când auzi un zgomot metalic, înțelese că atinsese un parapet. Reușiră după eforturi disperate să revină pe drum. Se profila altă curbă dar mașina nu se mai vedea în spate.

– Mac! strigă ea, iar el trase piedica.

Se auzi zgomot de sticlă spartă, Mac rosti câteva cuvinte nu prea ortodoxe, apoi ochi din nou. De data asta Megan pierdu controlul. Cealaltă mașină păru să ezite o clipă, apoi îi lovi. Alunecau cu viteză spre prăpastia de pe marginea drumului. Se auzi țipând speriată și ținând cu putere de volan. Mașina reuși să revină din nou pe drum.

Drumul intra acum în linie dreaptă și cealaltă mașină țâșni în fața ei. Mac ținti din nou, asurzind-o. Se uită în retrovizoare. Erau lumini puternice; nu, doar una, pentru că Mac țintise în cealaltă. Altă împușcătură și urmăritorul pierdu viteză.

– L-am oprit, exclamă Mac satisfăcut.

Privind în retrovizoare, Megan observă că mașina din spate nu-i mai urmărea.

Mergea încă, dar haotic, de parcă șoferul nu mai vedea drumul. În cele din urmă se lovi de parapet. Mașina căzu în prăpastie.

– Dumnezeule! exclamă Megan. Opri fără să-și dea seama.

Mac o întrebă.

– Poți să dai înapoi?

Megan aprobă printr-un gest scurt din cap. Puse luminile de avarie și porni în marșarier.

– Oprește. Când ea făcu asta, el ieși din mașină cu pistolul cu piedica trasă.

Cu toate că-i tremurau picioarele, Megan îl urmă. Se uită în jos la apele lacului care înghițiseră mașina căzută și se gândi că tot așa de bine ar fi putut fi ei .

Mac făcu câțiva pași pe pietriș, dar ea nu-l mai urmări. Rămase pe loc, extrem de epuizată, fără a mai percepe ce se întâmplă în jur.

Când se întoarse, Mac spuse:

– Se poate ca unul din ei să fi sărit din mașină, de asta cred c-ar fi bine să mă duc mai aproape să văd.

– Unul? repetă ea.

– Da, au fost doi bărbați. Te poți duce după ajutor, Megan? Eu voi aștepta aici.

– Ajutor?

El o prinse de bărbie cu ambele mâini, forțând-o astfel să-l privească.

– Megan, dacă m-ai salvat din mijlocul lacului, nu văd de ce nu te-ai duce singură în mașina ta o milă sau două.

Ea clipi des.

– Dacă mai pleacă din loc.

– Va merge, dacă și tu vrei asta.

– Bine.

Docilă, dădu să se urce în mașină, dar el o opri.

– Te-ai descurcat de minune, iubito. O sărută scurt, dar pasional, iar ea simți ca un curent electric care-i străbătu trupul. Apoi îi spuse: du-te, acum. Găsește-l pe Pete, dacă se poate.

– Bine, zise ea. Când ajunse la mașină, vru să se întoarcă, dar mâinile și picioarele îi tremurau atât de tare că nu putea nici măcar să pornească motorul. Își sprijini fruntea de volanul mașinii și trase aer în piept de câteva ori.

Se terminase. Ea și Mac ieșiseră învingători. Nu mai avea decât să ajungă la biroul șerifului, aflat la marginea orașului. Nu putea ea să facă asta?

Cu toate că-i tremurau mâinile, dădu drumul la motor iar mașina, spre uimirea ei, reacționă.

***

Câteva ore mai târziu, Zachary începu să latre și Megan auzi o mașină oprind în fața casei ei. Golden Retrieverul îi aduse la ușă pe Mac și Pete Tevis.

Mac era în stare de șoc.

– Ești bine? o întrebă el.

– O să supraviețuiesc, zise ea. Ai... ai găsit mașina?

– Da, deși am avut o mică problemă.

Ea știa ce însemna pentru Mac să aibă o „mică“ problemă.

Dumnezeule! Și ea care sperase că tot acel coșmar s-a terminat! Își mușcă buzele.

– Intrați în casă. Mă bucur că ești cu noi, Pete. Vrei o cafea?

Polițistul făcu o grimasă.

– Am băut un termos întreg, Megan.

Ea simțea privirea lui Mac însoțindu-o spre bucătărie.

Dăduse drumul la foc dar nu se putea opri din tremurat. Puse ibricul pe foc, apoi, când apa dădu în fiert adăugă un ceai din plante puternic aromate.

– Ce s-a întâmplat? îi întrebă pe bărbați.

Mac îi explică imediat.

– Unul din ticăloși a scăpat, exact așa cum am spus.

Megan tresări.

Peter Tevis scutură din cap.

– Am scos mașina, dar am găsit un singur bărbat în ea. Se pare că Mac l-a împușcat. Ușa pasagerului era deschisă și Mac insistă c-au fost doi. Și tu ai văzut tot așa?

Megan intră din nou în panică.

– Luminile erau foarte puternice și eu mă concentrasem asupra drumului....

– Ai reacționat extraordinar, Megan, interveni Mac.

– Nu este posibil să se fi înecat? întrebă ea cu glas tremurat.

– Nu. Scafandrii au examinat locul.

Megan se întoarse spre Mac.

– Ești sigur că...?

El ridică din sprâncene.

– Că au fost doi? Da, focurile veneau din scaunul pasagerului.

– Împușcături? repetă Megan.

Pete părea surprins.

– Și tu ai fereastra spartă, o atenționă Pete.

– Am crezut că Mac le-a spart.

Mac se mișcă în scaun fără a-și lua privirea de la ea.

– Ei au tras asupra noastră, Megan.

– O, Dumnezeule! exclamă Megan. Se ridică și plecă în grabă spre baia aflată sub scară. Se spălă cu apă rece pe față. Ce se întâmpla cu ea? De ce ceda tocmai acum?

De ce nu? izbucni ea isteric. Singurul motiv pentru care nu cedase nervos cu o seară în urmă când îl salvase pe Mac, a fost că n-a avut timp de gândire. În seara asta, avusese patru ore să se gândească și să-și amintească totul. Revăzuse fiecare moment al incidentului: scrâșnetul metalului, efortul de a păstra mâinile pe volan, sunetul sticlei sparte, deraparea mașinii, apoi miraculoasa revenire pe șosea. Revăzu cu ochii minții de câteva ori cum cealaltă mașină alunecase peste parapet, apoi plonjase în apă.

Indiferent cine ar fi fost în mașină, merita ce i se întâmplase. Nu trebuia să simtă milă, ci să mulțumească lui Dumnezeu că era în viață.

Își șterse fața, apoi se privi în oglindă.

Mac deschise ușa în clipa aceea.

– Te simți bine? o întrebă el.

– De ce mă întrebi?

Privindu-l, Megan observă că era tras la față și palid.

– Poate pentru că nu arăți prea bine.

Megan vru să scape cu o grimasă.

– Tocmai asta voiam să aud!

Pete se afla în spatele lui, cu o figură compătimitoare.

– Cred că este mai bine să mă întorc la secție, să văd ce se mai aude pe acolo.

– Nu mai era nici o altă mașină pe drum, începu Megan. Dar chiar dacă acel tip a scăpat cu viață, unde se putea ascunde?

Pete încercă s-o liniștească:

– Am cercetat țărmul și pădurile, dar n-am găsit nimic. Dar dacă a ajuns la autostradă, poate l-a luat cineva.

– Crezi că au fost aceiași bărbați?

– Da, zise Mac, l-am identificat pe unul din ei.

– Dar era atât de întuneric... începu Megan.

Privirile li se întâlniră, iar ea începu să clipească des.

– Megan, o să mai trec pe aici mâine dimineață, zise Pete. Ar fi totuși mai sigur să pleci din oraș o vreme.

Ea încuviință.

– Mă duc să fac bagajele. Mă gândeam... dar nu mai contează.

Urcă scara cu câinele după ea, lăsându-i pe cei doi bărbați vorbind în fața ușii. Avea frisoane din nou, simțea nevoia să plângă, să se descarce. Dar nu va face asta.

Trase câteva sertare de unde scoase mai multe tricouri pe care le puse într-o valiză. Mai adăugă pantaloni, șosete, pantofi de tenis, lenjerie. În cele din urmă, se opri și închise ochii. Din instinct întinse mâna să-l mângâie pe Zachary. Acesta era cald și moale și când își așeză capul în poala ei se simți mai bine, mai protejată.

Mâine va pleca într-o mașină închiriată, va părăsi Devil's Lake și Oregonul. Nu plecase de prea multe ori în călătorie și nici nu știa încotro s-o apuce. Să se ducă în nord sau în sud? Putea rămâne în Oregon sau nu?

Închise ochii din nou și se imagină singură pe un drum necunoscut, îndreptându-se .... nici ea nu știa în ce direcție. Nu o însoțea decât sezația de teamă. Fiecare mașină care o depășea o făcea să tresară. Cât timp va trebui să se mai teamă, să se uite mereu peste umăr?

Nu auzi pași pe scară, dar Mac apăru în dormitorul ei.

Megan nu-l lăsă să vorbească.

– Te rog să nu mă întrebi cum mă simt. Cumplit! Știi asta prea bine. Nu sunt obișnuită să trăiesc așa.

– Crezi că-i face cuiva plăcere?

– Ție, poate.

– Nu spune asta, Megan!

Nu știa nici ea de ce era furioasă pe el, dar se vedea asta mult prea evident.

– Nu tu mi-ai spus că nu ai nimic care să te rețină aici, că poți face bagajele și gata? Nu-ți mai amintești? Poate vrei să uiți că te-ai numit Ross McKenzie.

– Ce naiba vrei să spui? sări el.

Ea continua să-l înfrunte.

– Nu știu, mai bine uită ce ți-am spus. Crezi c-o poți face?

Megan realiză că deja spusese prea mult.

El o privi printre gene.

– Nu te voi ierta pentru asta, Megan.

Privirile li se întâlniră din nou.

– Faci ce vrei. Nu-mi pasă.

Mac străbătu încăperea și se apropie de ea, îi ridică apoi încet bărbia pentru a-i vedea ochii, forțând-o să-l privească.

– Megan, mi-ai salvat viața. Poate că sunt un nemernic, dar nu atât de nemernic încât să uit asta. Voi face totul pentru tine și siguranța ta. Cred că ești conștientă, nu?

Ea încuviință; știa că Mac ar fi capabil să moară pentru a o salva, dar ea voia altceva. Voia ca Mac s-o iubească. Dar el nu-i oferise dragostea și probabil nici n-o va face. După ce-i povestise despre copilăria sa, Megan știa că este incapabil de sentimente. Dar poate că în seara asta, lucrurile se schimbau.

– Mac, vrei să mă săruți?

Nu mai așteptă invitație, și după ce se dezmetici din întrebarea ei, o prinse în brațe și o sărută cu pasiune.

Megan îl prinse după gât cu ambele brațe, oferindu-i gura. Îi simțea trupul puternic.Mac continua s-o sărute, apoi, cu o mână îi scoase tricoul și încercă să-i scoată și sutienul.

– De mult așteptam să faci asta, șopti ea când sutienul îi căzu la podea și Mac îi cuprinse sânii în palmele sale mari.

Deveni dintr-o dată conștientă că se săruta cu un bărbat care era aproape un străin, dar care își dorea la fel de mult să facă dragoste cu ea. Nici ea nu făcu efortul de a-și ascunde propriile emoții. Încercă să nu se miște, nici măcar să nu respire. Urmări mâinile lui mari, care-i explorau corpul. Le simți puterea.

În clipa aceea, Mac ridică încet capul și-i zâmbi. În acel zâmbet ea găsi toată tandrețea, dorința și dragostea de care avea nevoie. Îi întoarse zâmbetul fără a-și ascunde emoțiile.

El gemu din nou și-i prinse talia cu palmele ridicând-o fără nici un efort.

O așeză încet pe pat. Începu s-o sărute din nou, apoi îi scoase blugii.

– Nu este cinstit, protestă ea, fără a încerca să-l oprească.

El ridică încet capul, zâmbindu-i.

– Cine a spus că trebuie să fie cinstit?

– Eu am spus. Megan se ridică și-l ajută să-și scoată tricoul pe cap. Apoi, nervoasă se luptă cu blugii lui prea strâmți.

Mac răspunse la atingerile ei. Vocea lui suna foarte grav:

– Iubito...

Mac o trase în pat alături de el și începu s-o sărute din nou.

***

Dacă fusese o greșeală s-o sărute, faptul că făcuse dragoste cu ea fusese chiar o prostie. Ar fi trebuit să fie doar sex, ceva care să-i lase o amintire plăcută, la care să se poată gândi până la întâlnirea viitoare.

Dar Mac simți mult mai mult. Simți nevoia s-o strângă în brațe, s-o țină la pieptul lui. Închise ochii și încercă să conștientizeze faptul că a doua zi se despărțeau. Megan pleca într-o direcție, el în alta. Era puțin probabil că se vor mai afla vreodată în același pat. Iar el ce urma să facă?

Să aștepte ca ea să se întoarcă și să reia dragostea lor?

Asta în cazul în care rămâneau amândoi în viață. Dacă Megan trebuia să se ascundă câteva zile, poate că va reuși să treacă peste asta, dar dacă situația se prelungea? Dacă trebuia să treacă luni, ani?

Mai curând sau mai târziu, își va folosi cardul sau cartea de credit. Se va sătura să stea departe și-și va suna mama. Apoi va începe să uite sperietura și să-și spună că de fapt pe el îl vânau nu pe ea. Se va întoarce negreșit.

Poate la acea vreme ucigașilor lui nu le va mai păsa de ea, dar era puțin probabil să fie așa. Un ucigaș profesionist este profesionist pentru că nu dă greș, iar după ce execută ce i s-a comandat, curăță și locul.

Iar Megan era doar o pată de noroi pe un covor curat.

Dacă Megan murea? Dacă murea din cauza lui? Nu voia nici măcar să-și imagineze că această fată frumoasă ar putea suferi din cauza lui. Evaluă situația cu onestitate: avea nevoie de ea. Nu-și imagina viața fără ea.

Megan murmură ceva și se ridică, dar Mac simți ceva foarte ciudat: o dorea din nou. Era conștient că reacția sa nu era doar sexuală. Era acum femeia lui.

Mac scăpă câteva cuvinte printre dinți. Niciodată nu voise să ucidă, deși o făcuse. Dar în seara asta ar fi făcut orice ca să scape de ucigașii puși pe urmele lui. Cel puțin așa, Megan ar fi liberă, ar scăpa de acest coșmar.

Nu știa cum se va despărți de ea a doua zi. Ce putea face? Nu prea mult. Se putea asigura că Megan găsise un loc sigur, că avea tot ce-i trebuie, apoi că individul care îi urmărise nu îi luase urma din nou.

Îi datora mult acestei femei. Nu voia acum să se gândească la dragoste. Megan făcuse dragoste cu el acum poate de teamă, i se dăruise din cauză că fusese panicată. Poate că tot ce se întâmplase între ei va fi dat uitării de ea chiar a doua zi.

Când se va întoarce la o viață normală va dori să aibă alături un bărbat fără probleme, nicidecum unul ca el. Oricum ar fi fost, el îi datora șansa de a se întoarce la o viață normală.

Așa că atunci când ea se mișcă, Mac o întrebă:

– Dormeai...?

– Încercam să...să nu mă gândesc la ce se va întâmpla mâine....

– Fii liniștită, am făcut-o eu.

Mac o simți cum se retrage atât mental cât și fizic.

– Și?

– Cred c-ar trebui să mai fim împreună cel puțin câteva zile.

Megan se sprijini într-un cot.

– Stai puțin, Mac, parcă încercai să scapi de mine.

– Ceea ce s-a întâmplat azi schimbă lucrurile. Trebuie să-i dau lui Tevis șansa de a identifica mortul. Abia atunci

voi ști cine a vrut să mă omoare. Dar până atunci aș vrea să fiu sigur că ești în siguranță. Iar pentru asta trebuie să controlez personal fiecare mișcare a ta.

– Mac....Megan îl studie grav. N-o mai face pe body-guardul cu mine. Și oricum, aș vrea să știi că n-am încercat să te leg de mine...

– Știu asta, Megan. Își înfipse mâinile în părul ei lung și des, o trase spre el și o sărută.

– Îți promit că în câteva zile te voi instala undeva în siguranță, unde să fiu sigur că nu vei fi găsită. Abia atunci pot pleca...

Cu ochii închiși, ea murmură:

– Mulțumesc, Mac, eram speriată.

– Știu, Megan. O sărută din nou, temându-se și el. Temându-se c-o va pierde, temându-se de ceea ce simțea față de ea.

– Mac?

– Da, iubita mea.

– Îl luăm și pe Zachary?

– Îl luăm, ce să facem...

Capitolul 7

– Cum ți se pare aici? Mac opri mașina închiriată în fața căsuțelor ridicate pe malul lacului Shasta. Zachary privea peste umărul ei, căldura exasperându-l.

Apa lacului era destul de scăzută, pe alocuri se vedea doar mlaștina roșiatică. Prin contrast acolo unde era mai adâncă, apa lacului era de culoarea acvamarinului, pe o astfel de zi când temperatura era foarte ridicată.

– Nu văd de ce n-ar fi bine aici, zise Megan șovăind. Căsuțele nu erau prea grozave nu mai fuseseră zugrăvite de mult. Era o stațiune fără prea mulți vizitatori, cam izolată; până și indicatorul care arăta drumul care părăsea brusc șoseaua principală era căzut. Mac alesese această localitate izolată pentru a fi sigur că nu se va întâlni aici cu cine nu voia.

– Mă duc să văd dacă au locuri libere, zise Mac.

Megan încuviință.

– Îi dau și lui Zachary drumul câteva clipe.

Îl urmări pe Mac cum se îndreaptă spre biroul de cazare. După cum pășea observă că era cam obosit. Nu dormiseră prea mult noaptea trecută și plecaseră înainte de ivirea zorilor.

Megan găsi puterea de a sări și a-i da drumul lui Zachary, care abia aștepta.

– Ai blana prea mare pentru căldura de aici, îi spuse ea. Ce-ai zice de o baie în lac?

Doi copii care se jucau, îl urmăriră cu privirea pe acel frumos golden retriever care găsi repede cărarea spre lac. Megan porni după el.

Ar fi trebuit să fie mai rece aici, dar nu era așa. Nu se simțea briza bătând dinspre lac. Megan găsi un băț pe care-l aruncă în fața câinelui.

– Du-te după el , băiete!

Zachary sări în apă, după care scoase capul la suprafață scuturându-se. După două minute punea bățul la picioarele ei, apoi începea din nou să se scuture.

Megan luă bățul și-l aruncă din nou.

– Du-te după el, Zachary!

După un minut, auzi glasul lui Mac.

– Pare mai vesel acum.

Megan se întoarse.

– Da. Tocmai am luat cheile.

– Slavă Domnului, răsuflă ea ușurată. Mac, crezi că ne-am depărtat destul?

El o privi printre gene, apoi scrută gânditor suprafața lacului.

– Nu știu dacă asta contează prea mult. Oricum, vom încerca să ne pierdem în mulțime.

Megan încuviință.

– Vreo șansă să funcționeze aerul condiționat?

– Glumești? Voi fi mulțumit dacă va funcționa măcar dușul... ei, ce zici de o baie?

Între timp, Zachary, care găsise bățul aruncat de Megan se întoarse triumfător cu el, punându-l la picioarele stăpânei sale. Apoi începu din nou să se scuture. Megan începu să râdă, cu toată situația nefirească în care se afla. Apa se răspândi cu stropi mari.

Porniră pe cărarea pe care coborâseră spre lac. Mac mutase deja mașina în dreptul ultimei căsuțe. Ușa scârțâi cumplit când o deschiseră, dar interiorul nu era chiar rău. Linoleumul verde decolorat fusese spălat de curând, iar chicineta era funcțională. Megan observă imediat patul mare din mijlocul camerei. Inspectă dulapurile, în timp ce el aduse valizele.

– Avem chiar și tigăi aici, îi spuse ea, nu va trebui să mâncăm la restaurant.

– Va fi chiar indicat să n-o facem, Megan, îi reaminti el.

Ea încuviință în tăcere și se duse la mașină să aducă sacul cu mâncarea uscată a lui Zachary.

La întoarcere, scoase câteva bluze pe care le atârnă în dulap.

– O să mă schimb în baie, zise ea.

Mac ridică din sprâncene, dar nu zise nimic.

Deși conștientă că era o prostie ce făcea, Megan închise ușa băii. Când ieși din baie în costumul ei Speedo, Mac era și el în șort.

– Ești sigur că vrei să înotăm?

– Eu? Sigur că da. Mă simt bine în apă cu condiția să simt pământul sub picioare.

Apa era plăcută. Megan scoase capul din apă râzând de el cufundat doar până la mijloc. Zachary înota spre ei.

– O, nu, Zach, oprește-te! strigă Megan. Zach are impresia că sunt o stâncă mare pe care se poate sui, spuse ea râzând, apoi îl stropi cu apă.

–Hei! Amintește-ți că mai curând sau mai târziu va trebui să ieși din apă și atunci va fi cam greu pentru tine, o atenționă el.

Megan începu să râdă și ieși din apă.

–Nu știi să înoți chiar deloc?

– Pot pluti pe spate, atâta tot.

– Vrei să te învăț?

–Nu, nu, nicidecum, spuse el cu încăpățânare.

– Mac, avem câteva zile la dispoziție, timp în care poți învăța. Dacă te mai aruncă vreunul în apă, să te poți salva. Te rog să profiți de aceasta șansă de a fi învățat să înoți de o campioană olimpică.

El zâmbi.

– Care este și modestă după toate cele.

– Îmi făceam doar publicitate pentru serviciile pe care le pot oferi.

Megan îl lăsă să se gândească la oferta ei și-l însoți pe Zachary care urmărea niște copii care se jucau în apă. Nu erau în responsabilitatea ei, dar nu putea să nu vegheze asupra lor. Era deja o deformație profesională.

Când se întoarse la Mac îl găsi făcând pluta cu ochii închiși. I se păru relaxat dar numai când se apropie de el văzu că musculatura brațelor îi era foarte încordată. Deschise ochii imediat.

Observând că era foarte stresat, Megan îi spuse doar atât:

– Ce crezi că s-a întâmplat, Mac? Am câștigat!

Mac privi spre câinele care venea în urma ei.

– Poate trebuia să-l lași pe el să câștige de data asta.

Oare mândria masculină exagerată nu-i permitea lui Mac să pară neinițiat și slab în fața ei? Nu era surprinzător dacă ne gândim că majoritatea bărbaților se consideră mari macho. Iar acesta mai era și polițist!

Dar Mac o surprinse.

– Bine, Megan, sunt gata.

– Adevărat?

El îi răspunsese pe un ton....

– Nu- mi place să mă tem de ceva...

Megan acceptă motivația lui.

– Poți face pluta pe burtă?

– Vreo două secunde, până intru în panică.

– Prinde-te de mâinile mele. El o ascultă și privirile li se întâlniră. Megan încercă să-i insufle curaj, dar nu știa dacă poate s-o facă. Nu vedea decât multă hotărâre pe figura lui.

Când ea încercă să-l lase o clipă singur, Mac reuși să plutească mai mult de două secunde; în cele din urmă, ridică speriat capul, împroșcând apa în jur, ca Zachary.

– Foarte bine, zise ea zâmbind. Acum, te voi învăța cum să lovești apa.

El încuviință, mobilizându-se cu multă voință pentru a-și învinge teama.

Megan se întrebă dacă tot cu voință el și-ar putea asuma riscul de a iubi pe cineva, chiar dacă ar ști c-ar putea fi înșelat?

***

Mac făcu dragoste cu ea în acea noapte cu aceeași pasiune și intensitate cu care se implicase în lecțiile de înot. Era uneori tandru, apoi mai dur, pasional, aproape disperat de pasional. Megan îl surprinse că atunci când tot trupul i se înfioră de plăcere, strânse din dinți pentru a nu lăsa să-i scape vreun geamăt.

Nu putu să nu se întrebe de ce reacționase așa. Asta le spunea mereu copiilor pe care-i învăța să înoate; să discute unul cu celălalt. Să nu lase timpul să treacă și să se întrebe de ce un alt copil este supărat, ci să-l întrebe. Să spună tuturor prietenilor ce simte, să comunice.

Îl sărută și-l întrebă:

– Cum se face că ești atât de tăcut?

– În acest moment?

– Păi...nu numai acum, ci tot timpul. Când...

– Ai roșit sau mi se pare, Megan? Chiar așa este, constată el privind-o lung. Ai roșit. Mi-ai putea spune din ce motiv?

De ce te ferești să-ți termini fraza? De ce n-ai terminat de spus „atunci când făceam dragoste?“

– Vezi tu, eu am lucrat foarte mult cu copiii; acolo nu se face educație sexuală decât în clasa a cincea.

Mac pufni în râs.

– Și tu n-ai vorbit despre sex până atunci?

– Tot nu mi-ai răspuns de ce ești atât de tăcut?

Mac îi îndepărtă cu un gest tandru părul de pe frunte.

– Dacă nu-ți repet că ești foarte frumoasă, nu înseamnă că nu observ asta tot timpul. Ai un trup perfect. Feminin... dar și puternic...cu forme bine conturate...

Nu asta voise ea să audă. Nu-i displăcea să-l audă făcându-i complimente, dar voia să afle ce simțea pentru ea. Ea spusese tot ce voise să spună. De fapt, ar fi trebuit

să-i fie recunoscătoare că nu era genul de bărbat care folosea cuvântul dragoste cu prea multă ușurință, mai ales confundându-l cu sexul.

Ce-ar face dacă el i-ar zâmbi și i-ar spune c-o iubește? Cum ar reacționa? Era pregătită pentru o declarație din partea lui?

Mac o auzi oftând.

– Te-ai plictisit deja?

Cred că este mai bine să las dragostea deoparte, se gândi Megan. Mai bine să trăiesc clipa. Nu va dura prea mult.

– Ce-ai zice să înotăm pe întuneric? sugeră ea.

Mac o privi lung.

– Nu știu dacă sunt pregătit pentru asta, mărturisi el. De obicei, vreau să simt picioarele așezate pe ceva solid și sigur.

O prinse în brațe și o sărută din nou.

Megan îl prinse cu ambele brațe după gât trăgându-l mai aproape de ea.

***

– Ar trebui să căutăm o librărie, deși nu cred că există pe aici, sau mai degrabă un anticariat, să cumpărăm niște cărți.

– Și un prăjitor de pâine, murmură ea în timp ce prăjea ouăle și pregătea cafeaua.

– Ești puțin înbufnată în dimineața asta, sau mi se pare?

– Nu mă satur niciodată de somn când ești cu mine, mărturisi ea.

– Nu te-am auzit plângându-te până acum.

Ea strâmbă din nas.

– Ei bine, am făcut-o acum!

– Te rog să-mi reamintești diseară!

– Foarte bine, zise ea turnând cafeaua în cești. Apoi așează pe masă farfuriile cu omletă și șuncă și-l invită să se așeze. Nu prea mai avem provizii, îl anunță ea.

– După cum spuneam, începu Mac, am putea merge să descoperim magazinele de pe aici. Vreau neapărat ceva de citit; nu că m-aș fi plictisit de tine...

Megan îl privi lung. Se schimbase, se gândi ea, de parcă ar fi lăsat garda jos de când plecase de la Devil's Lake. Oare așa era el de obicei, când viața nu era atât de stresantă pentru el?

– Cum te distrezi când ești singur acasă? îl întrebă ea.

– Citesc. Joc baschet, pentru a mă menține în formă. Alerg. Mă ocup de un prieten al cărui tată este la închisoare, Raul. Face și greșeli, cu toate că este un băiat bun. Megan începu să se gândească ce ar face Mac dacă ar putea chiar acum să plece acasă. Poate s-ar duce direct la acel băiat, Raul, care probabil profita de lipsa lui și chiulea de la ore. O parte din ea își dorea ca idila lor să dureze veșnic, deși nu era posibil.

Și ea avea propria-i viață. Chiar dacă nu va mai fi aceeași după ce se va despărți de el.

– Am putea merge la cumpărături? îl întrebă ea.

– Poftim? Ce-ai spus, Megan?

Ea se întrebă unde îi fuseseră gândurile în timp ce discutau. Poate se gândea la vreo altă femeie din viața lui. Își mușcă buzele.

– Mac, ai vreo prietenă?

El o privi, revenind la realitate.

– De ce ai devenit brusc curioasă, Megan?

– Nu știu, poate expresia ta m-a făcut să cred că te gândești la o femeie.

El făcu o grimasă.

– Asta citeai tu pe chipul meu? Nu, n-am avut o prietenă de curând. Nu-mi permite slujba.

– Te-ai gândit vreodată să renunți la slujba asta?

– De multe ori, răspunse Mac. De ce mă întrebi?

– Nu știu de ce anume, zise ea, pentru că așa și gândea. Cred că este prima dată când am ocazia să mă comport normal.

– Asta îmi dă ocazia să pun aceleași întrebări.

Megan își împinse farfuria deoparte.

– Ce vrei să mai știi despre mine? Ce pastă de dinți folosesc?

– Oral-B. Doar am fost împreună la cumpărături, ai uitat? Dar n-am putea renunța la aceste fleacuri, să discutăm ceva serios?

Dar ce avea Megan de ascuns? Fără să știe de ce, se simțea ca o puștoaică la primul interviu pentru slujbă. Încercă să pară nonșalantă.

– Bine, pune-mi întrebările.

După ce o privi lung, Mac începu:

– Cum se face că nu ai nici un prieten?

– Nu prea am avut de ales, în Devil's Lake. Și nici eu nu sunt... miss America. Nu stau bărbații la coadă în fața casei mele.

– Megan, nu-mi spune că eu sunt singurul care a stat nopți întregi în fața casei tale...

Ea zâmbi.

– Am avut un prieten la colegiu, dar recent nu pot spune asta. Am mulți prieteni bărbați, dar nu în afaceri de suflet. Când eram puștoaică nu flirtam cu băieții. Preferam să-mi petrec tot timpul în bazin.

– Iubito....Mac lăsă pe masă cana de cafea și o sărută. Te descurci bine, îți dau calificativul A.

Megan se simți dintr-o dată eliberată.

– Aș vrea să știu, glumi ea, ce trebuie să ofer pentru acest calificativ?

– Chiar și un sărut m-ar impresiona...

–O, este foarte bine! tresări Megan.

– Acum însă trebuie să mergem la cumpărături, iubito.

– Numai dacă simți nevoia unei cărți bune.

– Cred că mai pot amâna, zise Mac și pe neașteptate o ridică în brațe. Mai pot amâna o oră sau două. Mac o mai sărută o dată.

***

Descoperiră un magazin mai retras, unde prețurile erau mai mari, dar se vindeau multe ediții princeps, iar el se simțea în siguranță. Cumpără imediat niște romane de groază, câteva westernuri și nu se miră că Megan alese romane istorice. Știuse de la început că era o femeie deosebită.

La întoarcere, înotară din nou, spre deliciul lui Zachary. Mac făcu pluta pe spate, apoi după vreo douăzeci de metri, o strigă:

– Hei, doamnă profesoară, cum mă descurc?

– Foarte bine. Cred că vei învăța foarte repede brasul.

– Adică să înot cu adevărat?

– Exact.

Mac ascultă cu atenție cum Megan se apleacă să demonstreze mișcările de bras. Trupul ei zvelt era foarte frumos, ca al unei sirene. Dar deodată, Mac începu să se uite la altceva. Materialul subțire al costumului ud se mulase perfect pe trupul ei punându-i în evidență sânii rotunzi. Costumul se mula perfect pe șoldurile ei ferme, destul de înguste.

De ce oare se atașase atât de mult de această femeie? Se suspectă că se agățase de Megan pentru a nu se mai gândi la problema lui. Până acum mai dorise și alte femei dar se descurcase. Cu Megan lucrurile nu stăteau așa...

– Acum, duci brațul în sus, îl întinzi în față. Așa, foarte bine.

Megan îl orientă cu răbdare.

Mac nu-i spuse nimic de panica de care se simțea cuprins de fiecare dată când apa îi atingea pieptul. Încercă să deschidă și ochii, știind că se temea de întuneric. Nu-i plăcuse niciodată apa. Poate dacă ar fi luat lecții de înot în copilărie, ar fi scăpat de această temere. Dar nu le făcuse la timpul potrivit iar acum avea treizeci și doi de ani. Iar de curând cineva încercase să-l omoare aruncându-l în apă.

Iar acum se îndrăgostise de o femeie a cărei meserie se desfășura tot în apă. Care insista ca el să respire ritmic.

– Dacă Dumnezeu ar fi vrut să respirăm în apă ar fi trebuit să ne doteze cu bronhii, murmură el.

– Cred c-a făcut-o, dar ne-am plictisit noi de ele.

– Ce-ar fi să lăsăm lecțiile de înot pentru altă zi? Am cărți bune, un șezlong confortabil, este soare, am și bere...

Megan îl stropi. El făcu același lucru. Mac sfârși prin a o transporta spre apă pe umăr. Megan dădea din picioare, râzând.

– Megan, hai să facem o înțelegere. Acum nu mai înotăm, dar o s-o facem la noapte, goi; ce zici?

Ea zâmbi, evitându-i privirea.

– Așa vom face.

***

– Ești sigur că nu ne vede nimeni pe aici? șopti Megan.

– Nu ne vede, nu este nimeni în jur.

– Nici eu nu văd nimic, zise Megan.

– Atunci, nici noi nu putem fi văzuți de nimeni, nu?

Era miezul nopții; nu era de mirare că nimeni nu se afla pe plajă. Aflat în fața ei, Mac puse prosopul pe nisip și începu să se dezbrace; Megan făcu același lucru.

Razele lunii luminau chipul lui. Megan ezită când aruncă tricoul peste cap.

– Prinde-mă ! strigă ea.

Era miezul nopții, plaja era întunecată și rece, apa la fel. Megan intră mai repede în apă, plonjând ca o sirenă. După ce reveni la suprafață se întoarse spre acea formă întunecată care probabil era Mac.

– Mă simt foarte bine, zise ea.

– N-ai făcut asta niciodată?

–Nu. Am discutat despre asta, dar n-am făcut-o niciodată. Aș fi putut să înot goală în piscină de pildă.

– Unde puteai să te bucuri și de niște lumini discrete.

Deodată, Megan simți din glasul lui că este încordat. Amintirea acelei nopți care i să păruse fără sfârșit, apa rece, n-o afectaseră pe Megan, pentru că era obișnuită cu apa. Înotul era cea mai mare plăcere a ei.

– Nu trebuie să intri în apă dacă nu vrei, strigă Megan.

– Nici vorbă! Este mai bine să înfrunți lucrurile care-ți provoacă teamă.

Megan se strecură în spatele lui și-l prinse cu brațele.

Mac se întoarse spre ea.

– Ce te sperie de obicei, Megan? o întrebă el.

Megan putea să-i vadă fața în lumina lunii. Ceva nici ea nu știa ce anume o făcu să fie foarte cinstită cu el.

– Tu mă sperii, Mac, admise ea.

Se făcu tăcere și-și dori cu disperare să-i vadă chipul.

Apoi, Mac vorbi:

– Și tu mă sperii, chiar foarte tare, Megan. Am crezut că ești o sirenă când te-am văzut prima oară. O făptură coborâtă din vis. Iar eu am crezut că am murit deja.

– De asta te-ai lăsat în voia mea?

– Ți-am mai spus, eram convins că nu mai trăiesc. Iar tu arătai foarte bine...

Megan se înfioră.

– Îmi pare rău, Mac, n-ar fi trebuit să venim aici noaptea.

Capitolul 8

În timp ce Mac vorbea la telefon din cabina de pe plajă, Megan îl aștepta în mașină. Când, în cele din urmă, ieși din cabină, ea știu.

Așteptă să urce la volan să închidă portiera.

– Mortul a fost identificat, Megan, zise el pe un ton ciudat. Renato Mendoza; a avut legături cu Saldivar.

– Așadar, știi despre cine este vorba.

– Am știut de la început; acum trebuie să văd ce fac cu tine.

Megan îl privea lung , încercând să pară calmă, deconectată.

– Vrei să rămân aici, sau să plec?

Când Mac nu-i răspunse, ea întoarse capul. Mac o privea încruntat.

– Pe naiba, nu știu ce să fac cu tine!

– Ce vrei să spui? răspunse ea. Voi face așa cum am hotărât de la început.

– Nu-mi place ideea că vei pleca singură.

Mac rostise aceste vorbe atât de repede că ea nu se putea simți flatată.

– De ce crezi că voi face prostii?

– Nu știu, oftă Mac. Nu cred că vei face vreo prostie, pentru că ești destul de speriată ca să ai grijă. Dar este așa de ușor să greșești!

– Poate! admise ea, dar am altă alternativă? Iar tu să continui să-mi fi bodyguard?

– Lasă-mă să mă mai gândesc.

– Am altă posibilitate?

– Nu. Mac întoarse cheia în contact și porni spre autostradă.

Neștiind dacă să se simtă furioasă sau rănită, Megan rămase alături de el în tăcere. Mac se schimbase foarte repede din acel bărbat relaxat, iubitor, pasional cu care se trezise alături în dimineața asta, ca să devină un om prea rezervat, prea calculat. Care era el cu adevărat?

De ce nu mai voia s-o lase singură, acum? Poate pentru că o cunoscuse mai bine, sau o considera impulsivă și naivă? Sau poate pentru că-i păsa mai mult de ea? Ar fi vrut ca ultima variantă să fie cea reală.

Era după-amiaza târziu când se întoarseră la căsuță. Zachary sări din pat când deschiseră ușa. Cu toate că lăsaseră draperiile căsuța era supraîncălzită. Megan transpira cumplit așa că se îndreptă spre baie și-și strânse

părul într-o coadă de cal. Când ieși din baie, el sta întins pe pat cu mâinile sub ceafă, fixând peretele din fața sa.

– Vrei să mai înotăm? îl întrebă ea.

El o privi distrat.

– Acum, nu.

– În acest caz, mă duc singură.

Când ieși din nou din baie în costum, Mac se încruntă.

– Unde pleci?

– Să înot puțin, îi răspunse ea scurt.

Ce se întâmpla cu ei? De ce relația lor devenise brusc antagonică?

– Nu vreau să te duci singură, îi spuse el la fel de lapidar.

Megan se înfurie.

– De ce nu? Crezi c-o să mă înec?

– Vreau să știu unde te afli, îi explică el.

– Ei bine, știi unde mă aflu, replică ea luând prosopul de baie de pe spatele unui scaun.Să mergem, Zachary.

Câinele veni imediat după ea.

Megan era conștientă că se purtase rău, că el avea motive să fie îngrijorat, dar felul în care îi spunea sau poate tonul pe care o făcuse, o supărase. Ce trebuia să facă? Să stea ca el să privească în tavan? De ce se mai supăra pentru că știa doar că ea nu avea nici un cuvânt de spus în deciziile lui?

Megan înotă, cu Zachary pe urmele ei. Făcuse deja zece ture de piscină când observă că Mac venise după ea. Stătea pe marginea bazinului, dar îl ignoră și înotă în continuare. Apoi ieși și se uscă.

Mac o urmărea distant. Și ea îl studia cu coada ochiului. Era încruntat.

Cu un oftat, se apropie și se așeză lângă el.

– Iartă-mă, zise ea. Am fost.. m-am simțit frustrată...

El încuviință, dar nu spuse nimic.

– Ai decis ce vom face?

– Până la un punct, da.Trebuie să încheiem cumva; nu vreau să ne mai ascundem.Problema mea este că nu pot avea încredere în nimeni.

– Dar partenerul tău?

– Se poate să mă fi turnat...

– Stai puțin, Mac, nu cred că vorbești serios.

El își trecu mâinile prin păr.

–Nu știu ce naiba să mai cred. De fapt, cred că ar trebui să încep prin a-l verifica.

– Chiar trebuie să faci asta? îl întrebă Megan.Te-a mai trădat vreodată?

De data asta, Mac oftă adânc.

–Nu. Dar acum siguranța nu este singurul lucru care mă preocupă.

– Te referi la mine?

– Exact.

Fără a ezita, ea îi spuse:

– Eu cred că în adâncul inimii, ai încredere în el. Iar eu în tine.

Mac întoarse brusc capul spre ea și privirile li se întâlniră. Megan așteptă o reacție din partea lui, dar Mac întoarse capul imediat. Apoi, spuse:

– Așa să fie.

Ea încuviință și se așeză lângă el în tăcere. În cele din urmă întrebă:

– Cu mine ce se va întâmpla? Ce-ar trebui să fac?

– Știi prea bine. Megan, chiar dacă pretind că sunt momeala nu suport să văd cum sunt devorat.

Megan își aminti cum îl zărise prima oară aruncat din barcă, precum un sac de gunoi. Suporta oare ca așa ceva să se mai întâmple?

– Îți stau în cale, Mac?

El continua să-i evite privirea.

– Nu văd ce ai putea face tu, dacă asculți ordinele mele.

Decizia ei nu fu greu de luat.

– Vreau să rămân cu tine.

De data asta, Mac întoarse capul spre ea, și privirile li se întâlniră.

– Nu te-aș fi abandonat oricum, dar așteptam să aud din gura ta că vrei să rămâi cu mine.

– Bine, zise ea, ce avem de făcut?

– Îl sun pe Norm.

După o jumătate de oră găsiră o altă cabină telefonică.

– Am fost foarte atent de fiecare dată, dar cu tehnologia care avansează foarte repede, nu poți ști ce mijloace noi de localizare a unei convorbiri apar. Nu vreau să fiu găsit decât după ce lansez invitația.

Megan era sigură că nu voia să fie găsită nici atunci. Pe de altă parte, ce alternativă aveau? Să fugă dintr-un loc în altul?

De data asta ea așteptă în mașină. Când se întoarse, Mac îi relată convorbirea.

– Norm merge pe aceeași pistă. Și el crede că trebuie să fi fost unul din cei patru agenți. A făcut și el unele cercetări.

– Și?

– N-a aflat nimic interesant. Singurul care trăiește pe picior mare este Bill Marshall. Ți-am povestit despre el.

– Cel căsătorit cu acel model... În acest caz, de unde vrei să începi, Mac?

– Ramosa....

– Chiar crezi că...?

– La naiba, cineva este în spatele acestei măgării! Nu începe din nou...

Megan ridică tonul.

– Nu asta făceam....apoi se opri și trase aer în piet. N-am vrut să fie așa cum a ieșit... Voiam doar să știu ... ce gândești, asta era tot.

Se făcu tăcere, apoi Mac se întoarse spre ea.

– Îmi pare rău, Megan, zise el. Nu-mi place ce se întâmplă acum, nu trebuia să fiu nervos tocmai cu tine.

Ea îl atinse ușor pe umăr.

– Nu-ți face probleme.

După câteva clipe, când drumul era mai liber, Megan spuse:

– Așadar, te-ai hotărât să începi cu Ramosa.

– Nu știu, Megan. De zeci de ori mi-am spus că nu este el, dar acum nu mai sunt sigur...

Megan încuviință.

– Ai făcut un plan?

Mac îi spuse ce hotărâse. Totul părea foarte simplu. Norm urma să găsească o cale de a-i spune lui Ramosa unde se afla Mac. El urma să închirieze o cameră în altă parte, o altă mașină. Dacă nu venea nimeni după ei timp de câteva zile se vor muta în altă parte iar Norm va dezvălui locul celui de al doilea suspect. Apoi, vor aștepta din nou.

Mai curând sau mai târziu, unul din cei implicați va mușca momeala. Dar așteptarea nu era prea plăcută.

***

În zilele care urmară, Mac se schimbă mult. Poate și ea. Dar acel bărbat care obișnuia să glumească mult, al cărui glas era încărcat de pasiune, devenise altul. Tăcerile lui se prelungeau acum, era nervos, abia scotea o vorbă. Când Megan încerca să-l convingă să schimbe locul de pază, el încerca să-i demonstreze că nu este bine.

– Aici este cel mai bun loc, Megan. Din acest unghi nu ne poate vedea nimeni.

– Dar nu este prea confortabil, se plângea ea. Nu ne-am putea muta în spatele acelor copaci? Dar el nici n-o mai asculta...

Când nu urmăreau căsuța, Mac era mai liniștit: Megan citea sau urmărea emisiunile de televiziune. Uneori, Mac o lăsa să înoate într-un loc foarte retras, dar privirea lui cerceta permanent apa, bărcile care se apropiau. Ea se

simțea ca și când ar fi fost însoțită de un agent al serviciilor secrete pe care-i văzuse la televizor cu ochelari negri care să le ascundă și eventualele urme de emoții.

Făcea dragoste cu ea, dar într-un mod cu totul diferit.

Se deciseră în cele din urmă să părăsească Lake Shasta.

Găsiră o cameră la un hotel pe autostradă, închiriară o altă mașină, păstrând însă căsuța și prima mașină închiriată.

Nu aveau cum să supravegheze permanent căsuța, dar Mac o veghea cam douăsprezece ore pe zi.

De obicei ea îl însoțea, alteori o lăsa în camera hotelului. De fiecare dată când rămânea singură Megan era încordată și nervoasă dar simțea că și cu el se petrecea același lucru pentru că atunci când se întorcea și-i auzea glasul îi citea bucurie în priviri.

În această seară, se întoarse pe la zece. Se aruncă direct pe pat și-i spuse:

– Cred că ar fi apărut până acum dacă ar fi știut unde suntem. Este timpul să facem mișcarea următoare.

– Nu crezi că ne-au urmărit și au aflat unde stăm?

– Este posibil și asta, deși nu cred. Locul este destul de aglomerat nu cred că ar sta să tragă cu ochiul pe undeva...Saldivar nu este un tip răbdător.

– Nu mai putem rămâne aici? îl întrebă Megan. De fapt, îi era indiferent unde stăteau; nu se simțea nicăieri bine, aici la Lake Shasta. Dar de acum se obișnuise aici; cunoștea plaja, magazinele. O speriau întotdeauna schimbările. Avusese parte de prea multe...

– Știi că nu putem rămâne aici, zise el. Când primim o lovitură, trebuie să fim siguri pe unde s-a scurs informația. Dacă rămânem aici cum pot fi sigur dacă a fost Ramosa sau altul?

Ea nu mai argumentă. Ce putea spune? Nici nu-l mai întrebă unde se mutau.

– O să returnăm prima mașină, o să ne asigurăm că nu suntem urmăriți. O să închiriem alta când ajungem acolo. Cred c-o s-o luăm spre coastă. Aici a fost destul de bine, aș vrea să mai găsim un loc asemănător.

Ea știa prea bine ce spunea Mac. Îi plăcuse că acea căsuță fusese mai retrasă, că dacă exista un schimb de focuri nu era nimeni altcineva rănit accidental. Ceea ce-i spusese el o speriase și mai tare, mai ales că se afla cu un bărbat care aprecia camerele de hotel după cât de vulnerabile erau în cazul unui atac și nu după gradul de confort.

Megan se duse la baie, se spălă pe dinți și se îmbrăcă de noapte. Când ieși, Mac o privi lung, apoi fără să spună ceva, intră în baie. Când ieși, ea citea.

Era obosită, atât fizic cât și psihic. Ar fi vrut să fie înțeleasă ținută în brațe, consolată. Voia toate astea de la Mac, care era și el la fel de obosit și nu-i putea înțelege nevoile.

Auzi zgomotul făcut de apa care curgea, apoi apăru și Mac cu părul ud, înfășurat într-un prosop de baie. Se așeză pe marginea patului, stinse lampa de pe noptieră, iar ea avu impresia că nici măcar n-o va atinge.

Dar după câteva clipe o trase spre el și o strânse la piept. Cu un oftat Megan se ghemui la pieptul lui închise ochii. El îi îndepărtă părul de pe frunte.

–Și ție ți-e greu, nu? o întrebă el cu glas scăzut.

Megan fu surprinsă că îi citise gândurile. Încuviință.

– Nu sunt disperată, dar abia aștept să se termine.

Într-un fel sau altul. Această idee o chinuia de mult dar n-o rosti cu glas tare. Nici nu știa ce-o speria mai tare. De ea, de reacțiile ei se temea? Sau de Mac?

– Simt nevoia să te sărut, murmură el.

Megan ridică fața spre el. Mac o sărută lung, pasional, iar ea îi răspunse cu aceeași dorință. Ea înțelese atunci că un bărbat care nu iubea o femeie n-o săruta cu atâta pasiune; așa sărută o femeie pe care se temea să n-o piardă.

Făcură dragoste ca niciodată.

Mai apoi, începu să se întrebe câte nopți ca aceasta vor mai petrece împreună? Dacă supraviețuiau acestei capcane puse la cale de el, ce urma? Se vor mai vedea vreodată?

***

Coasta Oregonului era mult mai frumoasă decât își închipuise ea. Nu mai venise aici de mulți ani. Șoseaua urca mult deasupra nivelului Pacificului, iar zonele împădurite se terminau brusc în stânci abrupte care ajungeau să intre în ocean ca niște santinele.

Ziua începuse cu ceață, dar spre ora zece acesta începu să se ridice. Pe drum, Megan simți deodată că nu voiau să meargă prea aproape de parapet; amintirea acelui incident era prea proaspătă în mintea ei. Dacă ar fi încercat cineva să facă același lucru aici...

Nici nu voia să se gândească.

– Mi-e foame, se trezi spunând.

Mac o privi lung.

– Dacă se ridică ceața, am putea merge la picnic.

Un indicator apăru prin ceață, amintindu-i de o sărbătoare din copilărie.

– Ai văzut Florența? îl întrebă.

– Cea din Italia sau cea din Oregon?

– Oregon.

–Nu. Are ceva deosebit?

– Dunele de nisip, zise ea visătoare. Mile întregi de dune. Nisip care-ți alunecă printre degete. Cred că aveam opt sau nouă ani când le-am văzut; mi- amintesc și acum vacanța aceea.

– Sunt multe hoteluri pe aici? o întrebă Mac.

– Nu știu, mărturisi ea. Cred că atunci am stat la camping.

– De ce nu?

Mâncară la un restaurant de pe șosea, apoi ajunseră în micul oraș Florența. Umblară destul de mult să găsească o căsuță retrasă ca aceea de la Lake Shasta.

– I-am spus administratorului că nu vreau să fim deranjați, îi explică el. O să ne petrecem noaptea aici iar mâine poate vom găsi ceva mai bun, o să închiriem și altă mașină. Vrei să vezi dunele?

– Am putea face asta? sări ea entuziasmată.

– Cum să nu? Și câinele are nevoie de mișcare.

Ceața se ridică în cele din urmă, iar ziua nu fu atât de toridă cum erau zilele la Lake Shasta. Megan aduse lesa lui Zachary. Îngrijitoarea căsuței în care locuiau le oferi un disc de plastic cu care să se joace.

În cele din urmă, porniră spre dune cu grămada de turiști.

Mac privi cu nedumerire spre duna pe care urma să o escaladeze.

– Chiar vrei să-ți dai drumul de acolo?

Megan zâmbi.

– Așa voi face. Iar tu mă vei urma.

– Mda, poate, mormăi el. Apoi îl privi pe Zachary.

– Cred că nu vrei să vii și tu, băiete?

Zachary începu să dea din coadă.

– Trădătorule!

Megan pufni în râs.

– Haide, vino, îi spuse ea, nu fi imposibil!

Urcarea fu destul de grea pentru că nisipul se scurgea sub picioarele lor la fiecare pas. Bietul Zachary înainta cel mai greu. Avea limba scoasă de un cot când ajunseră în vârf.

– Ce priveliște! exclamă Mac atunci când ajunseră în vârf. Lacul aflat cu mult sub nivelul lor strălucea ca o bijuterie iar dunele se pierdeau spre ocean.

Se îndreptară spre locul de unde puteau lua telescaunul pentru a coborî. Mac se apucă de mânerele de plastic.

– Să mergem odată! exclamă el deși se vedea clar că nu-i făcea plăcere.

Zachary sărea în urma lor lătrând bucuros. Megan începu să râdă și ea.

– Mai urcăm odată?

– Dumnezeule, nu! Sunt prea bătrân pentru asta!

În cele din urmă mai urcară de vreo trei ori. Megan era obosită dar fericită. Încercă să-și păstreze buna dispoziție când găsiră un magazin în care-și făcură cumpărăturile apoi se îndreptară spre căsuța lor. Seara Mac făcu dragoste cu ea pasional ca de obicei, dar dimineața era îngândurat și străin.

– Mă duc să-l sun pe Norm, îi spuse el când ea începu să pregătească micul dejun.

Când se întoarse după vreo douăzeci de minute, ea pregătise micul dejun, apoi se mutară în alt hotel și închiriară altă mașină.

Mac se gândea că era prea devreme să vină cineva după ei; dacă tipul care scăpase la Lake Devil era prin preajmă, se îndrepta spre primul hotel la care se opriseră și aflase că nu mai erau acolo, era oricum pe urmele lor. Se întoarseră la hotel și așteptară.

Dimineața următoare, Mac se asigură că directorul hotelului și alte persoane de serviciu din ziua respectivă îi văzuseră întorcându-se. Apoi se strecuraseră nevăzuți pe ușa din spate și găsiseră un loc potrivit de unde să supravegheze hotelul. Trecu o oră plictisitoare și lungă apoi o alta dar nu văzură nimic. Doar oaspeții hotelului care intrau și ieșeau. La prima lor căsuță lăsaseră draperiile trase dar și lumină aprinsă în interior. Mașina era parcată destul de aproape, cu radioul deschis.

Pe la ora șapte, Megan nu mai putea. Era obosită, mâncaseră toată ziua doar sandvișuri, chipsuri. Văzând că se însera, Mac înconjură căsuța de câteva ori. Megan era epuizată. Începu să moțăie apoi, când Mac într-una din expedițiile sale de recunoaștere dădu peste ea, se trezi și observă că era complet întuneric. Își trecu degetele prin păr și se întinse. Clipind des, ea spuse:

– Este întuneric deja, nu mai vezi nimic. De ce naiba mai stăm aici?

– Da, zise el am putea renunța.

Megan se gândea doar la mâncare; la o salată, niște fructe.

Mac nu se gândea nici el decât la culcare și vrură să pornească spre hotel. În clipa aceea căsuța explodă.

Capitolul 9

– La naiba!

Mac porni imediat spre căsuță, aplecat pentru a nu fi văzut. Știa prea bine că era prea târziu. Căsuța se prăbuși în flăcări. Oamenii ieșiră din celelalte căsuțe să urmărească îngroziți spectacolul. Mac înconjură de câteva ori căsuța, apoi întreaga stațiune. Nu găsi nimic.

Cum se strecurase acel nemernic fără a fi văzut de el? Capcana care-i fusese întinsă reușise. Chiar dacă ei erau în viață.

Megan rămase în locul în care o lăsase el, aparent uluită de felul în care ardea căsuța. Când Mac o atinse ușor pe braț, sări în sus speriată.

– Așadar, invitația a fost acceptată, zise el prinzând-o după umeri, îndreptându-se spre locul în care-și lăsaseră mașina.

Mac nu știa prea bine ce trebuia să facă, după ce Megan ocupase locul pasagerului. Vocea ei îl luă prin surprindere.

– N-ar fi mai bine să rămânem pentru ca autoritățile să știe că n-am murit?

– Vor afla imediat, oricum, îi spuse el. Dar este important ca acest lucru să se afle cât mai târziu.

– Aveam multe haine acolo.

– Hainele se pot înlocui.

– Nu trebuia să las prea multe acolo.

– A fost mai credibil așa.

– Dar recepția ce știe? Ne cunoaște numele adevărate?

– Nu. Poliția nu va ști cine a locuit acolo.

Probabil își vor închipui că a fost vreo reglare de conturi; n-a murit nimeni, așa că incidentul va fi dat uitării destul de repede.

– Crezi că stațiunea avea aceste căsuțe asigurate? întrebă ea.

– Mda, zise Mac apăsând pe accelerație.

Urmă o tăcere lungă. Nici măcar când Mac parcă mașina în apropierea hotelului în care închiriaseră o cameră, ea nu scosese nici o vorbă. După ce coborî însă, Megan zise:

– Acum știi cine a fost.

– Mda, răspunse Mac, acum știu cine a fost.

Ea nu-l privi.

– Ce vei face?

– O să-l sun pe Norm pentru început. O să pună mâna pe Mercer înainte ca acesta să mai facă vreun rău.

– Tot ce s-a întâmplat n-a schimbat situația mea, nu?

Mac întinse o mână rece spre ea.

– Nu încă, admise el. Dacă avem noroc, Mercer s-a întâlnit deja cu oamenii lui Saldivar. Poate știe despre cine este vorba.

– Vei discuta cu el?

– Da, mâine voi găsi un adăpost pentru Zachary, iar noi vom porni spre Miami.

***

Mac se simți străin de propriul său birou. Tipul cu figură de vită care fusese desemnat să-i ia locul pusese picioarele pe biroul lui și vorbea la telefon. Norm căuta ceva în fișet.

Mac intră și se rezemă de ușă, cu brațele încrucișate pe piept. Norm fu primul care-l observă.

– Ia te uită cine este aici! exclamă el. Bine ai venit!

– Mi-aș dori să mă fi întors definitiv! zise Mac stânjenit.

– Vrei o cafea? îl întrebă Norm.

Mac salută cunoscuții apoi i se adresă lui Norm.

– Ai pus mâna pe el?

Norm era un tip înalt, deșirat, grizonant. Arăta mereu de parcă tocmai ar fi slăbit câteva kilograme, hainele atârnau pe el.

– Dacă am pus mâna pe el? Mă crezi vreun incapabil?

Mac pufni în râs.

– Bine, s-o luăm altfel. Ți-a făcut vreo declarație interesantă?

Norm se crispă.

– Mda. Are nevastă și copii. Au pus mâna pe ei înainte de lovitura pe care a crezut că ți-a dat-o. Copii au fost lăsați să plece, dar i-au păstrat nevasta. El vorbea cu nevasta zilnic dar n-a văzut-o de o lună. În dimineața asta, au dus-o acasă.

– Așadar, n-a avut de ales, zise Mac încordat. Ar fi vru să rămână posomorât, dar oare putea? Cu câtva timp în urmă n-ar fi înțeles alegerea lui Mercer, dar acum îl înțelegea și începu să se întrebe dacă nu era mai bine să-și schimbe meseria. De fapt, știa că trebuia să găsească altă meserie.

– Altceva?

– El a stabilit o serie de contacte, dar n-a menționat niciodată că este omul lui Saldivar. Mercer l-a recunoscut pe cel considerat creierul acțiunii. Enrico Silva. Îți spune ceva acest nume?

– Numele da, dar nu-l cunosc.

Norm îi spuse:

– O să-l vezi imediat. Să vedem dacă ți se pare cunoscut.

Apoi deschise o a doua ușă și Mac se trezi față în față cu Gary Mercer aflat la o masă. Acesta nu ridică ochii.

– Mercer, zise Mac.

În sfârșit, acesta ridică privirea, dar Mac nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi știut că trebuia să se întâlnească în acea încăpere. Omul avea ochii injectați, chipul îi era răvășit.

– Ești viu! exclamă el.

Mac se așeză pe un scaun în fața lui.

– După cum vezi, sunt.

– Dumnezeule! exclamă Mercer îngropându-și fața în palme.

– Unde-ți sunt copiii? îl întrebă Mac.

– La mama, răspunse Mercer.

Mac îl privi cu milă. Era un bărbat de aproape treizeci de ani, cu o viață plină de regrete. N-ar fi trebuit să se facă agent, în mod sigur. Mac nu vru să se gândească la ce soluție ar fi adoptat el în aceeași situație.

Norm se așeză pe marginea mesei.

– Soția ta este bine.

Mercer ridică privirea spre el.

– Vrei să spui că au sunat?

– Nu numai atât. Ți-au adus-o; Saldivar a jucat cinstit. Tu i-ai spus ce voia să afle, iar el ți-a înapoiat-o.

– Este... i-ai făcut ceva?

– Nu. Soția ta se află aici. O vei vedea în câteva minute.

Omul închise ochii, pe care și-i acoperi cu palmele pentru a nu i se vedea lacrimile.Mac nu se uită la partenerul său.

Mercer își adună gândurile mult mai repede decât s-ar fi așteptat Mac.

– Îmi pare rău, zise el.

– Dacă vrei iertarea mea, ei bine, o ai.

– Ce-aș putea face altceva? zise tânărul agent.

Mac trase aer în piept.

– Nu știu, zise el.

– Aș face-o din nou, dacă ar fi cazul.

Mac încuviință.

Norm spuse:

– Încă mai discutăm asupra modului în care vom rezolva problema. Deocamdată te vom muta într-un loc sigur împreună cu familia. Cu o singură condiție.

Mercer se însufleți vizibil.

– Care?

– Să depui mărturie împotriva lui Enrico Silva.

– Nu trebuie să mă șantajezi ca s-o fac.

Norm înclină din cap.

– Bine. Apoi se ridică, spunând: soția ta este în hol. Ești pregătit s-o vezi?

Mercer se ridică imediat, ca un arc încordat.

– Dumnezeule, cum să nu?

Norm ridică din sprâncene, apoi îl privi pe Mac.

– Uită-te în dosarul de acolo.

Pentru prima oară, Mac observă că se afla un dosar pe masă. Când îl deschise simți că nu mai are aer. Era o fotografie. Unul dintre cei doi care încercase să-l ucidă la Devil's Lake era mort. Celălalt era Enrico Silva.

***

Lui Megan i se păru că timpul trece foarte greu așteptându-l pe Mac. Încercă să citească, dar când ajunse la

pagina 52 descoperi că nu ținuse minte nimic. Comandă ceva de mâncare, dar nu gustă nimic atunci când i se aduse.

Ce făcea Mac oare? se întrebă ea pentru a zecea oară, apoi începu să străbată încăperea de hotel cu pași mari. De ce n-o suna dacă întârzia?

La 1:47 auzi cheia în broască.

– Te-ai plictisit?

– Ar fi mai nimerit să spunem că mi-am făcut foarte mulți nervi, admise ea.

– Mor de foame, Megan.

– Ce s-a întâmplat?

El făcu o grimasă.

– Mercer este luat în custodie. I-au răpit nevasta pentru a se asigura de colaborarea lui.

– Dumnezeule! exclamă ea. Ce se va întâmpla cu ea?

– Este în siguranță. Aparent, Saldivar și ai lui mă cred mort. Vor avea un șoc...Mac se aplecă s-o sărute. Un sigur lucru bun s-a întâmplat. Mercer l-a turnat pe celălalt. Îl vom ridica foarte repede.

Megan se așeză pe marginea patului.

– Vrei să spui că dacă va fi arestat mă pot întoarce acasă.

– Mda, mormăi Mac, problemele tale s-au terminat.

– Dar nu și ale tale.

– Nu, dacă nu-l facem pe Silva să depună mărturie împotriva șefului său. De fapt ar fi un prost dacă ar face-o.

– Dar dacă va fi condamnat că a încercat să te ucidă ar primi mulți ani!

– Iar dacă-și toarnă șeful ar muri imediat.

– Ce știi despre programul de protejare a martorilor?

– Programul federal? Mac ridică din umeri. O să-l convingem că ar fi potrivit. Din păcate, nu este o alternativă fericită. Și nici acest program nu aduce prea multă siguranță. Singurul mod în care te poți face dispărut este să uiți cine ești. Să nu-ți mai vezi familia, prietenii, să-ți schimbi cariera obiceiurile, poate și chipul. Adesea, oamenii cedează nrvos. Mai curând sau mai târziu, fac greșeli.

– Așa cum te temeai că voi face eu.

– Mda, admise Mac.

Mac luă meniul aflat pe masă.

Megan îl privea cu inima strânsă știind că despărțirea se afla foarte aproape.

– Tu ai face-o, Mac? În loc să te duci la închisoare?

El o privi.

– Da. Dar amintește-ți că eu nu am familie, sunt obișnuit să lucrez sub acoperire. Și nu sunt vorbăreț.

Megan înclină din cap, dar nu zise nimic. Simțea privirea lui.

În cele din urmă, el o întrebă:

– Ți-e foame? Să comand ceva?

– Da, poate niște sandvișuri.

Mac ridică receptorul. Megan se privi în oglindă. Era foarte palidă părul îi crescuse prea mult, trebuia tuns. Puțin fard i-ar fi prins foarte bine. Se gândi să se oprească la un magazin pe drumul spre aeroport. Nu prea mai avea cu ce

să se îmbrace și articolele de toaletă îi lipseau. Poate era mai bine să rămână o noapte la Portland, înainte de a pleca spre Devil's Lake.

Nu se îndoia că acum putea pleca acasă. Căci chiar dacă Mac simțea ceva pentru ea, ce putea să-i ofere? Probabil începuse deja să se gândească la alcătuirea unei noi identități, întrebându-se unde era bine să se stabilească să aștepte ceva ce poate nu se va împlini niciodată.

Iar ea nu acasă își dorea cel mai mult să se întoarcă?

– Mă voi duce să-ți fac rezervare pentru avion, o anunță el.

Megan își mușcă buzele, apoi încuviință.

El începu cu o voce dură:

– Megan.... dar o bătaie în ușă îl făcu să se oprească.

După ce dădu bacșiș cameristei și aceasta plecă, Mac se gândi ce-ar fi fost mai bine să-i spună. O urmări cum își împletește părul, apoi zise:

– Vino să mâncăm, Meg.

Ea nu simțea foame. Ar trebui să răsuflu ușurată, se gândi ea, sunt liberă! Viața ei sigură ordonată, îi era acum redată. Iar acum descoperea că asta nu mai avea importanță pentru ea.

Pentru ca Mac să nu-i observe durerea, se îndreptă spre măsuța pe care camerista așezase tava cu mâncare.

– Ce vei face în după amiaza asta? îl întrebă ea, mândră că glasul ei sunase foarte detașat.

– Deocamdată aștept să sune telefonul, o informă Mac. Dacă Silva s-a întors la Miami va putea fi ușor de găsit. Este totuși un profesionist, așa că nu se va ascunde prea mult timp. Nici o poliție n-a avut vreodată dovezi suficiente împotriva lui, deși este cunoscut ca fiind făptuitorul multor ucideri și ilegalități.

– Fii atent, totuși, repetă Megan. Așa vezi tu lucrurile.

Mac o privi cu multă atenție.

– Mda ai dreptate. Saldivar l-a trimis pentru că am cunoscut pe mulți dintre oamenii lui. Silva lucrează pe cont propriu. A lucrat cândva pentru Saldivar. N-am avut ocazia să-l cunosc atunci când făcea parte din organizație.

Megan încuviință din nou, apoi îl întrebă:

– Ți-a fost greu să... te integrezi în acea organizație, să fii ca ei?

Mac după ce o privi lung răspunse, aparent detașat.

– Nu mi-a fost atât de greu, precum ai fi tentată să crezi. Era o afacere iar ei se considerau afaceriști. Aveau un produs distribuitori, furnizori, contabili.

– Și ucigași.

– Da, dar trebuie să înțelegi, Meg. Ei nu văd lucrurile tot așa. Asta este partea cea mai dificlă. Eu sunt legea, o fac pe moralistul. Dacă te gândești la morală când ești într-o acțiune ca aceea ești mort.

Megan cunoștea prea bine acea cicatrice de pe pieptul lui.

– Asta s-a întâmplat cu tine?

El făcu o grimasă.

– Nu, a fost doar nesansă.

Megan simțea un ciudat amestec de emoții: avea în față un bărbat atrăgător care îi era apropiat, dar pe care acum îl simțea străin. Nu fusese locul lui la Devil's Lake, niciodată nu va fi, se gândi ea. Avea un aer cinic, o veghe permanentă în priviri, dar părea și foarte singur. Nu era precum genul de bărbat cu care se gândise că s-ar putea mărita într-o zi.

Poate îl iubea pentru calitățile lui. Poate că și ea era o singuratică, pe care doar un seamăn o putea înțelege.

Soneria stridentă a telefonului o făcu să sară în picioare. El ridică receptorul, apoi spuse că va fi acolo într-o oră și închise.

– Este prizonier, o informă Mac.

– Va vorbi?

– Nu imediat. Aș vrea să aflu doar dacă și-a schimbat planurile.

Megan continua să-l privească de parcă ar fi vrut să-și întipărească pentru totdeauna chipul lui drag în minte.

– De ce nu mănânci? o întrebă el.

– Eu... nu mi-e foame.

Se lăsă o tăcere apăsătoare. În cele din urmă, Mac o întrebă:

– Mă vei aștepta?

Ea încercă să zâmbească.

– De ce nu? Pot pleca de dimineață.

Mac se ridică brusc de pe scaun și o prinse în brațe.

Ochii ei ardeau de lacrimile neplânse care ar fi izbucnit imediat, dacă nu s-ar fi încăpățânat să le rețină.

– O să mă întorc destul de repede, îi spuse el și plecă. În sfârșit, Megan dădu frâu liber lacrimilor. Plângea pentru că nu avea de ales; trebuia să plece în zori cu avionul. Se va întoarce la casa ei de pe plajă, la familie și la clasele de elevi dornici să învețe înotul. Va avea totul, dar nu-l va avea pe el. Și ar fi dat orice să poată rămâne cu el.

Începu să plângă, știind că el nu i-o va cere.

***

Mac ajunse după șase și jumătate. O găsi despachetând. Observă șosete, pantaloni, bluze.

– Ai fost la cumpărături!

– Mi-aș fi pierdut mințile dacă n-aș fi avut nimic de făcut.

Megan încerca să-i evite privirea; luă o sacoșă mare de plastic și i-o întinse, uitându-se în altă parte.

– Ți-am cumpărat și ție câte ceva, știu că vei fi ocupat.

– Nu cred că merit toate astea Megan, zise el râzând; uite, mi-ai cumpărat și un tricou cu Batman! Iar eu nu sunt nici pe departe erou!

– Pentru mine așa ești, zise ea continuând să-i evite privirea.

Mac puse sacoșa pe pat și dintr-o dată se simți la fel de deprimat și nefericit ca și ea.

– Ce-ai aflat? îl întrebă ea.

– Nu va vorbi și asta nu mă miră, zise el dezamăgit.

Megan îl cercetă cu ochii ei mari, albaștri.

Telefonul sună cu acel sunet ascuțit pe care nu-l putea suporta.

– Ce-o mai fi?

Megan răspunse înainte ca el să ajungă la telefon.

– O, mamă, tu erai!

Uită de el. Mac se așeză într-un fotoliu fără a-și lua ochii de la ea.

– L-ai luat pe Zachary? Bietul de el! Nu voia să plece de lângă noi. Da, mi-am făcut rezervarea pentru mâine dimineață. Ajung la Portland la douăsprezece și un sfert. Nu vin cu autobuzul, nu trebuie să vă deranjați...Ești sigură? Te iubesc, mamă....

După ce închise, cu ochii în lacrimi, continua să-i evite privirea. Mac tăcea și el.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

Cu o grimasă, Mac îi spuse:

– Ce-ai zice dacă ți-aș cere să pleci cu mine chiar acum? Ai merge?

– Să... ce vrei să spui?

– Te iubesc, murmură Mac. Te iubesc mult. Încercam să-mi imaginez ce viață frumoasă am putea duce împreună. Ceea ce ar fi fost o mare prostie, nu? Tu trebuie să ajungi acasă în siguranță.

Megan se apropie de el și-l mângâie ușor pe obraz.

– Nu mai sunt copil, Mac. Nici nu mai locuiesc cu familia mea, am plecat de acasă cu mulți ani în urmă. Vreau să-mi trăiesc viața alături de bărbatul pe care-l iubesc, nu cu părinții mei. Îl sărută.

Pentru o clipă, Mac rămase imobil, uluit de declarația ei.

– Megan! rosti el, sau mai precis încercă să rostească. Numele ei fu mai mult o încercare de a primi aerul care-i lipsea dintr-o dată. Dar vorbele nu mai contau acum pentru că o prinsese în brațele sale puternice și o săruta cu pasiune ca întotdeauna.

Cu toate acestea, trebuia s-o lase să plece. El va încerca să gândească rațional la ziua care urma, să gândească pentru amândoi. Ar fi vrut s-o strângă la pieptul său, s-o țină acolo pentru totdeauna.

– Te iubesc, murmură Megan. Nu mă lăsa să plec.

Făcu dragoste cu ea, ca pentru a uita că a doua zi trebuia să plece. Dar acum era a lui. La naiba cu ziua de mâine!

Capitolul 10

Megan se trezi încet, cu amintirea fericirii care se concretizase noaptea trecută. Mac îi spusese c-o iubea, el care era atât de zgârcit cu declarațiile de dragoste. Îi ceruse să meargă cu el, oriunde s-ar fi dus, își aminti ea deschizând ochii fericită.

Dar patul era gol. Simți o durere puternică de inimă, apoi când se întoarse îl văzu. Mac era îmbrăcat și stătea în dreptul ferestrei.

– Mac?

În clipa în care se întoarse și-i văzu chipul dur, crispat, știu că vorbele din seara trecută fuseseră doar un vis. Nu avea intenția s-o ia cu el.

– Mac?

– N-ar merge, Megan, îl auzi, ar fi trebuit să mă abțin de la a te chema să mergi cu mine.

Megan era conștientă că părul ciufulit și goliciunea o făceau mai atrăgătoare, dar era acum concentrată asupra bărbatului care-i schimbase viața din clipa în care îl prinsese în brațe în apa aceea rece. Mac își ținea pumnii strânși în buzunarele pantalonilor. Era foarte bronzat; părul ud dădea impresia unui om hotărât care a ajuns deja la o concluzie, renunțând la emoții, sentimente.

– Te iubesc, repetă Megan care nu putea să mai țină cont acum de demnitatea ei de femeie.

Un mușchi tresări pe figura lui dură.

– Am făcut o greșeală aseară, Megan. Sunt un om hăituit. Până nu se schimbă situația asta, nu te pot lua cu mine. Acum ești în siguranță. Du-te acasă. Nu sunt bărbatul de care ai tu nevoie. După ce vei pleca vei găsi altceva mai bun poate.

Megan se acoperi cu pătura.

– Și ce se va întâmpla cu mine? îl întrebă printre lacrimi.

– Te-aș putea căuta, după ce problemele mele vor lua sfârșit.

– Dacă asta se va întâmpla vreodată!

– Dacă.

Mac se întoarse din nou cu fața spre fereastră.

– Avionul tău pleacă peste două ore. Norm te va duce la aeroport; eu n-o pot face nu vreau să dau peste vreo"cunoștință".

Iar după ce se petrecuse între ei noaptea trecută ceea ce trăiau acum era un coșmar.M egan simțea că nimic din ce ar

spune sau ar face acum nu-l va determina să se răzgândească. Îl va mai vedea vreodată? Va afla dacă necazurile lui au luat sfârșit?

Disperată, se îndreptă spre baie. Dădu drumul la duș unde curgea apă foarte fierbinte atât de fierbinte că abia o suporta. Lăsă apa să-i biciuiască fața și plânse. Numai după o jumătate de oră se simți în stare să-și adune gândurile, să se îmbrace, să-și usuce părul. Durerea că se despărțea de Mac era greu de suportat.

Mac își împachetase lucrurile, iar acum le împacheta și pe ale ei. Megan rămase în cadrul ușii câteva secunde, înainte ca el să devină conștient de prezența ei.

Nici unul nu făcu vreo mișcare. El o privea cu ochii plini de durere, cu fața crispată. Megan simți că nu-și va lua rămas- bun de la ea, cum făcea de obicei.

– Norm este pe drum, îi spuse el. Mă gândeam să-ți fiu de ajutor...

– Termin eu de împachetat, zise ea mușcându-și buzele să nu izbucnească din nou în plâns.

Mac continua s-o privească.

– Megan... începu el, dar o bătaie în ușă îl făcu să se oprească. Cine este? întrebă el.

Megan nu auzi răspusnul, dar Mac deschise ușa.

Megan închise ochii rugându-se să se întâmple ceva care să-i aducă din nou împreună să nu-i lase să se despartă, apoi întorcându-se se trezi față în față cu cel de care atârnau viețile lor.

Era mai bătrân decât își imaginase. Părea un om bolnav, dar făcu un efort să-i zâmbească.

– Megan Lovell. El îi zâmbi întinzându-i mâna pe care Megan o acceptă. Este o plăcere să te cunosc. Te-aș fi recunoscut oriunde, deși te-ai schimbat. Cum ți se spunea pe atunci?

–Iubirea Americii, completă Mac.

Megan își înfipse unghiile în palme și reuși să spună doar:

– Da, a trecut mult timp de atunci.

– Poate, admise Norm dar înoți la fel de bine. Aș fi rămas fără partener dacă n-ai fi fost tu.

– Asta este munca mea, răspunse Megan, am salvat mulți oameni.

– Dar cred că nici unul nu avea înălțimea și greutatea lui Mac. Și mai știu că nu-i place deloc apa, că probabil ți-a dat mult de furcă.

Privirile lui Mac și ale lui Megan se întâlniră.Apoi ea spuse încet:

– Nu... de fapt mi-a fost de ajutor...

– Nu mai spune! exclamă Norm. Ei bine, ești gata de plecare, Megan?

– Nu chiar. Dacă mi-ați mai lăsa două minute...

Termină imediat de împachetat. În spatele ei îi auzi pe cei doi discutând.

– Rămâi aici?

– Nu, răspunse Mac, mă voi muta. La naiba, aș vrea să mă duc acasă, dar nu îndrăznesc.

– Nu te-ai obișnuit de acum să dormi pe pernele altora? îl întrebă Norm.

– Nu de perne este vorba...

Când Megan se întoarse pregătită de plecare Mac o privi peste umărul partenerului său.

– Ar fi bine să mergem, zise Norm.

– Megan, zise Mac, apropiindu-se de ea, cu spatele la partenerul său.

Ea ridică privirea.

– Megan nu am de ales. La naiba, știi asta prea bine.

În adâncul inimii știa că așa era. Dar oare era prea mult să-i facă o promisiune? Sau n-o făcea temându-se că nu va trăi s-o ducă la bun sfârșit? Se temea că ea îl va abandona? Se temea cumva că Megan îl va privi cu alți ochi știind că nu mai are nevoie de protecția lui?

– Rămas -bun, Mac, zise ea. Poate într-o zi mă vei căuta să-mi spui c-ai scăpat cu bine...

El se aplecă s-o sărute. Pe moment, Megan uită unde se afla, pradă senzațiilor, pradă căldurii trupului lui puternic.

– Să fii sigură c-o să te sun, zise el și făcu un pas în spate.

Norm luase valiza ei, așa că ea luă o altă sacoșă mai mică și ieși, fără a mai privi înapoi.

***

– Nu, zise Mac privindu-și șeful în ochi.

– La naiba, McClain!

– Câte luni am irosit până acum? Trei? Patru?Și nemernicul m-a găsit. M-am ascuns destul, este momentul să punem capăt acestui joc de-a șoarecele și pisica.

Norm îl privea îngândurat.

– Îl avem pe Silva, îi reaminti el. Nu-i datorează nimic lui Saldivar. Este un bărbat inteligent...

– Prea inteligent ca să vrea să vorbească, scutură Mac din cap neîncrezător. Așa cum stau lucrurile acum va sta câțiva ani la închisoare și se va întoarce în același loc. Nu va avea probleme dacă nu vorbește.

– Mai curând sau mai târziu tot se va afla ceva.

– Am mai marșat pe variante ca asta, Norm. Amintește-ți că pentru el mai târziu poate fi prea târziu.

– Ce planuri ai? îl întrebă în cele din urmă Norm. Vrei să dai vreun anunț în Herald Tribune?

– Dacă acesta este cel mai bun mod de a-i da de veste. Am jucat cam mult acest joc. El vrea să pună mâna pe mine oricum. Ne putem folosi de asta. Știi că nu suportă să dea greș. Dacă Saldivar are un punct slab acela este mândria. Eu cred că planul acesta va merge.

–Și dacă nu? întrebă Norm.

Norm făcu gestul celui care apasă pe trăgaci, dar Mac nu se arătă impresionat. Nu voia decât să poată ieși la lumină, să ducă o viață normală.

– Bine, zise Norm în cele din urmă. Poate ai avut dreptate și am pierdut prea mult timp.

– În acest caz, să ne facem planurile, propuse Mac.

– De data asta să atragem mai multă lume în ele. Am luat legătura cu poliția din Miami care mi-a propus să ne ajute cu o echipă DEA. Și ei vor să pună mâna pe el, poate la fel de mult ca noi.

– Organizăm vreo ședință?

– Chiar mâine dacă o să-i pot aduna pe toți.

– Bine, zise Mac.

Tocmai se pregăteau de plecare, când o bătaie în ușă îi făcu să se oprească, iar pe Norm să întrebe impacientat:

– Ce este?

Bill Marshall vârî capul pe ușă.

– Avem o mare problemă, începu el. Megan Lovell a fost răpită, a sunat mama ei să ne spună.

***

În timpul călătoriei, Megan retrăise ultimele săptămâni din viața ei, pentru că așa simțise nevoia să facă. Nu înceta să se întrebe dacă Mac o va căuta odată ce Saldivar va fi oprit.

Acum, știa cel puțin că Mac o iubea, dar poate asta nu era de ajuns....

Se întreba dacă acest bărbat o crezuse când îi spusese că de dragul lui era capabilă să renunțe la tot ce fusese

important până atunci în viața ei. Înainte de a-l cunoaște, era atât de sigură că viața ei era satisfăcătoare, că așa trebuia să trăiască! Și acum?

Acum totul părea fără sens. Îi va fi foarte greu să continue să trăiască în căsuța ei unde peste tot existau lucruri care să-i amintească de el. Nu va putea uita mesele pe care le pregătiseră împreună, baia unde prosopul lui atârna alături de al ei, dormitorul... oare se putea duce acasă? Va rezista acolo cu atâtea amintiri?

Va începe școala curând. Mai erau de fapt doar patru zile până atunci. În alți ani pe vremea asta era nerăbdătoare, făcea planuri, citea dosarele viitorilor elevi.

Acum nu știa decât că ori de câte ori va suna telefonul va ridica receptorul cu o strângere de inimă pregătită pentru ce era mai rău.

Când ateriză la Portland era extrem de obosită. Tatăl venea s-o ia de la hotel a doua zi dimineața. Își planificase această rămânere pentru a-și pune la punct garderoba. Nu avea chef de cumpărături dar poate așa scăpa de starea de dezolare.

Imediat ce ateriză avionul își luă bagajul și ieși din aeroport. Afară același haos dintotdeauna: mașini parcate pasageri care încărcau sau descărcau bagajele, unii se reîntâlneau alții își luau rămas-bun...

Văzu un taxi din care cobora un pasager și se îndreptă repede spre el. În spatele acestuia se afla o mașină albastră pe care ea nici n-o observă. Unul dintre ocupanții mașinii coborî și-i tăie calea, lovindu-se de ea.

– Scuze, zise acesta, dar Megan nici nu ridică privirea spre el.

Aceasta fu marea ei greșeală.

Înainte ca să poată reacționa, bărbatul o prinse de braț și o duse spre mașina albastră.

– Hei! protestă ea, dar se afla deja pe bancheta din spate a mașinii.

– Stați puțin! strigă Megan, dar un bărbat solid îi trânti portiera. Lăsați-mă să cobor! continuă ea să strige.

– Scuze, zise bărbatul și o lovi cu putere peste față.

Mașina se puse în mișcare și intră în trafic lăsând în urmă terminalul.

Megan tremura de indignare dar și de teamă; se lăsase răpită ca un copil fără minte. Ridică privirea spre răpitori și primul pe care-l văzu fu șoferul un bărbat cu părul negru. Un altul stătea pe scaunul de lângă șofer și avea pielea mai închisă la culoare. Cel de lângă ea era cel mai solid. Toți păreau a fi cubanezi sau mexicani.

Un fior de groază puse stăpânire pe ea. Probabil că erau oamenii lui Saldivar.

– De ce m-ai răpit? Nu înțeleg!

– Nu? zise cel de pe scaunul din față. Nu ghicești măcar?

– Dacă are legătură cu bărbatul pe care l-am salvat...

– Cu agentul special James McClain.

– Nu i-am văzut pe cei care au încercat să-l omoare, era deja întuneric. Nu i-aș putea identifica...

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu ne interesează asta.

– Dar ce ?

– Ești prizoniera noastră; considerăm că McClain nu-ți va risca pielea.

– Așadar, sunt ostatic....

– Nu ai de ce să te temi atâta vreme cât bărbatul pe care ai făcut prostia să-l salvezi, este dispus să te negocieze.

– Adică îmi veți da drumul?

– Exact. Nu ne interesezi în vreun fel. De fapt, dacă mă uit mai bine nu este chiar așa. Ești o tânără drăguță, nu știu ce te-a făcut să...

– Nu știu... începu Megan. M-am simțit dintotdeauna mai bine în apă decât pe uscat. Cea mai mare plăcere a mea este să înot.

– Interesant, zise bărbatul de lângă ea. Dar spune-mi, nu ți-a fost greu să salvezi un bărbat ca McClain?

Megan își simți gura dintr-o dată foarte uscată, dar făcu un efort să răspundă ceva logic.

– Dacă ar fi fost mai departe în larg, poate că n-aș fi reușit.

Ochii lui negri o cercetară câteva secunde, apoi se întoarse din nou spre cel din fața sa. Îi spuse ceva în spaniolă, iar Megan avu timp să se uite pe fereastră; părăseau orașul. Văzu un indicator pe care scria Beaverton. Dacă intrau în alt oraș vor fi desigur și stopuri, iar dacă mașina încetinea, și se se mișca repede, poate...

Localiză imediat butonul care bloca ușa.

Dar nu avu ocazia să facă vreo mișcare pentru că bărbatul de lângă ea o apucă de ambele mâini și o forță să lase capul în jos. Ea încercă să opună rezistență, dar fără succes. Când mașina opri la stop, Megan începu să țipe.

Imediat mașina fu inundată de muzică rock. Poate unii trecători se întrebau cum de cei trei pasageri se asurzeau de Bruce Springsteen. După ce trecură de stop bărbatul o eliberă dar o atenționă să nu mai încerce nimic pentru că era în zadar.

– Unde mergem? întrebă ea în cele din urmă văzând că ieșiseră de pe șosea.

– Am închiriat o casă, spuse bărbatul din față. Vom aștepta acolo.

Da, îl veți aștepta pe Mac, se gândi Megan. Să se ofere în locul ei.

Nu se îndoia că Mac o va face. Când era pe patul de spital acesta îi spusese:

– Ai salvat o viață; acum este a ta. Ce vei face cu viața mea?

Acum, Megan știa că fusese în zadar să-l salveze, pentru că Mac va muri de dragul ei. O va face ca s-o salveze.

Capitolul 12

Trecuseră deja patru ore de la răpirea lui Megan, iar furia lui Mac era la fel de puternică, așa cum fusese în primele clipe când aflase vestea. Lovi cu putere în masa pe care se aflau ceștile de cafea.

– Ar fi trebuit să prevăd că se va întâmpla asta!. La naiba, doar îl cunoșteam pe Saldivar! Ar fi trebuit să știu cum va reacționa! De ce n-am prevăzut asta?

Norm îl întrerupse.

– Cum să fi prevăzut, Mac? Megan nu avea nici o importanță pentru Saldivar.

Și mai furios, Mac închise ochii.

– Doar o răpise pe soția lui Mercer! Nici ea nu reprezenta nimic pentru el! Dacă a văzut că i-a mers, a folosit același mijloc din nou. Iar eu ar fi trebuit să iau în calcul și această posibilitate.

– Și ce-ai fi vrut să faci? S-o ascunzi pentru totdeauna?

Mac își privi aproape cu ură șeful.

– Ar fi fost mai bine!

– Dar cum naiba s-a întâmplat? întrebă Norm.

– Am crezut că părinții o vor lua de la aeroport, zise Mac. Se vede că le-a cerut s-o lase să stea o zi la Portland. Bănuiesc c-a avut intenția să ia un taxi. Un portar a văzut c-a fost urcată cu forța într-o mașină, a sunat la poliție, dar nu și-a amintit numărul mașinii.

– Au emis vreo pretenție până acum?

– Da, cel care a sunat a spus că Megan va fi pusă în libertate imediat ce vor pune mâna pe mine. Iar acum mă voi duce singur la Devil's Lake. S-a stabilit o întâlnire mâine seară. Dacă voi fi însoțit Megan va muri.

Mac era copleșit de durerea că Megan va trebui să plătească pentru problemele lui. Poate nu va putea s-o salveze.

În ceea ce o privea pe Megan, Saldivar avea toate motivele să n-o elibereze. Vie, Megan era o amenințare; moartă nu mai putea vorbi. Dacă ea și el mureau, nimeni nu putea dovedi că Saldivar fusese în spatele acestei acțiuni.

Dar el n-o va lăsa să moară singură; cel puțin asta îi datora. Și oricum ar fi făcut totul ca s-o salveze chiar dacă n-ar fi iubit-o. Iar dacă Megan murea nici viața lui nu mai merita trăită.

Spera că Megan își dăduse seama de asta și că era sigură că el va face totul pentru a o salva.

***

Soarele era sus pe cer când Mac, aflat la volanul unei mașini închiriate, se îndrepta spre Devil's Lake. Era spre sfârșitul verii, dar autostrada era încă foarte aglomerată.

Dacă norocul le va surâde și vor scăpa teferi în această seară, se gândi el, își va asuma șansa de a petrece iarna în acest loc. Cine știe, poate va găsi un loc la biroul șerifului.

Strângea cu disperare volanul, cu ochii ațintiți pe oglinda retrovizoare, deși până acum nici o altă mașină nu mersese prea mult în spatele lui.

I se spusese să se ducă direct acasă la Megan, singur desigur, unde va fi contactat chiar în această seară. Cunoscându-l pe Saldivar, Mac știa că acesta era prea isteț ca să ia legătura cu el chiar în seara asta și-l va face să aștepte pentru a-i spori tensiunea.

Oricum, nu se aștepta la ceea ce se petrecu imediat ce ajunse la periferia orașului. O camionetă țâșni chiar în fața lui de pe un drum lateral. Mac apasă cu putere pe frâne. Când ajunse la primul stop, ușa mașinii lui se deschise.

– Ce naiba...

Îl recunoscu imediat pe bărbatul cu cicatrice pe obrazul drept care-l prinse de umăr. Era Antonio.

– Dacă mai vrei să-ți prinzi iubita vie, coboară!

Mac se lăsă tras jos din mașină, apoi aproape aruncat pe locul din spate al camionetei, care porni cu un scrâșnet de roți. Nici treizeci de secunde nu durase răpirea lui.

Oare tovarășii lui îi vor găsi mașina? Dacă o vor găsi nici nu vor ști unde a dispărut.

Antonio îi dădu un cot tovărășește și când își lăsă privirea în jos, văzu un Wesson 38, Special.

Antonio îi zâmbi.

– Nu mi-ai plăcut niciodată...

– Nici eu nu m-am înnebunit după tine, zise Mac printre dinți. Cu toate că era tentat, nu-și permise să se uite înapoi; știa ce-l așteaptă.

Doar dacă ei nu aflaseră cumva că el nesocotise ordinele primite și plecase singur.

Încercă să nu lase să i se citească emoțiile și rămase la fel de detașat așa cum fusese întotdeauna în periculoasa sa carieră.

– Unde este femeia? întrebă el.

Șoferul, pe care nu-l cunoștea, privi în oglindă și-i spuse:

– O s-o vezi imediat. Dar nu pentru mult timp.

Mac cunoștea destul de bine Devil's Lake pentru a ști pe unde se aflau. Nu departe de casa lui Megan, dar acum o luau spre plaja publică. Unde îl duceau?

Brusc, mașina opri în fața unei case ascunse de copaci înalți. Locul părea părăsit; ferestrele aveau draperiile trase, iarba crescuse în fața casei; poate era locuită doar sporadic.

– Coboară, îi spuse Antonio imediat ce se opri mașina.

Mac nu comentă, pentru că spre el mai era ațintită și țeava unui Beretta.

– Mâinile sus! ordonă un altul numit Rafael, care-l împinse cu pistolul în spate. Privind spre veranda casei, văzu un grup în care o recunoscu pe Megan, albă ca o coală de hârtie, flancată de Saldivar și un alt bărbat necunoscut. Megan avea mâinile legate. Când îl văzu vru să vină spre el, dar cei doi o opriră.

Mac se trezi percheziționat cu brutalitate și deposedat de pistol, apoi mâinile îi fură legate la spate.

În cele din urmă, îl întoarseră cu fața spre grupul în care se afla și Megan, care-l privea îngrozită.

La început, când îl recunoscuse, inima ei începuse să bată tare, cu speranță, aproape cu bucurie, înainte de a reveni la disperare.

Mac venise singur și era la fel de neputincios ca și ea. Se aștepta să facă totuși ceva, nu știa ce.

Trăise două zile în captivitate, rugându-se să se ivească o șansă de a scăpa; își pierduse speranța, pentru că bărbații erau foarte atenți.

Fusese dusă într-o fermă undeva pe lângă Beaverton, pe niște drumuri de țară. Nu credea că mai putea să recunoască acea casă.

În această dimineață sosise chiar Saldivar, care, după ce o salutase politicos, o condusese spre o camionetă, unde se trezi flancată de doi bărbați.

Pe Rafael îl cunoștea; el îi aducea mâncarea și o scotea la toaletă.

Celălalt bărbat, Antonio, era mai puțin plăcut și avea un zâmbet care-o făcea să-și simtă pielea de găină.

Dar cel care o speria cel mai tare, era însuși Saldivar. Nu se așteptase să fie atât de tânăr, atât de frumos. Nu avea nici treizeci și cinci de ani, părul îi era negru, un zâmbet care ar fi fost frumos, dacă ochii nu i-ar fi rămas atât de reci.

Acum când se îndrepta spre Mac, avea un zâmbet foarte satisfăcut, deși acesta, cu toate că nu mai era înarmat, părea destul de fioros. Privirile celor doi bărbați puternici se înfruntară, apoi Mac spuse:

– Dă-i drumul femeii.

– Nu încă, răspunse Saldivar, apropiindu-se periculos de mult de Mac. Îl lovi cu putere în stomac. Mac se încovoie pe moment sub lovitura lui, apoi cu o mișcare se eliberă de Antonio care-l ținea, dar din nefericire înainte de a-l putea lovi și el, cei doi, Antonio și Rafael, îl îngenunchiară.

O lovitură puternică aplicată de Antonio îl trimise la pământ, dar reuși să se ridice. Mânie, doar mânie se putea citi în ochii lui de culoarea oțelului.

– Vrei să răspândesc vestea că ești un om fără cuvânt? răcni Mac. Dacă ea nu pleacă acum teafără de aici, toată lumea va afla.

– Întotdeauna mi-am respectat cuvântul, îl înfruntă Saldivar. Iar acum, să afle toată lumea că tu vei muri. O să urmăresc execuția, să fiu sigur c-am scăpat de tine.

Megan se trezi purtată spre un ponton la care legaseră o barcă. Bărbații o forțară să urce, apoi să se așeze, ținându-i pistolul la ceafă.

O urmară Mac și Antonio. Ultimul care urcă fu Saldivar. Ceilalți doi, pe care Megan nu-i știa, rămaseră la mal.

– Fii atent la ce-ți spun, zise Saldivar adresându-i-se lui Mac. Vom întâlni alte bărci. Dacă faci vreun gest sau vreo mișcare, femeia va muri. M-ai înțeles?

Mac spuse printre dinți:

– Am înțeles, fiu de cățea!

Saldivar îl privi lung.

– Nu mă provoca. Și așa mă calci pe nervi!

– Parcă acum câteva luni mă plăceai, îți amintești c-ai făcut prostia asta?

– Nu, răspunse Saldivar. Prostia a fost a ta. Pe Saldivar nu-l minte nimeni.

– De fapt, m-am cam amuzat de prostia și înfumurarea ta.

Saldivar îl lovi cu dosul palmei peste față și sângele îi țișni în colțul gurii. Disperată, Megan începu să plângă.

– Ce mai așteptăm? se răsti Saldivar către oamenii lui.

Mac o privea pe Megan și ar fi vrut să-i spună c-o iubește, dar apoi se gândi că dacă acești ticăloși ar fi știut că are sentimente față de ea, lucrurile s-ar fi complicat pentru Megan, pentru că ar fi încercat să profite de asta.

Barca se puse în mișcare; motorul era unul puternic și curând ajunseră într-o zonă cu bărci pescărești. Megan îl zări pe unul din prietenii lui Billy.

Saldivar conducea barca din cabină, iar Antonio îi spunea ceva.

Megan realiză cu o strângere de inimă încotro se îndreptau. Spre golful în care mai încercaseră o dată să-l omoare pe Mac; numai că de data asta vor fi două victime.

Oare pe ea o vor lovi în cap înainte de a o arunca peste bord? O vor împușca? Sau o vor pune să vadă mai întâi cum moare Mac?

Zgomotul motorului parcă slăbi în intensitate; ajunseseră exact în locul acela stâncos în care-l aruncaseră pe Mac în apă. Îl privi pe acesta și citi în ochii lui că nu voia să moară. La naiba, nici ea nu voia! Trebuia să facă ceva. Dacă putea să-i atragă atenția lui Rafael o secundă, se putea arunca peste bord. Avea mâinile legate în față. Putea sta sub apă în jur de patru minute, apoi să iasă destul de departe de barcă.

Dar la ce folos! Mac nu știa să înoate și mâinile îi erau legate la spate.

Motorul slăbi ca zgomot apoi parcă amuți.

Dar deodată, auziră alt motor la fel de puternic; era al unei bărci în care se aflau trei bărbați. Erau foarte atenți la barca oprită în golfuleț în fața lor.

– La naiba! exclamă Antonio.

– Nu-i nimic, o să așteptăm, zise Saldivar, aflat în ușa cabinei. De ce să ne grăbim? De fapt, amicul nostru va muri pe fundul lacului, ce contează dacă mai așteptăm puțin?

– Și Megan? întrebă Mac.

Saldivar zâmbi. Știa că Mac nu poate înota, așa că alesese această moarte pentru el, deși i-ar fi fost mai simplu să-i tragă un glonte în cap.

Privind barca aflată în golf cu ei, Megan se rugă ca aceasta să nu plece. Ar fi vrut să strige, dar Rafael îi arătă patul armei.

Disperată, se uită din nou la Mac. Și el o privea. Oare ce aștepta de la ea?

Cealaltă barcă întorsese și părăsea golful. Ce-ar fi putut să încerce ei doi? Erau doi oameni cu mâinile legate, fără arme, contra trei bărbați înarmați; nu aveau nici o șansă!

Apoi, Megan ghici ce voia să-i transmită Mac. I se păruse că făcuse o mișcare cu capul spre barca din apropiere.

Auzi vocea unuia dintre bărbații din barcă.

– Ați prins ceva?

– Nu, răspunse Antonio. N-au mușcat în seara asta. Voi?

–Am prins câțiva destul de mari. Iar acolo, dincolo de golf, sunt peștii cei mai mari. O să prind unul ca în povești, chiar dacă ar fi să stau acolo toată noaptea.

– Mult noroc! îi ură Antonio.

Mac continua s-o fixeze cu privirea. Ce voia oare să-i transmită? Ce voia s-o pună să facă?

Când barca ajunse aproape de ei, Mac se aplecă în față o secundă.

Antonio și Rafael îi urmăreau pe cei din barca vecină.

– Hei! strigă la un moment dat unul din ei. V-a tras de undiță! Este destul de mare!

Antonio îl scăpă o secundă din vedere pe Mac să se uite la undiță.

Mac strigă:

– Sari!

Megan se ridică să sară, dar Rafael îi văzu mișcarea și se îndreptă spre ea.

Mac se aruncă spre ea lovind-o cu umărul pentru a o forța să sară. Înainte de a atinge apa, Megan nu se gândi decât la faptul că el nu știe să înoate și că va trebui să-l salveze cumva. Dar dacă Mac intra în panică și începea să se agite...

Dar el stătea liniștit. Oare se lovise la cap în cădere? Oare îl împușcase Rafael? Simți dintr-o dată o nevoie disperată de aer, dar nu știa dacă se afla aproape de barcă. Astfel, riscau să fie împușcați. Remorcându-l pe Mac, îl ridică și pe el să ia o gură de aer. Gloanțele ricoșau în jurul lor ca porumbul de floricele. Se întoarse și văzu barca la cinci picioare depărtare.

Îl prinse de păr pe Mac, care se lăsase în voia ei, făcând ceea ce numea el pluta.

Când ridică din nou capul, Megan văzu că barca se afla acum la distanță și un cap întunecat probabil Saldivar, urla și dădea ordine în timp ce ceilalți trăgeau la nimereală în apă.

În clipa următoare, barca explodă într-o uriașă flacără portocalie și resturile ei ajunseră aruncate până departe.

Mac se scufundase, dar îl prinse imediat de cămașă.

Era sigură acum că bărbații din cealaltă barcă vor veni să-i caute.

– Mac? Megan? Acolo sunteți?

– Aici! Aici! strigă ea disperată.

– Ajungem imediat!

Se întunecase și bărbații din cealaltă barcă ridicară felinarele deasupra apei ca să-i detecteze.

– Aici suntem! strigă Megan.

– Slavă Domnului! zise cineva și o mână îl apucă pe Mac, ridicându-l în barcă, apoi pe ea.

Mac fu imediat așezat pe fundul bărcii și începură să-l ajute să dea apa afară.

– Megan? fu primul cuvânt pe care-l rosti imediat ce deschise ochii. Ce zici, ai timp să-mi dai lecții de înot?

– O să-mi fac timp, Mac, îi răspunse ea privindu-l cu dragoste, când vei fi gata pentru asta.

– Sunt gata, Megan, îi spuse el și o prinse în brațe.

Cineva puse o pătură peste ei pentru că tremurau. Mac o sărută. Erau în viață amândoi și aveau un viitor împreună. Triumfaseră, scăpaseră de teamă, de încordare. Iubirea pentru bărbatul care se oferise să moară pentru ea era foarte puternică, mai ales acum când se pregătea să trăiască pentru ea.

Sfârșit